

C:\Users\Plazma\Desktop\312\McKeone_Dixie_Lee-Birthright_02-Slechetne_srdce.PD
B

PDB Name: McKeone_Dixie_Lee-Birthright_02
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 15.9.2007
Modification Date: 15.9.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

DIXIE LEE McKEONE
ŠLECHETNÉ SRDCE

Prolog

LIENWIEL VYLOUDIL JEMNÝ PTAČÍ TRYLEK a opřel se o strom, zatímco pozoroval karavanu sestávající z deseti vozů. Jeho oči byly navyklé na šero pod stromy Sielwodu, takže byl nucen mžourat proti ostrému jasu sluncem ozářených travnatých plání, táhnoucích se k jihu. Přesto nespustil z očí drobnou tečku, o nichž věděl, že to jsou lidé. Byli vzdáleni asi tak půl míle odtud a přibližovali se, míříce k brodu přes řeku Hvězdného zrcadla. Usoudil, že vozy jsou těžce naložené. Pohybovaly se pomalu, i když cesta byla suchá a tvrdá. Protože v poslední době málo pršelo, mohli lidé přebrodit řeku i jižněji, ale přesto stále mířili k brodu. Lehký krok za ním mu ohlásil, že jeho znamení bylo uslyšeno a zodpovězeno. Mielinel, mladá bojovnice, se vynořila mezi stromy a připojila se k němu.

„Myslíš, že budou nějaké potíže?“ zeptala se, když její oči sledovaly směr jeho pohledu a její ruka uchopila luk.

„Pravděpodobně ne,“ odpověděl Lienwiel. „Zdá se, že se drží cesty, ale bude-me je přesto pozorovat.“

Elfové ze Sielwodu neuplatňovali žádné nároky na brod. Měli za to, že hranice jejich domény končí tam, kde končí stíny na okraji pralesa. Za nimi se rozprostírala země Markazor. Lidé a humanoidi někdy bojovali o vládu nad ní, ale obyvatel lesa se to netýkalo. Pokud se lidé drželi vyjetých kolejí cesty na pláni, nemuseli se od elfů ničeho obávat.

Jestliže by se však pokusili vstoupit do lesa, zemřeli by. Lidé neměli k lesu žádnou úctu; káceli stromy na palivové dříví a své stavby. Od jejich příchodu na kontinent Cerilii před tisícem let, drancovali všechny pralesy. Král Tieslin Krienel-sira, vládce Sielwodu, přísahal, že svůj prales bude proti vetřelcům všemi způsoby hájit.

„Cestují na sever,“ řekl Lienwiel, potvrzuje to, co bylo samozřejmé.

„Zase se pokoušejí osídlit severní Markazor?“ zeptala se Mielinel.

Oba dobře znali výsledek, který měl první lidský pokus o ovládnutí severního kopcovitého území za Sielwodem. Pět let museli elfové odhánět od severních hranic usedlíky, kteří si se sekerami přicházeli na okraj pralesa pro palivové dříví. Potom populace goblinů, gnollů a orogů, které se rozšířily jižně od hor Kamenné koruny, z větší části podléhající vlivu mocného awnshegha nazývaného Gorgon, zahnały lidi zpět. Ti, kteří přežili, se sklíčení a postrašení znovu protloukali směrem k jihu.

Zatímco je dva elfové stále pozorovali, vozy překročily brod a lidé se utábořili na noc. Napojili svá zvířata, vypráhli je, aby se napásla, a pak se rozptýlili po pláni, řezající dlouhou vyschlou travu. Po půlhodině se vrátili k vozům a záhy se odtud vznesly tenké stužky kouře od jejich táborových ohňů.

Elfové si vyměnili pohledy. Věděli, že byli nyní svědky toho, jak legendy přecházejí v život. Ani jeden z nich sice nebyl během uplynulých bouřlivých časů v západním vojsku Sielwodu, ale oba slyšeli mnoho o princí Eyrminovi a o jeho přijatém synovi Caldovi Dasheftovi. Byl to prý mladý člověk, který byl vychován v pralese a naučil lidskou rodinu elfskému způsobu řezat suchou travu, splétat ji do polínek a použít na oheň k vaření.

„Nemusíme s nimi bojovat kvůli palivovému dříví,“ řekl tiše Lienwiel.

„Ale jestli půjdou dál k severu, budou potíže s Gorgonem,“ poznamenala Mielinel s očima přetékajícími hněvem. Mnozí obyvatelé Sielwodu obviňovali lidi z awnsheghových útoků na prales, k čemuž docházelo vždy, když se lidé pokoušeli dobýt Markazor.

„Pro nás ne, nebude-li znovu hledat Bránu,“ odpověděl Lienwiel. „Ale Relcan a král by měli vědět, že lidé cestují na sever. Dones ten vzkaz zpět do Reilmiridu.“

Kývla na souhlas a obrátila se zpět. Protože věděl, že v těchto místech je ještě nováčkem, zapískal Lienwiel znamení výstrahy, ale jeho varování se zdálo zbytečné. Ohlédla se a pak už ji trnové křoví dokonale skrylo před všemi pohledy kromě elfských. Ještě pohlédla vzhůru a ukročila stranou za úponek škrtící liány, který se vinul dolů ze stromu, a pak se ztratila i jeho zraku za tlustými kmeny prastarých stromů.

Dvacet kroků od Lienwiela visela napůl oblečená kostra nešťastného gnolla. Vplížil se do pralesa a byl chycen škrtící liánou. Elfové si cenili přirozených nástrah svého pralesa a považovali je za doplňující bariéry pro případ vpádu.

Okraje lesa byly plné nebezpečí a Lienwiel slyšel, že ostatní rasy mají za to, že celý Sielwode je temný a zákeřný. Dobře, že nevědí o krásách, které se skrývají v hlu-binách lesa, pomyslel si. V tomto přesvědčení se nijak nelišil od příslušníků

svého vlastního rodu.

Příštího rána viděl, jak vozy odjíždějí. Když se blížilo poledne, byly už mimo elfský dohled. Oddechl si, a nyní už pozoroval travnaté pláne Markazoru jen občas. Větší část jeho mysli se naladila na les a rozmluvu se stromy. Spojení mysli s le-sem bylo elfským potěšením a zábavou, dokonce i pro ty, jejichž život se počítal na tisíciletí.

Přibližně každou hodinu se pozorně rozhlédl po pláni, a když se blížil večer, zahlédl pohyb. Přes prostranství se ubírala osamělá postava, směřující k Sielwodu. Elf, nebo člověk? Poutník byl ještě příliš daleko, než aby se to dalo poznat, ale rozhodně měl v úmyslu vstoupit do lesa. Lienwiel vklouzl do stínů lesního příkro-vu, a jakmile si byl jistý směrem jeho cesty, ukryl se za trnitým křovím.

Elfovi se zjezily vlasy v zátylku, když se cizinec přiblížil. Muž, člověk, a vyso-ký, dokonce i na jeho rasu. Byl to bojovník, těžce ozbrojený, s širokým mečem v kožené pochvě, s dlouhým lukem a s toulcem plným šípů. Měl na sobě volné kalhoty a tuniku z tenké tkaniny, jež chránila zbroj pod ní před žářem slunce; Lie-nwiel rozeznal slabý lesk kovu pod látkou. Hlava člověka byla nepokrytá jako ústupek vedru, které by udělalo z kovové helmy výheň. A kráčel elfim krokem.

Lidé většinou našlapovali na paty, jako by každý jejich krok vyžadoval, aby se země podrobila jejich vůli; elfové naproti tomu vzdávali světu úctu, která mu nále-žela. Každým svým krokem se dotýkali země jenom lehce, jako by prosili půdu pod svými nohama o dovození po ní jít. Této úctě a vážnosti k zemi se učili, už když poprvé začínali chodit, a jemný dotek elfského kroku byl pro ně tak auto-matický a přirozený, že dokonce i jiný elf ho stěží mohl slyšet - a tak tomu bylo i u tohoto člověka.

Mužova schopnost pohybovat se jako elf byla hádankou, a elfovi se rovněž ne-líbil ani výraz v jeho očích. Tento bojovník přišel připraven zemřít - avšak necho-val se jako králík nebo srna, kteří, když konečně poznají neodvratnost smrti, za-vřou oči, poddávající se osudu. Tento muž by šel do podsvětí a stále by bojoval a bodal jako divoký kanec, a pravděpodobně by vzal svého protivníka s sebou.

Ten člověk byl skutečný bojovník, vyjadřoval to každý coul z jeho šesti stop výšky. Jeho tmavé vlasy byly ořechově hnědé, nakrátko ostříhané do účesu váleč-níka. Splývaly mu v lesklých vlnách kolem hranaté tváře se silnými kostmi. Jeho oči, modré jako obloha, jiskřily inteligencí, a zdálo se, že automaticky zaznamená-vají cokoli kolem něho. Náhle se zaostřily na trnité křoví, jako kdyby muž mohl vidět Lienwiela na jeho druhé straně.

Zdálo se to nemožné. Člověk byl přece ještě stále v plném slunečním svitu na pláni a Lienwiel byl ukryt nejenom za křovím, ale i v tmavých stínech Sielwodu. Ale přesto cizinec hleděl přímo na něho, jako kdyby se mu díval do očí. Lienwiel, který měl za sebou mnoho vítězných bitev, si uvědomoval, že se s tímto vetřelcem nechce bít, ale jeho úkolem bylo strážit okraj lesa, a bude tedy konat svou povinnost. Když se cizinec přiblížil ještě víc, vystoupil z úkrytu a vy-slovil varovnou výzvu.

„Stůj, cizince. Smrt čeká každého člověka, který vkročí do Sielwodu! Hledáš-li vodu, řeka teče půlhodinu odtud na jih. Jestli potřebuješ topivo na svůj oheň, ukážu ti, jak k tomu použít trávu z pláně.“ Pár elfských bojovníků, kteří měli pádné důvo-dy pro nenávisť k lidem, by asi odmítli informovat poutníky o způsobu, jak stočit a splétat suchou trávu na oheň, ale Lienwiel byl poslušen svých instrukcí a myslil si, že by nebylo čestné zabít kteroukoliv bytost, která by se pouze snažila přežít.

Cizinec postupoval stále blíž, takže elf vytasil svůj meč. „Zadrž,“ oslovil ho muž. „Mám povolení od tvého krále k průchodu a nechci mít s tebou spor. Chci se dostat do Muirinského háje.“

Ačkoliv ho předtím nikdy neviděl, Lienwiel nyní toho cizince, s kterým se se-ťkal, poznal, a mráz mu přeběhl kolem páteře. Mnohokrát předtím prokázal svou odvahu, ale už první pohled na tohoto muže ho ujistil, že by nebylo moudré zkusit svůj meč proti němu. Teď tedy rozuměl tomu, co předtím instinktivně tušil.

„Ty jsi Cald Dasheft,“ řekl, a z jeho hlasu zazněl podtón strachu. Pouze tři a půl roku uplynulo od smrti prince, ale lidské dítě, které princ Eyrmin vychovával až do mužného věku, a které bojovalo na jeho straně, se již stalo mezi elfy v Sielwodu legendou.

„Jsem Cald Dasheft,“ odpověděl člověk. Elfovi připadalo, jako by toto prohlá-šení nebylo ani tak souhlasem, jako spíše vyjádřením jeho osudu..

* * *

Také Cald pozorně sledoval elfa, který našpulil ústa a vydal sérii pronikavých hvizdů, které by se necvičenému uchu zdály jako ptačí volání. První oznamoval, že poutník není nepřítel. Druhý svolával ostatní bojovníky, aby někdo z nich převzal jeho hlídku. Cald tomu rozuměl a rozladilo ho to. Přál si, aby jeho poslední cesta v Sielwodu byla osamělou procházkou, dobou, kdy by si nerušen mohl oživit vzpo-mínky.

„Nepotřebuji průvodce,“ zavrčel. Zdálo se, že jeho námitka se elfa dotkla, ale stíhlý bojovník neustoupil. Z jeho očí, hledících na člověka, vyzařoval elfům vlast-ní smutek z téměř všude hrozící smrti. Elfové okázale projevovali zármutek, jež si vyžadoval konec každého života, a zvláště u bytostí, zrozených k nesmrtelnosti, zánik byl považován za velikou ztrátu, ale Cald pochyboval, že by byli schopni truchlit hlouběji než on.

„Jsem bojovník Lienwiel. Moji lidé budou mít v úctě pouto přátelství a nechají tě jít,“ řekl elfský strážce. „Ale musíš mít doprovod. Mnoho z nás přišlo do Reilmi-ridu až poté, co jsi odešel. Oni tě vyzvou. Hledáš-li smrt, Calde Dashefte, nemělo by to být z rukou mého lidu.“

Cald potlačil vzrůstající podráždění a zklamání. Kdyby Eyrmin mohl vidět přes Bránu, dozajista by nesouhlasil, aby Cald bojoval s novou společností elfů, která převzala ochranu nejzápadnějšího konce Sielwodu. Cald tedy přikývl na souhlas a přijal doprovod, ale elf bude na rozpacích nad trasou, kterou hodlal jít. Jeho cesta se bude klikatit pralesem a přibližovat se k háji z různých úhlů. Bude to vzpomín-ková cesta, se zastávkami u každého důležitého místa jeho života - aspoň u těch, kterých si nejvíce cenil.

V uplynulých třech letech Cald cestoval v zemích lidí. Viděl, jak malí králové bojují jeden proti druhému a naslouchal jejich intrikám. Kromě doby, kdy pronajal svůj meč, aby doprovázel farmářskou rodinu z Loftonu v Alanii na sever do úrodné kopcovité krajiny poblíž Sorentieru, považoval svůj čas mezi lidmi za promarněný. Jeho vlastní lidská rasa se svou lačností po moci a bohatství ho plnila nechuť a odporem.

Lienwiel se nemýlil, když si přečetl v Caldových očích jeho připravenost ze-mřít. Cald se vrátil, aby otevřel bránu do Stínového světa. Chtěl osvobodit elfského prince se zajetí ve Stínovém světě nebo zůstat tam s ním. Nepřál si zemřít, ale i kdyby už musel položit život za vstup do Brány, i tak by se vlastně připojil k Eyr-minovi, elfskému princovi, který mu byl otcem, učitelem, přítelem a druhem v boji -k nejstatečnější a nejvěrnější bytosti, jakou kdy poznal.

Cald opustil plán tonoucí v zářivém slunečním svitu a vkročil do ztemnělého podrostu. Elfský popěvek, který měl změkčit trny z křovité bariéry, byl tak jemný, že ho sotva slyšel, ale dotkla se ho domýšlivá nadřazenost jeho průvodce, který si zřejmě myslel, že si Cald nedokáže vytvořit svou vlastní cestu. Caldův hlas byl sice hlasitější, hrubší, méně libozvučný pro naslouchající ucho, ale člověk tak od-bočil nepatrně stranou, vykročiv svým vlastním průchodem. Jeho průvodce se na něho s překvapením podíval a přestal zpívat. Místo toho sledoval Calda těsně v patách. Šero v lese působilo jako balzám na oči i srdce. Pro ostatní lidi byl tento temný, zdánlivě neprostupný prales místem nebezpečí. Člo-věk, který v něm vyrostl, dokázal podle nepatrných znaků na půdě a na spleti keřů a úponků rozeznat, kudy vedou stezky. Byly vyšlapány bytostmi, které cítily se životem v každé rostlině a stromu v pralese, bytostmi, které nezlomily ani proutek, neporušily žádný list. A prales tyto jejich stezky zachovával.

Asi po půl míli přivedla stezka Calda k úpatí prastarého dubu. Jeho mohutné větve a rozměrné mrtvé listy poskytovaly útočiště stínům, prchajícím pouze časné z jara, kdy pučící nové listy donutily ty staré opadat.

Když jej Cald poprvé uviděl, byly na stromě nové mladé listy a strom se zdál větší. Ale Cald byl tehdy také mnohem menší.

Scházely mu tři měsíce do věku čtyř let.

Již uplynulo téměř dvacet let od doby, kdy se krčil u paty tohoto stromu, ve vě-ku, kdy se teprve pokoušel rozumět světu dospělých kolem sebe. Mnohokrát se mu ten osudný den vrátil ve vzpomínkách, jak v myšlenkách, tak i v nočních děsivých snech.

Jedna

„BUDEME BOJOVAT S GOBLINY," PROHLÁSIL Cald s umíněností dítěte, které ještě nedosáhlo čtvrtého výročí svého narození.

Jeho matka, Sima Dasheftová, která řídila druhý vůz v karavaně sestávající z dvaceti povozů, pohlédla překvapeně dolů na něho, předsedávajíc si na svém vyvý-šeném sedadle. Své vlasy, lesklé a černé, které jí obvykle poletovaly volně kolem hlavy jako bouřkový mrak, měla nyní těsně staženy, aby se jí nezcuchaly a nedo-staly do očí, zatímco řídila povoz. Cald si pomyslel, že v tomto úcesu se její hlava zdá jaksi nezvykle malá.

„Kde jsi to slyšel?" zeptala se ho.

„Od Arthyho Worsina," odpověděl Cald, i když věděl, že s gobliny bojovat ne-budou. Arthyho otec dal svému synovi pořádný pohrabeček a řekl mu, aby nebyl pitomý. Cald ten výrok opakoval v naději, že zláká matku, aby mu znovu povídala o tom, jaká dobrodružství je čekají. Už ho nudila jízda a výhled na travnatou pláň jižního Markazoru.

„Nechceme bojovat s gobliny, s gnolly či orogy," řekla Sima Dasheftová ke svému synovi. „Boj je věc armády. My budeme prvními usedlíky tam, kde později vznikne nová část Mhoriedu. Benjin Mhoried úředně vyhlásil, že jeho národ se bude šířit a růst."

„Může i země růst?" zeptal se Cald. Hleděl na zvlněnou pláň kolem a rád by věděl, zda kopce vyrůstají z ní ven.

„Ne země sama, ale národ růst může," řekla jeho matka a oči se jí rozzářily nadšením. „A teď je právě čas, kdy musíme se stát silnějšími než naši nepřá-telé, protože oni jsou zlí."

„Máme zlé nepřátele," zkoušel jí Cald napovědět, aby pokračovala.

„To ano, a Arthy má pravdu; v severním Markazoru žijí goblini a gnollové. Než jejich síla příliš vzroste, budeme muset vybudovat val, abychom dokázali ochránit naše domovy."

„Je val jako vál?"

Jeho matka se zasmála.

„Ne, je jako zeď, ale ne taková jako v domě. Ta naše bude něco jako řada ma-lých pevnůstek, a osadníci s řemeslníky budou bydlet blízko nich, aby zásobovali vojáky vším, co budou potřebovat. A oni budou odrážet gobliny a ostatní stvůry."

„Strýček Mersel bude bojovat a my budeme pěstovat brambory a otec bude dě-lat meče a hlavice šípů a podkovy pro koně," řekl Cald a povzdechl si.

„Až vyrostu, chci jít do armády a pomáhat strýčkovi Merselovi." Byl velmi pyšný na matčina bratra.

Kapitán Mersel Umelsen velel vojákům, kteří odjeli na sever čtrnáct dní před-tím, než karavana vyjela. Slíbil Caldovu otci, že mu zajistí rozsáhlou držbu. Kapi-tán též slíbil, že rodina bude v bezpečí. Byl vůdcem karavany osadníků směřující do nízké pahorkatiny severního Markazoru, kde se už stavěla první z pevnůstek.

Cald byl cestou nadšen. Připadalo mu jako úžasné dobrodružství jet na vyso-kém kozlíku vozu a cestovat do úplně nového světa. Po třech dnech jízdy se ale začal nudit. Cesta trvala mnohem déle, než očekával.

Ani jeho rodiče nepředpokládali, že bude tak zdoluhavý. Odjeli ze Štítového přístavu - ve starém jazyce Bevalduoru - dost dlouho před očekávanými jarními dešti. Chtěli se dostat na místo svého určení v době jarní setby.

Vojsko táhlo k severu, zamýšlejíc přebrodit Maesil několik mil na jih od hranic mezi Mhoriedem a Cariele. Těžké osadnické vozy mířily k jihu, aby užily přivozu, který zajišť-oval přepravu na řece mezi Mhoriedem a Elinií.

Tím se cesta prodloužila o víc než sto padesát mil, ale vozy nebyly schopny přebrodit řeku. Vojáci měli v plánu dorazit na místo dřív a vyčistit prostor od hu-manoidů, aby osadníci mohli zasít své plodiny v bezpečí.

Pro Calda byla cesta také dost otravná tím, že byl nucen cestovat uvnitř vozu, zabalený v kožešinách, bylo-li ráno chladné, zatímco ostatní děti směly pochodovat se svými rodiči nebo pobíhaly kolem, prozkoumávající okolní travnatou pláň. Cald se narodil s krčním neduhem, a kdykoliv se při hře více namáhal, měl potíže s dechem, stejně tak i když se ochladilo, nebo když se ve vzduchu vznášel pyl. Pro-tože jeho rodiče přišli už o tři děti předtím, než se narodil, byli rozhodnuti zachovat jeho život za každou cenu, a to způsobilo, že jeho dny byly plné stálého rozčilování nad přílišnou péčí, již ho zahrnovali.

Děšť ustal před třemi dny a tohoto rána byla země sušší, takže téměř každý člen karavany mohl jet na voze. Cald měl radost, že matka je s ním. Objevil totiž ohromný nedostatek velkého dobrodružství. Začal postrádat Semmera, druhá ve svých hrách, který zůstal ve Štitovém přístavu.

„Nevím, proč jsme se museli stěhovat,“ pronesl. Když vzpomínal na svého při-tele, úplně zapomněl, jak byl zprvu nadšený a dychtivý pro tuto cestu.

„Někdy si myslím, že to máme v povaze,“ prohlásila jeho matka zamyšleně. „Naši předkové přišli do této z daleka z jihu, z jiných krajů, daleko za jižním mo-řem.

„Museli tam nechat své přátele?“ zeptal se Cald a pomyslel na Semmera.

„Nemyslím, že tam nechali své přátele, ale zato opustili všechno, co jim patřilo, aspoň tak to ten příběh říká. Utíkali, aby se zachránili před strašným zlem, které měnilo bytosti na stvůry a před nímž nikdo nebyl bezpečný.“ „Jako goblini?“

„Hor-ší než goblini.“

Cald vyhlédl ven na planinu a potom napravo, na tmavý les, který, jak se zdálo, se jeho otci a matce pranic nelíbil.

„Mohlo by to zlo přijít i sem?“ zeptal se.

„Už je to dávno,“ řekla matka. „Všichni lidé se potom shromáždili a byla tam strašná bitva. Zlo bylo zničeno, a tak se nemusíš bát.“

„Povídej mi o té bitvě,“ řekl Cald a při myšlence na ni se bezděky otřásl.

„Až jednou, až budeš starší, tak ti o tom poví strýček Mersel. On je voják a po-ví ti o tom lip.“

„Můžeš mi o tom aspoň něco říct?“ žebrnil Cald, přeje si nějaké vyprávění, které by rozptýlilo nudu cestování. „Až budeš starší,“ řekla matka rozhodně. Byl by škenral ještě dál, ale vpředu jeho otec zpomalil první vůz a slezl dolů z vysoké-ho kozlíku. Matka přitáhla opratě a shrnula si sukni, připravena slézt dolů také. „Před námi je hrbolatá půda,“ řekl otec dozadu.

„Sed' klidně a drž se,“ řekla matka. „Povedeme spřežení.“

„Chci jít také,“ fňukal Cald, ale to už se jeho matka postavila vedle nalevo za-praženého koně a vedla ho kolem výmolu, který málem zavinil, že by se plně nalo-žený vůz převrátil.

„Zůstaň tam, kde jsi,“ nařídila, „nebo budeš zase kašlat a lapat po dechu ještě předtím, než se v poledne zastavíme. A nech si tu kožešinu na ramenou. Vítr je ještě pořád studený a...“

Caldova matka byla přerušena zaječením odněkud ze zadní části karavany. Za-stavila koně a ohlédla se dozadu.

Zaslechla řinčení oceli o ocel.

„Gnollové!“ Poplach se šířil po celé délce řady dvaceti vozů, doprovázen ječe-ním žen a dětí.

Cald se postavil, aby přes naložené hromady věcí ve voze viděl. Z úkrytu v křoví po levé straně karavany, kde se do křovinaté stěny zarávala průrva, zvířecí stvůry s lidským tělem, ale s obličejí podobnými hyenám, vrhaly na překvapené osadníky oštěpy. Některá z monster spotřebovala už všechny své vrhací zbraně a rozběhla se k vozům se sekerami, kyji a meči.

Elder Worsin, Arthův stářím sešlý dědeček, padl, když ho oštěp zasáhl do hru-di. Gnoll, který jej hodil, se řítit vpřed, aby sekl mečem po Arthym, který byl právě o rok starší než Cald. Zatímco chlapec s ječením utíkal pryč, oběhl jeho otec vůz a zvednův svou sekeru, uťal obludě s psí tváří paži.

„Calde, jdi dolů z vozu! Schovej se!“ křičela jeho matka, ještě než se chopila motyky, zastrčené vzadu na voze. Byl příliš postrašený, než aby se zmohl na něja-ký protest, přelezl přes sedadlo a skrčil se dole mezi vaky se šatstvem a povleče-ním.

Jeden gnoll vyrazil ze křoví a vrhl svůj oštěp po Simě, ale ta uskočila stranou. Vzápětí se ostře vybroušená čepel její motyky zabořila do jeho ramenou. Cald se honem podíval jinam, když z šíje netvora vystříkla krev.

Vtom oštěp přeletěl nad Lidem, levým koněm spřežení, a udeřil do zadku Drense, zapraženého napravo, způsobiv mu velkou otevřenou ránu. Kůň zaryčel bolestí a hned poté spřežení zpanikařilo. Splašili se a strach jim dodal síly, aby utáhli vůz i po krkolomném terénu. - Těžká kola poskakovala po nerovné půdě a z vozu postupně vypadávaly košíky s osivem, rance s povlečením a zabalené potra-viny.

I když Cald svíral vší silou bočnici vozu, házelo to s ním stále dolů, mezi hrnce na vaření a kožené vaky s šatstvem.

Zdálky slyšel, jak otec volá jeho jméno, a poznal to i přes řev a ječení ostatních v karavaně. Brzy ale hluk boje přehlušil ot-cova slova. Říkal Caldovi, aby zůstal ve voze, nebo aby vyskočil ven, než ho spla-šení koně odvezou příliš daleko? Protože obě eventuality nebyly moc příjemné, rozhodl se Cald, že otec zřejmě chce, aby zastavil vůz.

„Stůjte! Hou!“ křičel na koně, ale neměl opratě, aby se mohl pokusit je zastavit, a i kdyby je měl, neodvážil by se pustit se bočnice.

Jízda se zdála trvat věčnost. Koně, poděšení křikem za sebou, pádili na východ, do lesa. Cald se stále křečovitě držel postranice a zůstal schovaný dole ve voze, jak mu matka poručila. Koně zvolnili, když se prodrali trnitým podrostem, ale stále ještě běželi rychlým klusem, když zadní kolo vozu narazilo na kořen. Vůz se na-klonil na stranu, narazil do stromu a jeho zadní osa se zlomila. Náhlý náraz poděsil zvířata tak, že se vzepjala, a vozem to hodilo na další strom. Srážka rozštěpila oj a spřežení tak bylo osvobozeno. Koně se tryskem vyřítili do lesa, táhnouce za sebou zbytky oje.

Vůz se převrátil a Cald se vykutálel ven. Před zraněním ho ochránila kožešina, kterou měl omotanou kolem sebe, a měkká hrabanka, pokrývající půdu pralesa.

Nejdřív se krčil tam, kde dopadl, příliš zděšený, než aby se odvážil pohnout. Potom jeho nejhorší strach trochu polevil a on se vyplížil ven z trosk vozu a rozhlédl se kolem. Stále plný hrůzy z gnollů se odkradl od vozu a začal rýt v listí a odhrnovat je, až nakonec jím přikryl sebe i svou kožešinu. Neměl ani zdání, kolik času uplynulo, ale čekal dlouho, doufaje, že zase uslyší hlas otce nebo matky.

Určitě zabijí všechny ty stvůry a přijdou ho hledat; tím si byl ze začátku na-prosto jist. Později začal mít zlost, že ho ještě nenašli; a když slunce kleslo za západní horizont a stíny stromů se začaly dloužit, jako by se vracely zpět do lesa, vylezl ze svého úkrytu a dovlekl se k jedinému bezpečnému místu, které znal, k rozbitému vozu, který ležel převržen asi sto stop odtud. Za sebou táhl kožešinu, do které byl ještě stále zabalen. Přikrčil se pod vůz, teprve až se skoro úplně setmělo. Potom zalezl mezi rozházené věci své rodiny a upadl do neklidného spánku.

Když nastalo nové ráno, vyhrabal z hromady syrovou bramboru, kterou by mu matka asi připravila k včerejší večeři, kdyby nedošlo k útoku gnollů. Ujedl z ní tolik, že aspoň otupil hladání hladu, a zbytek odložil stranou.

Kde jenom byli jeho rodiče? Proč pro něho nepřišli? Snad se na něho rozzlobili, protože nedokázal zastavit koně?

Mnoho z vybavení jeho rodiny bylo rozházeno kolem, v řadě od místa, kde se zlomilo kolo, až tam, kde se vůz konečně zastavil. Snad kdyby všechno nanosil na hromadu u vozu, už by se na něho nezlobili.

Zvedl košík, který používala jeho matka k ukládání hlíz ke škrabání. Oči se mu naplnily slzami, když si na ni vzpomněl, jak sedí u stolu, nebo později u táborové-ho ohně, a sahá do koše pro boby, aby je oloupala, nebo pro vodnici či brambory, aby je oškrábala. Popotahoval ještě, když koutkem oka postřehl jakýsi pohyb, a rychle se otočil, krče se strachem.

V slzách se mu zdál les v ranním světle nějak rozmazaný a lesklý. O několik stop dále stál nějaký cizinec a shlížel na něho dolů. Nejdřív ho napadlo, že by to mohla být jedna z těch zrůd, které zaútočily na karavanu, ale tvář, kterou rozezná-val i přes své slzy, byla podobná tváři jeho vlastní i jeho rodičů, i když cizincovo čelo bylo širší a jeho brada užší. Kůže této bytosti byla světle hnědá, jako u lidí z karavany. Pro dítě to byl člověk.

Stál zde, vysoký a vzpřímený, štíhlejší než muži z karavany. Měl na sobě zbroj, která se kovově leskla, ale nebyl to žádný z kovů, který dítě znalo. - Hrudní plát, velká zašpičatělá helma, plátové chrániče stehen, kovové nohavice a rukavice se zdály měnit barvu, kdykoliv se elf pohnul, splývající s pozadím. Byly zdobené jemným ornamentem; Cald ovšem nevěděl nic o magických runách.

Cizincovy velké zašpičatělé uši byly orámovány tmavými vlasy, zastříženými nakrátko nad jeho širokým čelem. Jeho úzké oči nad malým rovným nosem byly rovněž tmavé a zírala z nich hloubka životního času, jehož rozpětí se táhlo tisíciletí nazpět. Pro dítě, kterému nebyly ještě ani čtyři roky, byly naplněny laskavostí, kterou tak postrádalo a zoufale hledalo.

Méně důvěryhodně vypadala elfova ústa, jejichž rty byly sevřeny v krutou, ne-smířitelnou linku. Cizinec odvrátil pohled, pátraje v pralese zběžným, zkušeným pohledem, ale když se pak podíval zpět na dítě, jeho ústa změkla.

Cald najednou věděl, že ho konečně našli. Upustil košík a vrhl se vpřed, objí-maje štíhlého muže kolem kolen.

„Můj tatínek, má maminka," vzlykal. „Chci mou maminku."

Kdyby byl starší, byl by snad schopen porozumět významu toho, co se zde dě-lo, a diskusi, která následovala, ale i když nikdy nezapomněl na okamžik prvního setkání, smysl toho všeho byl mimo okruh vnímání malého dítěte, kterým tehdy byl. Nerozuměl sice jazyku elfů, ale některá slova zůstala s ním, vtisknutá nesma-zatelně do jeho paměti, protože zde spolupůsobil strach. Elfové, kteří tak milovali vyprávění, udělali z této zvláštní události obzvlášť dojemný příběh. Jako všechny děti, i Cald rád poslouchal vyprávění o sobě, a časté opakování tohoto příběhu stále utvrzovalo jeho paměť.

Za prvním elfem se objevil druhý a také si ho prohlížel. Cald měl z nově při-chozího strach. Tento elf neměl výšku ani nedbalou sebejistotu prvního. Jeho oči, stejně tmavé jako u jeho druha, vyzařovaly nepřátelství. Nový příchozí se pátravě rozhlédl po lese a potom obrátil svůj pohled na chlapce. Jeho pravá ruka se neklid-ně pohnula od nože v pochvě k meči a zase zpět, jako kdyby se neodvažoval nechat své prsty mimo dosah svých zbraní. „Je to člověk," řekl znechuceně. Cald nemohl jeho slovům rozumět, ale v tónu se nemohl mýlit, druhému cizinci se nelíbil, i když si nebyl vědom, že by udělal něco špatného. Přivinul se ještě těsněji k nohám prv-ního cizince a zavrtal hlavu mezi jeho kolena. „Moc malý a špinavý," řekl první. Položil své ruce na Caldova ramena, odstrčil dítě jemně asi o krok zpět a poklekl, aby se mohl lépe podívat na jeho tvář, umazanou od slz a hlíny.

„Je to člověk!" opakoval druhý elf. První vzhlédl nahoru na svého druha. „Rel-cane, já také dokážu poznat rasové znaky. Souhlasím s tebou, že je to člověk, prav-děpodobně z tohoto vozu, a zřejmě ho sem do lesa přivezla ta splašená zvířata v postroji, která jsme dnes ráno našli. Můžeme předpokládat, že táhli tento rozbitý vůz a že dítě bylo uvnitř."

Jelikož byl vždy starostlivě opatrován kvůli své dušnosti, byl Cald mnohem víc poděšený a otřesený tím, že zůstal sám po větší část dne a noc, než by jiný zdravý a zvědavý špunt s touhou po dobrodružství měl být. Když klečící elf vzhlédl ke své-mu společníkovi, přitiskl se Cald znovu těsněji k jeho štíhlým kolenům, hledaje uklidňující dotek.

„Podle rozkazu krále Tieslina a podle vašich vlastních instrukcí, princí Eyrmi-ne, máme zabít všechny lidi, kteří vnikli do Sielwodu - " řekl Relcan a pokročil jedním rychlým krokem vpřed, jako by byl připraven ušetřit smrtící ránu.

Výraz na princově tváři ho přiměl ustoupit dalším rychlým krokem nazpět.

Objevilo se několik dalších elfů a připojilo se k prvním dvěma. Eyrmin vstal a Cald, který ho nechtěl nechat od sebe odejít, objal jednu jeho nohu svou malou paží. Díval se bázně jednoho elfa na druhého, jak se postupně hlásili. Mnozí pát-rali na okraji pralesa po dalších vetřelcích. Nikoho nenašli.

Posléze se objevil poslední elf, vyšší než ostatní. Zatím co ostatní kráčeli, klusali či běželi s nenapodobitelnou grácií, vlastní jejich rase, tento poslední při-chozí dvakrát klopýtl, jak uhýbal před nízko visícími luky. Když se zastavil, zdálo

se, že má potíže s rozhodováním, kam umístit své nohy a ruce. Oddechoval namá-havěji než ostatní, jako kdyby dlouho běžel. Jeho spěšný příchod se zdál dělat princovi starosti.

„Je někde nebezpečí, Saelvame?“ zeptal se Eyrmin. Vysoký neohrabaný elf zavrtěl hlavou. „Ta zvířata patřila bezpochyby ke karavaně lidských osadníků,“ prohlásil vysoký bojovník, a jeho oči přelétávaly z princovy tváře k dítěti a zase zpět. Jeho tvář se naplnila sympatií k maličkému. „Těla lidí a gnollů pokrývají zemi právě na té stra-ně křovin, kde gnollové v počtu asi sta nebo více číhali v záloze. Stopy ukazují, že ti humanoidi, co přežili, odtáhli s sebou všechny vozy až na tento zde.“ Ukázal na vrak vozu. «

„Zůstali nějakí lidé naživu?“ zeptal se princ, pohlédnuv dolů na Calda, který se k němu stále tiskl. „Nikdo.“

„Pak ho musíme zabít,“ naléhal Relcan a upřel pohled na vysokého elfa, jako by čekal, že mu tento návrh schválí.

Bojovník uhnul pohledem a zahleděl se po-zorně na nějaký vzdálený bod, dávaje tím zřetelně najevo, že se od princova zá-stupce distancuje.

Ostatní se neklidně vrtěli a přešlapovali; - mračili se, a někteří se dokonce poti-chu odkrádali pryč. Nikdo nechtěl být pokládán za slabocha. Byli bojovníci a zvyklí zabíjet. Princ Eyrmin je pobaveně pozoroval. Pak zavolal na dva, kteří se právě snažili proplížit kolem stromu.

„Hialmaire, Ursriene, přijal by jeden z vás čest zbavit Sielwode této lidské hrozby? Světla Tallamai budou možná osvětlovat stezku bojovníka, který se odváží zápasu s tak nebezpečným nepřítelem.“

Ursrien uhnul pohledem stranou, ale Hialmair, který podle svého chování byl zřejmě statečný a úspěšný bojovník, opětoval pevně princův pohled.

„Žádná píseň nemůže mluvit o tom, že jsem se někdy vyhnul své povinnosti, kterou mám ke svému princovi, ale této pocty se musím vzdát. Můj meč je příliš dlouhý a můj luk příliš velký na tohoto nepřítele.“

Když spatřil, že Eyrminovy rty se zkrivily v poloutajeném úsměšku, Hialmair vyrazil za Ursrienem a oba vzápětí zmizeli v lese.

Také ostatní zbylí bojovníci se rychle ztratili, ale princ zavolal na Saelvama. Protože svou výškou byl dost nápadný a stál blízko u Eyrmina a Relcana, nemohl se vytratit tak nepozorovaně, jak by si přál.

„Saelvame,“ zvolal princ. „Mám pro tebe úkol.“

Saelvam se s povzdechem zastavil a vrátil se, bradu svěšenou k hrudi. Jeho pomalá chůze prozrazovala nechuť. Snažil se držet ruce jako obvykle na jílcích svého meče a na těživě luku, ale zdálo se, že pro ně nemůže najít místo.

Když vysoký bojovník stanul po princově boku, Eyrmin jemně oddálil Caldovu paži ze své nohy, uchopil dítě za ruku a vložil ji do dlaně druhého elfa.

Cald, který předpokládal, že bude svěřen do péče této osoby, vzhledl k němu s nadějí. Rád by věděl, jak by se mohl domluvit s těmito lidmi, kteří spolu hovořili tak podivnou řečí, a jak by jim mohl říct, že má hlad a že je mu zima. „Můžeš zabít toto dítě - pro mě?“ zeptal se princ se smíchem.

Saelvam pohlédl dolů na dítě a pak zpět na svého prince. Zamračil se.

„Když mi to poručíte, potom musím,“ odpověděl elfský bojovník po krátkém zaváhání. „Ale on nám důvěřuje.“

„Teď jsi nahlédl do nehlubší podstaty cti,“ odpověděl princ. „Jak bys mohl za-bít tuto bytost, která ani neví, že je tvůj nepřítel?“ Eyrmin povzdechl. „Bezpochy-by, až vyroste, nebude o nic lepší než ti ostatní z jeho rasy, ale teď je příliš malý, než aby věděl, co je to zlo, nebo aby je konal.“

„Ale bude žít, aby se stal zlým, a o jeho důvěru se nikdo neprosil,“ namítl Rel-can.

„Důvěra se nevyžaduje ani nenabízí, jako by to byl kus ovoce,“ řekl Eyrmin a jeho hlas zazněl ostře. „Jestliže je zde bezvýhradná víra v něčí čest, pak důvěra přichází nežádána a ukládá povinnost tomu, kdo ji přijímá.“ Pohled upřený na jeho zástupce byl pronikavý a zároveň zamyšlený. „Nelišili bychom se nijak od lidí, kdybychom si toho nebyli vědomi.“

„Sám nemůže přežít,“ řekl Relcan, stále naléhaje na Caldovu smrt. Pominul, nebo zcela ignoroval, princovo filozofické vysvětlení. „Jestliže mu chcete prokázat milosrdenství, zabijte ho hned teď. Zemře hladem v pralese, pokud ho nedostane nějaké zvíře ještě před setměním.“

„Ne, nechť ho zde je totéž, jako zabít ho mečem,“ povzdechl princ. „V každém případě tak zklameme důvěru, a to není způsob, který volí cti dbalý bojovník.“

„Myslíš tím, že se ho ujmeš?“ otázal se Relcan, hledě na prince, jako by pochy-boval o jeho zdravém rozumu.

„Postaráme se o něho do té doby, než ho budeme moci vrátit jeho vlastní rase,“ řekl Eyrmin. „Nemyslím si, že by toho snědl až tak příliš.“

Jak Cald vyrůstal, naučil se rozumět elfskému jazyku a pochopil, o čem se toho dne hovořilo. Nikdy nezapomněl princovo gesto, s nímž nabídl elfům jeho zabítí jako otázku cti. Nedovolil Relcanovi, aby ho usmrtil. I když už tehdy Eyrmin věděl o nekompromisních zásadách svého královského bratrance..

Dvě

„...A KAŽDÝ TVOR NA BOJIŠTI, AŽ UŽ TO BYL elf, člověk, trpaslík, gnoll, goblin či nějaká jiná bytost zdeformovaná Azraiovou mocí, věděl, že toho dne se rozhodne osud Aebrynisu.“

Cald bez dechu čekal na další pokračování příběhu. Nikdy ho neunavilo po-slouchat, když princ Eyrmin vyprávěl o bitvě u Mount Deismaaru.

„Když svítání rozsvětlo oblohu, bojovníci stáli tváří v tvář jedni druhým na úpatí hory. Jejich řady se táhly tak daleko, jak jen oko bylo schopno dohlédnout. Čekali v tichu. Když se někde ozvalo zadupání kopyt nebo cinknutí koňského postroje, mnozí vyrazili vpřed, tak byli napjatí a dychtiví před touto velkou bitvou.“ Eyrmin zíral do dálky, jako kdyby i

ted' mohl vidět ty dvě armády stojící proti sobě na úpatí Mount Deismaaru.

„Mnoho našich bratranců elfů stálo proti nám. Byli to ti, kteří se stah' spojenci zlého Azraie. Ne tak ale bojovníci ze Sielwodu. I když jsme nenáviděli lidské ve-třelce stejně jako Azrai, nikdy bychom se nespojili se zlem, abychom obhájili svůj domov.“

„A potom zavál ranní větřík," napověděl jedenáctiletý Cald s očima dychtivě rozšířenými. Už mnohokrát předtím toto vyprávění slyšel, ale účta a bázeň, které přitom pociťoval, stále ještě způsobovaly, že mu naskakovala na pažích husí kůže. Právě doprovázel Eyrmina a několik elfských bojovníků na pochůzce lesem. Mladší elfové, kráčející za princem a dítětem, kteří tuto bitvu neprodělali, rovněž pozor-ně naslouchali.

Saelvam, který ještě stále byl tak mladý, že v posledních sedmi letech vyrostl o další coul, zakopl o kořen. Ostatní elfové ho příležitostně škádlili a říkali, že jeho paže a nohy jsou příliš dlouhé. Někdy to opravdu vypadalo, jako by si jeho ruce a chodidla nerozuměla s jeho tělem, které bylo od nich příliš daleko.

„A pak zavál ranní větřík, který se probudil se svítáním," pokračoval Eyrmin. „Standarty povlávaly v čirém vzduchu, velké prapory sebou škubaly, jako by se pokoušely urvat se ze svých žerdí a odletět ve větru a tak samy zahájit útok. Velká vlajka Anuiranů se třepetala na žerdí, která byla pevně zapašovaná do země, a přesto bylo potřeba tří mužů, kteří ji stěží mohli udržet. Roelovu osobní standartu nesl muž, který jel po jeho boku; byl na ní červený drak se zlatým bleskem, a také ta vlála ve větru. Khinasiové se svou standartou, na níž bylo slunce a moře, stáli na-levo, a proti nim Vosové se svým řvoucím levhartem v bílém poli.“

Mezi námi a Roelovou armádou bylo něco málo trpaslíků, kteří se k tomuto bo-ji připojili. Stah' pod korouhví, na níž byly zobrazeny zkřížené sekery, zatímco nad námi vlály Hvězdné stupně Sielwodu na pozadí nebeské modři.“ Vída, že dítě je už unaveno z popisování standart jednotlivých bojujících stran, Eyrmin pokračoval dále.

„Paprsky vycházejícího slunce se odrážely na zbroji bojovníků, ale nesetraly zde dlouho..."

„Protože Roele nařídil, aby zatroubily rohy," přerušil ho Cald bez dechu.

„Znamenání pro rohy bylo spuštění jeho standarty, což znamenalo vyjádření úcty k bohům a prosbu o pomoc v boji. Po Roelově levé i pravé straně se skláněly všechny standarty v postupně se šířící vlně, jako by každá z nich byla součástí zčeřeného hladiny v jezeře, když se do něj hodí kámen. I když to nebyl náš zvyk, sklonili jsme i my naši zástavu, vzývali Tallamai a prosili Štěstěnu, aby provázela naše šípy.“

„A pak zatroubily rohy.“

„A pak zatroubily rohy. Výzva se nesla ozvěnou podél jednotlivých řad a zněla hlasitěji a hlasitěji, jak se každá skupina či klan zapojily do toho zvuku. A pak, asi za půl míle volného prostranství, přijalo tu výzvu i Azraiovo vojsko a zaduly jejich rohy, zavířily bubny a ozvaly se bojové výkřiky.“

S troubením se obě armády pohnuly vpřed. Váleční koně zaryčeli svá vyzvání. Se rzaním se vzeplali a hrabali kopyty na místě, drženi pevně svými jezdci, aby se nevmyslili do řad pěšáků, kteří vyrazili jako první.“

„A pak už jste nemohli vidět mnoho z toho, co se tam dělo," řekl Cald.

„Pod nohama neklidných koní se ve vířících vrstvách zvedl prach, a ten skryl před námi část bojiště. Ale neměli jsme čas na to, abychom se kolem rozhlíželi, protože hned nato jsme se střetli s nepřítelem. Zvedl se ohlušující ryk a řinkot, když se obě armády srazily, a bylo to slyšet po celém svahu hory. Tehdy jsme si mysleli, že žádný zvuk už nemůže být hroznější, ale poznali jsme horší ještě kon-cem toho dne.“

Proti nám stála skupina zvířecích mužů z Adurie, které zlý bůh Azrai proměnil na stvůry a propůjčil jim část své moci.

Útočili na nás tvrdě. Byli osm stop vysokí a jejich kopí byla delší než naše. Naštěstí to vypadalo, že neznají luky.

Naši štítonoši šli první a mezi nimi kopiníci. Poslední byli lučištníci, kteří stří-leli přes hlavy svých druhů. Skosili jsme jich svými šípy tolik, že naše řady mohly postoupit vpřed a získat určitou výhodu, když jsme vylezli na val, který tvořila mrtvá těla. Příval zvířecích mužů se však zdál být bez konce.

Bojovali jsme po celé dopoledne se sluncem po levici, potom odpoledne, kdy se zvolna pohybovalo nad námi, a i když už den končil a přešlo na naši pravou stranu.“

„Aniž jste cokoliv jedli a pili," Cald potřásl hlavou při myšlence na žízeň, kte-rou museli trpět bojovníci, ale jeho mysl byla už zase u bitvy. Přestože nosil cvičný meč, nevytasil ho z pochvy, když vyskočil na nohy a napřáhl paži, zkoušeje imagi-nární seký mečem proti nepřítelům z vyprávění.

Eyrmin pokračoval dále, jako kdyby si nevšímal Caldova vzrušení.

„Už v první hodině bitvy se řady porušily. Malé skupiny spolu zápolily, postu-pující střídavě nahoru a dolů po úbočí hory. Místy se zdálo, že zatlačujeme - Azraiovy oddíly zpátky k pevninskému mostu. Potom se jeho vojska zase spořáda-la a my jsme se museli vrátit opět nahoru k hoře. Potoky tekly rudé od krve mrt-vých a umírajících, ať už jejich či našich. Voda se nedala použít k pití.“

Na obou stranách hořela travnatá pole i malé lesíky, které zapálili kouzelníci. Mnoho osobních soubojů skončilo, když oba, jak přítel, tak nepřítel, museli odtud utéci, aby neskončili v plamenech. Často, jako by si to beze slova smluvili, oba nepřátelé se později znovu střetli v boji na bezpečnějším místě.“

„A pak sestoupili dolů bohové," zašeptal Cald. Ustal se svou imaginární bitvou a postavil se těsně k princovu boku, když Eyrmin znovu navázal na sled svého příběhu -a dospěl k tomu, co z dětského pohledu se jevílo jako čirá hrůza.

„Nejdřív se na úbočí hory objevila záře, protože takové soustředění síly se mu-selo nějak viditelně projevit. Bylo i zde sedm bohů uctívaných lidskou rasou, a ke cti jejich odvahy a obětí, kterou položili toho dne, jsme si dali tu námahu a naučili se jejich jména. Byli to Anduiras, vznešený bůh války; Reynir, bůh lesů a vod; Brenna, bohyně obchodu a štěstěny; Vorynn, bůh měsíce, který měl v oblíbené též magii; Masela, bohyně moří a oceánů, a Basaia, o níž lidé říkali, že vládne slunci. Těchto šest bohů stálo proti bohu zla Azraiovi, sedmému.“

„Šest proti jednomu," zamumlal Cald, což dělal pokaždé, když se příběh vyprá-věl. Chtěl znovu slyšet zdůvodnění; nebyla to sice ta nejvzrušující část příběhu, ale když to Eyrmin vysvětloval, byla to pro něho ta nejpůsobivější lekce

pro život. Měl rád, když mu to Eyrmin znovu opakoval, a tak mu to oživoval v paměti.

„Počet nic neznamená. Byla to síla, která rozhodovala, a v tomto případě to by-lo jako kdyby šest elfů se postavilo proti drakovi. Těch šest bohů lidí čerpalo značnou část své síly z víry svých stoupenců. Jak bitva postupovala a lidé se začali bát, síly jejich bohů se oslabily. Ale Azrai, jediný bůh zla, se naučil čerpat svou sílu ne z víry, ale ze strachu, a živil ji jak ze svých vlastních příznivců, tak i ze slabosti srdce a malomyslnosti svých nepřátel.

Je tomu totiž tak, že jestliže se člověk bojí, oslabí tyto nesmrtelné, na nichž zá-visí. Elfové, kteří mají strach, pomohou silám zla a oslabí sami sebe, protože my jsme nikdy nevzhlíželi k bohům, i když občas prosíme o pomoc dobrou Štěstěnu z Tallamai.”

Cald věděl o Tallamai vše. Hvězdy na noční obloze byly duchové elfů, kteří zemřeli čestně v bitvě. Shlížely dolů na svůj lid a často jim v menších potížích pomáhaly. Elfové ze Sielwodu je měli v úctě a působení Štěstěny přičítali jejich vlivu. Ale jejich moc přece jen nebyla tak oceňována, aby z nich vytvořila bohy podobně jako u lidí. Eyrmin pokračoval ve vyprávění.

Saelvam, kráče-jící za princem, byl příběhem tak zaujat, že přestal dávat pozor na cestu a zakopl o kmen padlého stromu. Eyrminovy oči se zableskly veselostí, ale usilovně se přemáhal, aby se nerozesmál nahlas nad klopýtnutím nešikovného elfa. Když se Saelvam opět zařadil, pokračoval.

„Ve tvářích těch šesti bohů bylo možné rozpoznat silné a rozhodné odhodlání, když postoupili vpřed, aby se střetli s Azraiem, který se hrozivě tyčil proti nim. On sám byl schopen naplnit hrůzou každé srdce a oslabit naši odvahu, ale báli se ho také jeho vlastní přívrženci, a stejně tak i zvířecí muži, se kterými jsme bojovali, prchali z jeho blízkosti. - Kdyby to nebyli udělali, nebyli bychom dnes zde. Jejich hrůza povzbudila naši odvahu, takže jsme se odhodlali je pronásledovat. Hnali jsme je dolů z úbočí hory a přes přilehlou pláň k východu. Zvířecí muži tenkrát zabili mnoho elfů, a my jsme nemohli nechat naše muže nepomstěny.

Naši lučištníci vystřelili všechny své šípy a přestali střílet, aby je posbírali. Ně-keré vytahovali i ze zraněných a mrtvých. Neměli jsme zdání, jak dlouho ta bitva trvala, ale náhle se země pod našima nohama začala zachvívat a třást. Jeden ze zvířecích mužů se ohlédl a něco vykřikl na ty druhé, a pak se všichni přikřčili a schoulili na zemi. Nevšimli si nás, jako by už na nás nezáleželo. A skutečně, brzy jsme zjistili, že jsme pro ně jenom nepatrným nebezpečím ve srovnání s tím, co následovalo.

Hrůza nás přiměla otočit se a podívat zpět. Ze svahů hory se počala šířit velká černota, jako kdyby chtěla skrýt všechny tu zkázu před zrakem slunce. Z této tem-noty probleskovaly zášlehy ohně a blesků, které se zářvaly do země. Tak horký byl ten oheň bohů, že všechny stromy vybuchly v plamenech a v okamžiku byly zničeny. I skála a hlína se tavily a vřely.

Země kolem nás se pohnula a klesla dolů do hloubky asi dvojnásobku naší výš-ky. Ti elfové ze Sielwodu, kteří byli ještě naživu, padli dolů s propadávající se zemí a vykřikl i v hrůze k Tallamai. Ve svém strachu jsme byli jako děti. Naším způsobem je spoléhat spíše sami na sebe a děkovat těm, kteří už odešli, za to, že nám pošlou dobrou Štěstěnu, ale toho dne jsme je volali tak, jako lidé a zvířata volali ke svým bohům. Silné paže nebo zručnost v boji nebyly nic platné proti síle světa, obrace-jícího se proti sobě. Mnozí z nás věří, že naši zemřelí viděli naši tíseň -a svou silou zasáhli v náš prospěch.”

Princ se odmlčel, když dospěli k řece Hvězdného zrcadla a vstoupili na kame-ny, označující přechod. Pomáhal Caldovi, jehož kratší nožky ještě nezvládaly bez-pečné přeskoky z kamene na kámen tak, jak to dokázali elfové.

„Protože jste měli kde se ukrýt, když hora vybuchla,” řekl Cald udýchaně, když se dostali na severní břeh řeky a vstoupili do Muirienského háje.

„Protože jsme měli kde se ukrýt, když hora vybuchla,” souhlasil Eynnin. „Vy-padalo to, jako kdyby země se pozvedla, aby nás zavalila za to, že jsme se opováži-li prolít tolik krve. Hlína, kameny, ohromné stromy, zbraně, zbroj a mrtvolý padaly dolů na okolní krajinu. Ukryli jsme se pod útesem, který se vytvořil tím, že země poklesla, a tak se nám podařilo přežít. Zvířecí muži za námi byli však pohřbeni pod ohromnou lavinou země a skal. Prach se ještě neusadil, když ve vírech vzduchu seshora dopadla k zemi bohatě klenoty zdobená koruna, která snad mohla náležet nějakému králi zla. Zářila ponurým třípytem na vrcholku mohutné hromady kame-nů a hlíny.”

„A vy jste si jí neodvážili ani dotknout, protože jste mysleli, že je to zlo,” řekl Cald, jehož tvář zářila potěšením nad znovu vyslechnutým vyprávěním. Ale brzy zvažněl a bylo vidět, že nad něčím přemýšlí. Mnoho otázek kladl ze zvyku, když se ptal na ty části příběhu, které se mu nejvíc líbily, nebo pobízel prince, aby pokračoval, když se příliš ponořil do popisování. Nyní ale měl nový nápad, novou otáz-ku.

„Ale, Eyrmine, jestliže lidé přišli do této země, protože se báli zlého Azraie, proč se zase nevrátili domů, když by zničen? Neměli snad tak rádi svou zemi, jako my milujeme Sielwode?”

Většina elfů doprovázejících svého prince se souhlasně zasmála, ale Relcan jen znechuceně zasykl. Potrásl hlavou, vrhl nepřátelský pohled na lidské dítě a potom rychle zmizel mezi stromy. Princ naučil Calda milovat les tak intenzivně, jako to prožívali elfové, ale zdálo se, že každá zmínka o chlapcových citech dokáže Relca-na rozzlobit.

Eyrminova ruka spočinula na hochových ramenech. „Lidé nedokážou věnovat své srdce zemi tak, jako elfové. Život jejich rasy je pomíjející, a to, co elfovi při-padá jaké krátký příběh, je pro lidi dlouhou historií. Mnoho jich při šlo do Cerilie už generace před bitvou u Mount Deismaaru a jejich potomci se už vůbec nepama-tují na původní vlast. A i kdyby si ji snad pamatovali, pevninský most byli zničen, a říká se, že v hloubkách Aerelské úžiny žijí zlé! a nebezpečné stvůry.”

„Nemohli milovat svou zemi tak, jako já miluji Sielwode,” řekl Cald. Pro něho byl Sielwode nádherným místem a on jej miloval s vášnivou oddaností, která se mnohým elfům zdála překvapující u někoho z lidské rasy. Pro něho znamenal bezpečí po hrůze gnollského útoku, který ještě občas ohrožoval jeho sny a obnovo-val jeho strach. Část jeho lásky k

Sielwodu vycházela z jeho oddanosti k jeho královskému nevlastnímu otci. V Caldově mysli byl Sielwode a Eyrmin neoddělitelným celkem.

V těch sedmi letech, které prožil s elfy, bylo o něho velmi dobře postaráno. Na-učili ho elfskému jazyku, řeči Sidhelienu. Pokročil i ve své vlastní řeči a byl scho-pen se domluvit i s gobliny, gnolly i orogy. Také se obeznámil s lesní moudrostí.

Eyrmin vždy prohlašoval, že se Cald jednou vrátí ke svým vlastním lidem, po-daří-li se elfům najít pro něho hodné lidské rodiče. Relcan vytrvale pátral po tako-vých poutnicích na Markazorské pláni, a zpočátku i Cald doufal, že by elfové moh-li nalézt jeho vlastní rodinu.

Potom, když se Cald už definitivně smířil s tím, že se rodiče nevrátí, stal se Eyrmin hlavním bodem jeho života. Zprávy, které elfové přinášeli o lidech na pláni, způsobovaly, že se třásl strachem, že ho pošlou pryč, ale princ našel vždycky na těchto poutnicích nějaké chyby. Nakonec i Relcan se přestal snažit zbavit elfské království tohoto mladého člověka, i když neopomenul žádnou příležitost, aby mu projevil svou nechut' a pohrdání.

Elfští léčitelé s pomocí magie vyléčili Caldův krční neduh a on vyrostl do sflý i výšky přiměřené jeho věku. Přes Relcanovy námitky mu Eyrmin zhotovil luk a díky elfským instrukcím se z Calda stal někdo, komu se říká dobrý střelec. Málo-který dospělý člověk měl tak přesné oko jako on, i když nebyl ještě dostatečně silný, aby byl schopen ovládnout vhodný elfský dlouhý luk. Princ mu také opatřil oštěpy i meč, i když v boji s nimi byl poněkud méně zblhlý.

Tohoto chladného podzimního rána měl svůj meč s sebou a nesl si i svůj luk v naději, že se princ chůzí unaví a on v přestávce bude moci vyzkoušet svou zruč-nost. Měl za to, že se za poslední dobu zdokonalil v boji s mečem, pokud se týkalo odražení a blokování každé rány tak, jak to vídal prince použít v praxi. Prozatím se neodvažoval požádat ho o zápas, protože věděl, že Eyrmin spolu s půl tuctem bo-jovníků, kteří je doprovázeli, bude rozmlouvat s prastarými stromy v Muirienském háji.

Eyrmin mu říkal, že mnoho lidí věří, že elfská magie je vlastní jejich rase a že pouze elfové ji mohou použít. Cald byl snad jediný člověk, který věděl, že tato víra je, aspoň v detailech, nepravdivá. Některé části elfského magického umění se daly naučit; měl dobrý důvod k tomu, aby to věděl, protože Eyrmin ho z ní učil to, co mohl pochopit.

Pouze jeden elf kromě nich dvou věděl o tom, že se lidský chlapec učí používat elfskou magii. Glisinda, bojovnice a Mluvčí Zákona z elfské osady, o těchto taj-ných lekcích věděla. Věděla také, že princ věří, že se Cald jednoho dne vrátí ke svým lidem a že znalost, kterou si s sebou přinese, snad jednou přispěje k lepšímu porozumění mezi těmito dvěma rasami Cerilie.

Glisinda zachovávala toto tajemství, protože sympatizovala s princovou vírou. Byla určena a zasvěcena, aby uchovávala v mysli učení a staré vzpomínky a použí-vala elfské magie, aby vyvolala z hlubin své paměti znalosti, které obsahovaly moudrost tisíce let. Pro ni bylo vyučování právě tak posvátné jako učení.

Ve svém rozvíjení elfských schopností měl Cald jednu i nevýhodu. Nedokázal citově splynout se stromy, neschopen porozumět jejich myšlenkám. Když se totiž dotkl ně jakého stromu a soustředil se, ucítil v něm sice život, ale vědět, že věc žije, nebylo totéž, jako s ní komunikovat. Svůj jediný úspěch zaznamenal kdysi v Muirienském háji, ale tato zkušenost nebyla příjemná; pocítil nepřátelství a poznal, že přinejmenším tato část Sielwodu ho neakceptuje.

Když skončil příběh i následující diskuse, zařadil se Cald za Eyrmina a dbal, aby se pohyboval tiše. Vstoupili do háje. Tak jako elfové, byl i Cald zaražen a fascinován vzhledem starých sukovitých stromů. Nebyly vysoké a jejich kmeny byly silné a různě pokroucené; některé měly v kmenech velké trhliny, jako by tuhé dřevo již nebylo schopno odolávat silám, kterým musely čelit. Na zemi ležely porůznu větve silné jako celé Caldovo tělo. Několik jich úplně zetlelo v podivné atmosféře, kterou háj vydechoval, a představovaly pro chůzi nebezpečí. Vysoko v korunách stromů místy ještě držely na ostrých třískovitých hrotech větve, které se ulomily od zejících odřenin a odlomená ostří čněla výhruzně k obloze.

Elfové sbírali padlé větve v ostatních částech lesa. Pečlivě schraňovali každý použitelný odřezek, aby jej uplatnili ve svých stavbách, a tento materiál nazývali dary Sielwodu. Ale nikdo se nikdy nedotkl jediné padlé větve v tomto háji. Stromoví králové háje byli poněkud mimo čas oproti zbývajícím částem lesa. Jiné stromy v Sielwodu ztrácely pravidelně své listy na podzim při opadu a na jaře vyrážely nové. Naproti tomu králové Muirienského háje nebrali zřetel na roční změny počasí. Měli svůj vlastní časový rytmus, ve kterém se Ušili jeden od druhé-ho a celkově od ostatního světa. Zhruba každý osmnáctý z dvaceti pěti let shazova-li své uschlé staré Ušty, aby se připravili na vyrašení nových, tak jak to nyní bylo vidět na několika z nich.

Elfové se zastavili u jednoho sukovitého, věkem zkrouceného starého krále, který ztratil větší část svého olistění. Protože stromy v háji se neřídily ročními obdobími, uznávající pouze svá vlastní, a ztrácely Ušty pouze tehdy, když rašily nové, pozvedli své hlasy v tradičním jarním oslavném zpěvu:

„Vzbud' se, vnímej život ve všech tvých údech.

Tvá míza stoupá ve tvém těle.

Pozdrav Sidhelienu.

Nový rok počíná, a s ním i život.

Pozdrav Sidhelienu..."

Zpěv pokračoval mnoha dalšími verši. Cald si v duchu opakoval slova písně a těšil se ze zvuku příjemných elfských hlasů. Protože cítil, že háj nese jeho přítom-nost nelibě, neodvážil se porušit čistotu elfské písně svým vlastním hlasem, který, jak věděl, byl ve srovnání s jejich příliš hlasitý a hrubý.

Elfové zpívali každému stromu, který ukazoval známky probuzení. Později bu-dou zpívat i ostatním, doufajíce, že je probudí. Mezi těmito starými králi nerašily žádné mladé stromky, a elfové se obávali, že háj pozvolna umírá.

V poledne udělali zastávku a usadili se pod prastarým stromem, který ještě ne-začal shazovat Ušty. Přinesli si s sebou

polní láhve s elfským vínem - Caldovo, vzhledem k jeho věku, bylo zředěné vodou - a chléb, což byly jejich obvyklé ces-tovní příděly. Najedli se a po víně se rozhovořili, rozvíjejíce své úvahy o háji a o jeho významu v historii Sielwodu. Calda vždycky udivovalo, že elfové nevěděli, proč se stromy v háji chovají tím-to způsobem, a o důvod se ani nezajímali. Byli schopni memorovat historii téměř každého coulu země uvnitř svého panství. Věděli přesně, kdy byla určitá plocha půdy sadem, později loukou, a v kterém století zde vzrostly mladé stromky a znovu vznikl les. Ale i tak, Muirienský háj byl obklopen tajemstvím.

Po celé Cerilii elfové věřili, že příběhy o starobylé cti a statečnosti posilují srdce žijících bojovníků, a elfové ze západního Sielwodu byli přesvědčeni, že ty stejné zásady platí také pro stromy. Kdykoliv navštívili háj, vyprávěli zde příběhy, které si sami vymýšleli, o činech a o hrdinech, kteří kdysi obývali Muirien, doufajíce, že tak pozvednou sebevědomí stromů a navrátí jmi znovu zdraví. Saelvam právě končil jedno z takových vyprávění o háji, které si celé zesnoval ve své hlavě.

„Tak tedy Čas, Dárce a Odnímač života shlédli dolů na Ciesandru Hvězdný svit. Věděl, že její srdce je opravdové a že zachová svůj slib čekat na návrat svého milého.

Byl zarmoucen a plakal, věda, že její čekání bude dlouhé, a zkrátit je pro ni tak, že ji přenesl do háje, kde dvacet let oproti ostatnímu světu se zdá pouze jako jeden rok.”

Cald, který byl ještě příliš mladý, než aby rozuměl útrapám neopětované lásky, se daleko více zajímal o imaginárního milence, který odešel do vzdálené země, aby tam bojoval proti nějakému velkému blíže neurčenému zlu. Elfští bojovníci byli dojatí a na nějakou chvíli seděli tiše. Mladý Dralansen si dokonce utřel slzičku.

Eyrmin se pousmál a pak pohlédl na Calda.

„Tvůj hlas se už hodí na vyprávění. Máš také nějaký příběh o háji?”

Protože cítil, že Muirien stále jeho přítomnost odmítá, neodhodlal se Cald k něčemu podobnému, ale věděl, že kdyby to řekl, porušil by příjemnou náladu tohoto odpoledne.

„Ne, nemám, ale zato jsem vymyslel příběh o Hvězdných stupních,” odpověděl, ukazuje k severu, kde se zvedala řada přírodních kamenných hrotů stovky stop k obloze. Jejich nestejná výška jim skutečně dodávala vzezření jakýchsi stupňů směřujících k obloze. Protože elfové nikdy o nich nic nevyprávěli, vzbuzovaly u mladého lidského chlapce zvědavost.

Sotva tato slova vyšla z chlapcových úst, zpozoroval neklid v kruhu posluchačů. Relcan, který obvykle odvrátil pohled někam stranou, když Cald promluvil, pohrdavě zasykl. Otočil hlavu, aby se mohl na hocha podívat, a pak se rozhlédl s posměšným výrazem ve tváři kolem, jako by chtěl říci: „Vidíte? Měl jsem pravdu, když jsem říkal, že k nám nepatří.”

Eyrmin potřásl hlavou s rozvážným klidem. „Žádné příběhy, které si vymýšlí-me, nemohou pojednávat o Hvězdných stupních.”

„Pak tedy znáš jejich historii?” Cald tušil, že by se neměl ptát, ale zvědavost převládla nad jeho opatrností.

„Je obvyklé raději o tom nemluvit,” řekl Eyrmin jemně. „Místo toho budeme...” Jeho oči náhle vzplanuly, jak se podíval přes Calda. Rychleji, než to oko mohlo sledovat, byl na nohou, meč v ruce.

„Pozor, goblini!” vykřikl.

Cald hmatl po svém luku a vyskočil také na nohy, když uviděl humanoidy. Dva velcí goblini se přibližovali v čele lupy dalších. Měli na sobě špatně vydělané kožené kazajky bez rukávů se zarezivělými kovovými disky, které byty na nich našity na způsob jakési zbroje. Nesli dlouhé sekery s křivými, špatně opracovanými to-půrkou, které vypadaly spíše jako větve, z nichž byla oloupána kůra. Za prvními dvěma pochodovali čtyři další, kteří nesli na ramenou dlouhé tyče, na nichž se zavěšena houpala mrtvá těla dvou srn.

První dva goblini se prudce zastavili, a tím způsobili zmatek u těch čtyř, nesoucích ulovenou zvěř. Všichni zírali na elfy. Jejich malé kulaté oči vzhlížely zpod nízkého čela a těžkého obočí. Široké nozdry se vzdouvaly a masivní tváře a čelisti se pohybovaly, když zavrčeli svou výzvou. První a největší z nich měl jediný tesák, který mu vyčníval ze spodní čelisti. Všichni ostatní měli tesáky dva, které nebyly tak dlouhé.

Za prvními šesti uviděl Cald ještě několik dalších, tě více se jich kradlo mezi stromy. Lidský chlapec neměl čas, aby je mohl spočítat, ale zdálo se, že je jich více jak dvacet. Eyrmin ho uchopil za ruku a strčil ho do velké trhliny v kmeni jednoho stromu.

„Zůstaň tam!” zasykl princ.

„Já dobře vědět,” zamumlal drsný hlas. „Nemožné udělat krok v těchto lesích a nenajít pod nohama elfskou havěť.”

Žádný z elfů nepromluvil. Byli v nevýhodě, goblini je převyšovali v počtu při-nejmenším čtyři na jednoho, ale nepokusili se o ústup. Toto byl jejich les, a vstup vetřelcům nebyl dovolen. Cald to pozoroval z trhliny ve stromě a jeho srdce se dmulo pýchou nad statečným chováním jeho přátel. Uvědomoval si nepoměr sil mezi oběma nepřátelskými stranami, ale protože až dosud neviděl žádnou jinou bitvu než tehdy s gnolly na pláni, a z toho ještě velmi málo, byl natolik nezkušený, že si nedokázal uvědomit nebezpečí.

Bylo mu jasné, jak se asi goblini mohli dostat do lesa; přišli patrně nějakou podzemní chodbou, která se táhla na míle daleko, a na povrch se vrátili přirozenou trhlinou, která ústila dovnitř pralesa. - Kdyby se pokoušeli přejít pláň, bylo by je možno vidět dávno předtím, než by se dostali k Sielwodu. Elfové neustále pátrali po podobných vchodech do podzemních průchodů, a kdykoliv je objevili, uzavírali je, ale zřejmě aspoň jeden z nich unikl jejich ostrému zraku.

Elfové ze západního ramene Sielwodu bojovali už po staletí pod vedením svého prince a k zahájení útoku nepotřebovali žádné rozkazy. Vkouzli za stromy, napjali tětiny svých luků a vypustili střely.

Princ Eyrmin, pro něhož velení, za které plně odpovídal, znamenalo převzít na svá ramena břímě toho největšího nebezpečí, skočil do středu světlinky, svůj meč, Starfire - Hvězdný oheň, v ruce. Starobylá dvojsečná čepel se zaleskla ve sluneč-ním svitu. Jako vždy jindy udělal ze sebe terč, aby na sebe přitáhl goblinské útoč-níky. Neměl na sobě zbroj,

protože elfové tohoto dne měli v úmyslu pouze roz-mlouvat se stromy, a tak se vystavil největšímu ohrožení. Relcan ho neochotně následoval, což bylo patrné z jeho mračen a spěšných a neklidných pohybů; zaujal místo vlevo za ním.

Goblini, kteří dobře znali legendární přesnost elfských luků, se rychle ukryli. Tři z nich vrhli své oštěpy na Eyrmina a Relcana, ale obratní elfové stačili uskočit.

Cald spěšně napjal svůj luk a vystřelil šíp směrem, odkud poslední goblin vy-mrštil svůj oštěp. Chlapec nebyl tak rychlý jako v boji zkušeni elfové, takže jeho terč uviděl, jak hrot šípů vyčnívá z kůry vykotlaného stromu, a uhnul dozadu právě včas, aby unikl smrti. Caldův šíp se odrazil od kovového disku připevněného na kožené helmě stvůry.

Měl radost, že se mu podařilo zasáhnout svůj první živý terč. I když ho nezabil, zásah byl přece jen vždy lepší, než kdyby chybil.

Velký goblinský vůdce zařval a vyřítit se k útoku, třímaje svou sekeru. Cald si pomyslel, že je to od něho buď velice hloupé, nebo velmi statečné riskovat zásah elfskými šípy. Potom ale uviděl, jak se za jedním stromem objevil Dralansen. Jeho luk byl napjat, ale zatím ještě stále držel šíp na těživě. Jak se goblin pohyboval po světlince, uvědomil si Cald, že se snaží, aby měl ty dva elfy vždy mezi sebou a ukrytými lučištníky.

Jindy by asi Cald přenechal obranu osoby tak důležité jako princ Eyrmin ostatním elfským bojovníkům, ale obává se, že všichni jsou ve stejné nevýhodě jako Dralansen, vybral si pečlivě cíl a umístil svůj šíp do goblinova levého předloktí. Původně mířil do jeho srdce.

Také dobře, pomyslel si Cald. Dokázal by nepřítele smrtelně zasáhnout, ale to by musel mít silnější luk, aby hrot jeho šípů mohl proniknout přes goblinovu ztu-ženou koženou kazajku s kovovými disky. Přinejmenším aspoň ochromil goblinovi jednu ruku, takže bude mñ obratný v boji se sekerou. Pomůže to ale princí?

Na světlinku vyrazili další tři goblini. Relcan a Eyrmin měli náhle proti sobě každý dva protivníky. Ostatní goblini obklíčili zbylých pět elfů. Saelvam vběhl na světlinu, odrážaje od sebe tři vetřelce rychlým bodáním jedním z jejich vlastních dlouhých oštěpů. Vysoký, vychrtlý elf, kterého tak často uváděla do rozpaků jeho neohrabanost, se ukázal jako vynikající bojovník, v jehož pohybech se projevoval přirozený půvab. Jeho dlouhé nohy ho rychle a obratně nesly proti nepříteli a zase zpět. Ruce, které v Reilmiridu často upustily pohár, byly s lukem rychlé a zběhlé a obratné i v boji s oštěpem a mečem. Zatímco Cald se díval, pohroužil Saelvam hrot goblinské zbraně do srdce nejbližšího soupeře, a ještě předtím, než překvapený goblin padl, stačil znovu odrazit útok ostatních.

Fiedhmil stál zády opřen o strom a oháněl se mečem proti dvěma dalším.

Odkudsi se vynořila Malala a její bílé nohy se pohybovaly způsobem, který by Cald nazval spíše válečným tancem. Vířila kolem, naklánějíc se, ustupujíc a zase se vracejíc, a nikdy se nezdála setrvat na jednom místě tak dlouho, aby stačila napadnout nějakého útočníka, a přece náhle jeden goblin padl s hlavou oddělenou od jeho ramenou. S bleskovou rychlostí se otočila a vrhla se na dalšího soupeře.

Cald se otřásl a náhle si uvědomil, že jeho strach nebyl bezvýhradně závislý na útoku goblinů. Zdálo se mu, jako by se změnil sám háj a působil zlověstným do-jmem. Vyzařovalo z něho ochromující zlo. Dokonce i bojující elfové a goblini se zdáli něco z toho pocítit. Humanoidi se rozhlíželi kolem sebe široce otevřenými očima, jako by čekali, že na ně udeří nějaký další skrytý nepřítel, který se ne-očekávaně zhmotní z čirého, průzračného vzduchu.

Elfové, kteří by byli mhu využít nenadálého strachu a zmatku mezi gobliny, si však počínali stejně. Rozhlíželi se znepokojeně kolem, pátrajíc po zdroji svých podivných pocitů.

Uprostřed malé světliny stáli Eyrmin a Relcan zády k sobě a čepele jejich me-čů, blyštící se při jejich rychlých pohybech, stále odrážely čtyři goblinské sekery.

Poněvadž luky ustaly se střelbou, na světlinku vběhli i ostatní goblini. Cald vložil další šíp na tětívu svého luku a zasáhl hluboko do masa nohu stvůry, která právě napřáhla sekeru na Relcanovu hlavu.

Jeden z nově přichozích goblinů si všiml, odkud rána vyšla, a obrátil se ke stromu. Cald vystřelil další šíp a jeho hrot rozřízl goblinovu tvář. Ten se však neza-stavil a rozběhl se k lidskému chlapci.

Náhle denní světlo pobledlo tak, že to vypadalo jako za časného svítání, ale tma nebyla taková, aby nebylo možné rozeznat červeň krve stékající dolů po goblinově tváři, nebo bledou zeleň jeho otrhaných kalhot; ale přece všechny ostatní barvy z okolí světlinky zcela vybledly. S se ponořil do šedého přitímní.

V lese se náhle objevily stíny, které neležely na zemi jako stíny vrhané slun-cem, ale stály vzpřímené, bok po boku se stromy Muirienského háje.

V šedé temnotě, která zahalila les, planulo pouze pět elfských čepelí svým vlastním magickým světlem.

Boj mezi elfy a gobliny se zastavil a obě bojující strany se ohromeně rozhlížely kolem, zaskočené tím, co se stalo. Velký goblin s jedním zubem se otočil kolem své osy a pak zpět tváří k Eyrminovi.

„Elf! Říct, co se dít,“ zavrčel s takovým výrazem, jako by dával najevo, že obyvatelé Sielwodu získali nějakou ne poctivou výhodu.

„To být nějaká špinavá magie od Sidhelien,“ zabručel jeho druh, který ustoupil o krok a bojovně hleděl na prince.

Eyrmin, stále svíraje v ruce svůj meč, také užasle hleděl na náhlou změnu svět-linky. Držel svůj meč volně, jako kdyby zapomněl, že ho má v ruce.

„To není magie mého lidu,“ řekl udiveně. „Nevím, co to je... není-li to brána do Stínového světa.“

Elfové ohromeně vtáhli dech a v náhlém tichu to zaznělo překvapivě hlasitě. Goblini zasykli a zavrčeli a stáhli se k sobě v bezděčném obranném reflexu.

Cald se třásl a v jeho mysli se počalo vybavovat vše, co věděl o Stínovém svě-tě. Moc toho nebylo. Eyrmin mu řekl, že v mnoha lidských zemích je mluvit o něm zákonem zakázáno. I elfové se zřídkakdy zmínili o tmavém a hrozivém světě, který byl paralelní formou existence světa Aebrynisu. Věděli o něm jen málo; bylo to prý temné a zakázané místo, ovládané nemrtvými přízraky, příšerami a duchy. Eyrmin řekl, že kdysi to byla překrásná země, než ji zamořilo a otrávil

zlo, ale také princ připouštěl, že o tom víc neví.

Podle výrazu ve tváři goblinského vůdce bylo vidět, že Eyrminovi zcela nevěří, ale že se rozhodl prozatím uzavřít příměří. Se zavřením, které znělo spíše jako zvuk zvířete než humanoida, ustoupil od elfů zpět a zbytek jeho tlupy ho následoval. Došli až na druhou stranu světlinky a zdálo se, že váhají, mají-li odejít či pokračovat dále v boji.

Goblini věnovali bedlivou pozornost podivně změněnému lesu stejně tak, jako pozorovali pět elfů na světlince za sebou. Jeden z nich překvapeně zavrčel, když kolem proběhla jakási nezřetelná postava.

Najednou to vypadalo, jako by došlo k výbuchu, který vyplivl ven více než dvacet malých postav s pololidskými rysy, kulatými tvářemi, kudrnatými vlasy a s hrůzou rozšířenými očima. V rukou držely meče a sekery, které byly velikostí přizpůsobeny jejich drobným rukám. Někteří měli luky a jiní oštěpy. Pár jich bylo ozbrojeno pohrabáči a motykami.

Vmísili se mezi gobliny, jako by Tito humanoidi nepředstavovali žádné nebezpečí. Několik jich věnovalo letmý pohled Eyrminovi, když proběhli kolem elfů a skryli se za stromy na protější straně světlinky.

A potom Cald porozuměl. Tito malí lidé byli halflingové ze Stínového světa. Prchali, ale před čím?

Brzy se to dověděl. Za halflingy se hnál zástup příšer, překonávající každý děsivý noční sen, který kdy Cald zažil.

Tři

CALD OHROMENĚ ZÍRAL NA ŠEDIVÉ Stvořky, které se řítily lesem za halflingy. Útočily na malé lidi v pestré směsici ras - orogové, goblini, gnollové, elfové, lidé, dokonce i několik trpaslíků - a přece neodpovídaly žádnému z popisů, které kdy slyšel. Na jejich tělech nebylo vidět žádnou barvu - ale i jeho elfští přátelé byli o své přirozené barvy oloupeni.

Když se na světlinku vyřítíl mohutný orog a napadl prvního goblina, ke kterému se dostal, uviděl Cald velkou sečnou ránu na jeho hlavě. I Caldovi dokonce bylo jasné, že stvořka by nemohla s takovým zraněním přežít. Slychal o takových monstrech v elfských pověstech - nemrtví.

Jejich roztrhané, napůl zetlelé šaty a rozpadávající se kůže a maso vydávaly zá-pach, ze kterého se mu obracel žaludek. Eyrmin často vyprávěl, že u Mount De-ismaaru se bojovníkům na obou stranách dělalo ze strachu špatně, ale Caldova hrůza měla opačný účinek. Studený uzel strachu se zdál zmrazit jeho žaludek stejně jako paže a nohy.

V řadách pronásledovatelů malých lidí byly zastoupeny snad všechny rasy v Cerilii, ale byli pokroucení a podivní s červeně planoucíma očima, plnými šílenství. Goblini, kteří byli mezi nimi, byli znetvoření, s tvářemi spíše zvířecími než humanoidními, a v jejich nemrtvém stavu groteskními. Gnollové vypadali větší než ti, kteří kdysi dávno napadli karavanu. Někteří z nich měli své vlčí tlamy nadměrně zvětšeny. Ostatní se hnali a potáčeli na svých pokřivených nohách, řítíce se za halflingy. Byli zde dokonce i elfové, jejichž jinak pohledné tváře byly tak jako jejich záda a paže zkřivené a zdeformované. Jak tato odporná stvoření postupovala dále, celý les počala pronikat aura zla.

Víc hrůzy než všichni ostatní nemrtví však budila stvořka, která je vedla. Jela na obrovské černé parodii koně, jehož přední nohy byly delší než zadní. Z širokých nozder tohoto přízračného oře, umístěných na nadměrně velké hlavě, vycházela pára. Jeho rudé oči se zdály odrážet nějaký oheň planoucí uvnitř jeho lebky. Ale nebyl to kůň, který přiměl Calda zakousnout se do kotníků ruky, aby svou hrůzu nevyjádřil hlasitě. Jezdec nebyl nic víc než kostra potažená kůží. Jak pozvedl ruku, vybízející své spřežence k útoku, každý kloub jeho vyzáblých prstů plasticky vy-stoupil v celé své struktuře. Kůže na jeho bezmasém obličejí byla tak tenká, že obrys zubů vrhal stín na jeho propadlé tváře. Na hlavě měl korunu, která pohlcova-la světlo kolem, takže jel ve stínu hlubším než noc, ač stále jasné viditelný.

Kůň nepotřeboval vedení. Sám útočil na seskupené gobliny. Král stále držel pozdviženou levou ruku, vybízející tak své následovníky kupředu. S mečem v pravé ruce udeřil na největšího goblina a téměř automatickým pohybem jednozubého humanoida sťal.

Pod příšernou korunou, hluboko uvnitř každého očního důlku přízraku, planulo úděsné světlo, jako kdyby se v této kreatuře koncentrovalo všechno zlo a šílenství jeho spřeženců. Potom si Cald uvědomil, proč oči stvořky vidí tak jasné. Král ze Stínového světa se zastavil, nevěnuje už déle pozornost unikajícím halflingům. Hleděl přímo na Calda.

Vzduch se zdál mrznout kolem lidského chlapce. Měl pocit, jako kdyby vůle, mnohem silnější než jeho vlastní, ho přímo vytahovala ven z jeho úkrytu. Nejasně zaslechl nějaký hlas, který na něho naléhavě volal, aby se vrátil do své dutiny ve stromě.

Eyrmin skočil dopředu a ťal po stvořce s korunou. Zařínčely dvě kouzelné če-pele. Střetnutí obou mečů vyvolalo oslepující zablesknutí modré záře, která pro-světlila mdlou šed' zahalující vše kolem.

Při elfských bojových praktikách Cald často viděl ohnivý záblesk, když se na-vzájem střetly dva kouzelné meče. Když princův meč Starfire - Hvězdný oheň udeřil na druhou zbraň, záblesk býval ještě oslnivější, ale nikdy předtím nebyl tak oslepující. Zdálo se, že jiskry visí ve vzduchu, jako kdyby žily svým vlastním životem.

Když se král obrátil, aby čelil Eyrminovi, pocítil Cald úlevu od tlaku, který ho přinutil vyjít z jeho skrýše. Hlas, který předtím zaslechl, byl Eyrminův. Princ mu nařizoval, aby se vrátil.

Zatím se mezi stromy objevila další, větší skupina halflingů. Žena, nesoucí dítě, následovaná několika mladými malými lidmi, kteří se jí drželi za sukně, se snažila ukrýt v dutině Caldova stromu, takže na Calda tam už nezbylo místo. Přidal se ke skupině halflingských lučištníků, kteří se seskupili za jedním ze stromů. Zatímco se mezi sebou dohadovali o nejvýhodnějším místě, které by mohli zaujmout, pozoro-val bitvu na světě.

Goblini, kteří ještě nedávno bojovali s elfy, stah přímo na cestě, po níž probíhal exodus bytostí ze Stínového světa.

Šest jich už leželo mrtvých a ostatní zoufale bojovali se zdeformovanými stoupenci přízračného krále na koni. Několik inteli-gentnějších přeběhlo na druhou stranu světliny, aby zaujali bezpečnější bojové postavení.

Relcan si vyměňoval rychlé, úsečné údery s mohutným nemrtvým orogem ze světa za oponou. Stvořka měla ohromnou,

zvětšenou hlavu, na níž zaživa utrpěla strašlivé zranění. Maso z pravé strany bylo odseknuto a připlácnu-to dolů na krk z boku, takže jedno z planoucích očí civělo ven zpod obnažené kosti. Přesto tato strašná rána nijak nezpomalila pohyblivost monstra. Zavylo radostí, když přinutilo elfa ustupovat, až Relcan zakopl o kořen stromu a upadl. Orog pozvedl svůj meč k smrtící ráně.

Vzápětí goblinská sekera rozčísila orogovu páteř.

Relcan vyskočil na nohy, sebral svůj meč a chvíli váhal, v rozpacích, má-li napadnout goblina, až uviděl, jak ten vytahuje svou sekeru ze zad své oběti. Vždy hněvivou tvář elfa ztemnilo zklamání. Nemohl zabít ani tak nenáviděného nepřítel-le, jako je goblin, když poznal, že mu právě zachránil život.

Ten stačil zrovna vyprostit sekeru, když přes světlinu přeběhli tři ghúlové s dlouhými pokroucenými čenichy, vyjící v bitevním opojení. Když napadli elfa a goblina, zdálo se, že jejich hlasy přicházejí jako z velké dálky. K boji se připojili dva bezmasí lidé a přispěchalo i několik halflingů se svými oštěpy.

První halfling vyrazil vpřed a probodl nejmenšího z ghúlů, vkládaje do úderu celou svou váhu. Humanoid sekl dolů svým rezavým mečem s takovou silou, že přetřel násadu oštěpu v polovině. Najednou odzbrojený halfling se dal na útěk. Proběhl vedle větší stvůry a oběhl nejbližší strom. Když se ghúl obrátil, aby ho pronásledoval, oštěp druhého halflinga ho zasáhl do zad.

Po celé světlině pokračoval boj. Dralansen, který prožíval svou první bitvu, byl bledý jako přízraky ze Stínového světa. Snažil se udržet od sebe dva orogy pomocí dlouhého pokřiveného goblinského oštěpu. Goblini z Jednozubovy skupiny teď bojovali bok po boku s elfy a halflingy.

Jako kdyby bylo došlo k nějaké mlčenlivé dohodě, byl střed světliny ponechán tomu nejlítějšímu souboji. Eyrmin a král ze Stínového světa si tady uštěďovali rány svými meči. V půtce padl zrudlý kuň, kterého skolil goblinský oštěp. Král teď bojoval opěšalý, uhýbaje a zase dotíraje na svého soka. Temnota, která zdánli-vě proudila z jeho koruny, se pohybovala s ním, stín zla, vyznařující strach. V kon-trastu s tím Starfire, starobylá čepel Eyrminových královských předků, zářila jako pochodeň.

Nezřetelně šero, které zahalovalo světlinu, ustupovalo před modrobílým svět-lem vycházejícím z křížících se čepelí obou protivníků a plápolajícím ve vzduchu. Koruna krále-kostlivce se zdála pohlcovat toto světlo, sotva zablesklo, ale ne dost rychle, aby ti, kteří pozorovali zápasící, nebyli vždy na chvíli oslepeni.

Najednou nad světlinou zazářilo jiné světlo. Rudě zářící blesk vyrazil z vysuše-né ruky mága a udeřil do paty stromu. Tady se právě dva z Jednozubových goblinů snažili ubránit šesti nemrtvým členům své vlastní rasy. V náhlém vzplanutí ohně všech osm bojujících zahynulo.

Jiný goblin, menší než ostatní, zalezl do jednoho stromu ve víře, že tam bude bezpečný. Cald to zaznamenal rychlým pohledem. Ve svém strachu se ale humano-id zmýlil; skryl se v jednom ze stromů Stínového světa.

Jeden halfling, snaže se uniknout zkáze, vyrazil do středu světliny, slepě naběhl na Eyrmina a podrazil elfskému princovi nohu. Král ze Stínového světa skočil vpřed a jeho čepel se pozvedla k ráně, ale Eyrmin se rychle odvalil stranou a uhýbal tak stále, zatímco meč jeho soupeře zasahoval místa, kde princ ležel ještě chvíli před-tím.

Bojovník-kostlivec se snažil předvídat elfovy pohyby, ale náhle se Eyrmin vy-mrštil na nohy a tak obrátil jejich role. Uchopil ozbrojenou paži krále a v nečeka-ném překvapivém pohybu škul čepelí zlověstného meče směrem od sebe. Princ držel čepel ve své levé ruce, ale bleskovou ranou přes hřbet druhé ruky tál do vychrtlého krku krále ze Stínového světa. Hlava Neživého pána padla k zemi a hrůzná koruna se kutálela po trávě. Na druhé straně světliny mág znovu vztáhl ruku, aby vypustil další světelný blesk, a Cald, který si uvědomil, že mágova for-mule je zaměřena proti Eyrminovi, vystřelil šíp do pokroucené mužovy paže. Bylo už příliš pozdě, aby vyslovení kouzla zabránil, ale takto světelný blesk vyletěl a zasáhl pouze mohutný strom. Ohromná kmenová větev se náhle odlomila. Cald vykřikl, ale ne včas, aby stačil varovat Eyrmina. Těžká větev zasáhla elfského prince a on padl k zemi.

Jeden z bojujících kostlivců ze Stínového světa, oděný ve zbroji, si vyměňoval rány mečem s Dralansenem, ale když Neživý pán padl, zanechal souboje a vyřítil se k místu královny smrti. Uchopil spadlou korunu a nasadil si ji na vlastní hlavu. Potom ustoupil, hrdě pozvedl hlavu a něco zařval. Slova byla hrubá a elfům ne-známá, ale v tónu byl zřejmý triumf. Odvrávorl pak k hustému listoví obalujícímu padlou větev, jako kdyby něco hledal.

Za ním vykročili další dva bojovníci ze Stínového světa, ale pronásledovali je dva z Jednozubových goblinů. Jeden nemrtvý zvedl meč, aby tál po bezvědomém princovi, ale první goblin prohnal svůj oštěp jeho tělem.

Náhle zadul přes světlinu divoký vítr. Mrtvé černé ústy vzletly do vzduchu. Větvě stínových stromů se zaznívaly, ale stromy z Muirienského háje zůstaly touto podivnou vichřicí nedotčeny.

Na protější straně bojiště bitva ustávala. Oděv pokroucených stvůr ze Stínového světa divoce povlával ve větru. Cald a oba zbývající goblini však nepocítili ani nejmenší záchvěv vánku. Halflingové vykřikl varovně jeden na druhého a roz-prchli se všemi směry. Brzy zmizeli v pralese na východní straně háje.

Nemrtvý bojovník, který se zmocnil královny koruny a stále ještě něco zoufale hledal pod hustým listovým spadlé větve, zaječel zklamáním, ještě než byl znovu vtažen zpět do svého vlastního světa.

Tak rychle, jak se předtím objevily, stínové stromy zase zmizely a prastaří krá-lové Muirienského háje zde stáli opět sami. Ještě před okamžikem byla světlna pokryta těly mrtvých, ale i ti byli vtaženi zpět do zavírající se Brány. I malý goblin, který se schoval ve stromě ze Stínového světa, zmizel.

Elfové jenom ohromeně mžourali a neklidně se rozhlíželi kolem sebe. Zdálo se, že všechny jejich tváře vyjadřují stejnou myšlenku. Odehrálo se snad to všechno, co právě zažili, jen v jejich představách? Dali se do boje s dvaceti gobliny. Nyní z nich zůstali pouze dva. Jeden ležel natažený na zemi, omráčený nebo mrtvý. Druhý stál u mohutné ulomené větve stromu a vypadal stejně zmatený jako elfové.

Malala se probrala z tohoto zmateného a tranzu podobného stavu první a spě-chala k Eyrminovi, který od chvíle, kdy

ho srazila větev, se nepohnul. Dralansen sebral svůj luk, který v boji upustil, přiložil šíp k těživě a zamířil na goblina, stojí-cího těsně u bezvědomého Eyrmina.

Cald vyrazil ven ze svého úkrytu. „Ne, nemůžeš ho zabít! Vždyť zachránil prince život!”

„To je pravda,” Malala zvedla hlavu, aby projevila svůj souhlas s lidským chlapcem. „Náš princ žije; je jen omráčen. Kdyby nebylo tohoto goblina, zemřel by na místě mečem. To nám ukládá velký závazek.”

Humanoid zkusmo pozvedl svůj oštěp, avšak zase jej spustil, když si uvědomil, že ho elfové nehodlají zabít. Pak pooděšel k patě stromu, kde ležel natažený na zemi jediný zbývající člen jeho tlupy.

„Bersmog! Ty mrtvý?” vykřikl tak hlasitě, že to bylo slyšet určitě přes polovinu Sielwodu.

Bersmog zasténal a převálil se, vzhlížeje na svého druha a na Saelvama, který stál hned vedle, stále drže svůj meč.

Zdalo se, že goblin uviděl nejdříve elfa.

„Já myslet možná.”

„Já tě nezabiju, goblino,” řekl Saelvam a zastrčil svou zbraň do pochvy. „Viděl jsem, že jsi zachránil život Relcanovi, který je z královského rodu.” Pohlédl na Relcana, který přešel světlinu a pomáhal svému princovi vstát. „Jestliže máme závazek k jednomu z těchto stvoření, že zachránil život prince, neplatí to snad i u tebe? Jsi také z králova příbuzenstva.”

Relcan, který v každé jiné rase viděl nepřítele elfů, zíral mlčky na dlouhého el-fa. Eyrmin povstal, ještě omámený a potácející se. Přikývl, i když se zdálo, že ten pohyb mu způsobil bolest.

„Ano,” řekl a jeho tvář se zkrivila. Jako kdyby mu jeho první slova připadala až bolestně hlučná, pokračoval dál šeptem.

„Pomohli nám v boji a jsou volní, mohou jít. Nechceme je připravit o život, protože nám zachránili naše.”

Jak šel přes světlinu, svíral Eyrmin ještě stále hlavu rukama. Hleděl dolů, pátra-je pohledem po ušlapané trávě. Poklekl a sebral svůj meč Starfire a pomalu se obrátil. Pak pohlédl na každého elfa a na Calda, jako by se chtěl ujistit, že jsou zde všichni a bez úhony.

Právě se chystal zastrčit svůj meč do pochvy, když se náhle v jeho tváři objevil výraz překvapení a on strnule zíral na protější stranu světliny. Zaujal bojový postoj. Ostatní vytasili meče a přiložili šípy k těživám, ale viděli pouze prázdnou světlinu.

„K-kdo jste?” ptal se princ. Jeho druhům se zdálo, že mluví k čirému vzduchu.

I goblini drželi své zbraně připraveny, nedávno omráčený Bersmog se opíral o strom. Jeho přítel stál před ním. Stejně jako ostatní elfové i Cald neviděli nic, ale byli méně ohleduplní než elfové.

„On dostat bum přes hlava?” zeptal se Bersmog svého goblinského druha, když se mu nepodařilo objevit žádného nepřítele.

„B - bum,” souhlasil druhý goblin.

Eyrmin se uvolnil a zasunul svůj meč, ale stále ještě hle-děl přes světlinu. Pro-třel si rukou oči a znovu se díval.

„Co vidíš?” zeptal se Cald, který opustil svůj úkryt, ale bál se, že se snad znovu otevřela Brána do Stínového světa.

Nikdo z těch, kteří zbyli, nebyl schopen objevit nějaké nebezpečí.

„Zřejmě nic,” řekl Eyrmin pomalu. „Patrně sen v bdění, následek té rány.” Po-ložil si ruku na týl a lehce ucukl.

„Myslím, že jsme rozrušili háj až příliš na pouhý jeden den.

Hned nato zamířil k západu - vlastně jihozápadu -k místu, kde se Měsíční potok a řeka Hvězdného zrcadla spojovaly, tvořice vidlici, u níž ležela elfská vesnice jménem Reilmirid neboli Domov strážců, těsně u západního cípu Muirienského háje.

Elfové si mezi sebou vyměnili pohledy a jejich oči byly plné otázek. I Cald cí-til, že se princ vyhnul vysvětlení o svém zážitku. Jeho zdůvodnění pro náhlý od-chod z háje bylo nepřesvědčivé a v každém zanechalo neukojenou zvědavost. Neušli daleko, když zaslechli mezi stromy podivný ptačí trylek, následovaný lehkými kroky. Mezi stromy se objevilo asi půl dvacítky malých lidí. Vzápětí se k nim přidali další a brzy jejich počet vzrostl na padesát, kteří se vlekli těsně v patách pěti elfů a lidského chlapce.

Když se začali přibližovat první halflingové, Eyrmin se ohlédl a v jeho očích se zajiskřilo, jak ho něco napadlo. Pak se otočil a pokračoval v cestě k vesnici.

„Pošli je pryč. Nemají tu co pohledávat,” naléhal Relcan.

Eyrmin zavrtěl hlavou. „Chci si s nimi nejdřív promluvit.”

„Jsou příliš unavení, než abychom je ještě dnes poslali pryč,” řekla Malala. Při chůzi lehce kulhala a její ramena byla pokleslá, což bylo známkou její vlastní úna-vy.

Relcan skoro zakopl o kořen stromu, jak na ni zůstal hledět. Několika krátkými škubnutími si posunul svůj pás s mečem výš a udeřil párkrát na pochvu, aby tak vyjádřil rozhořčení.

„Chceš snad zaplnit Sielwode každou rasou, která do něj vkročí, až už zde ne-bude místo pro tvé vlastní lidi?” zeptal se elfky. Uplatnil svůj kritický postoj vůči ní, aby tím tak vyslovil i své námitky proti princově tolerantnosti k halflingům.

„Nebudeme vinit tyto halflingy, že vstoupili do Sielwodu. Pokoušeli se jen uprchnout před Zlými ze Stínového světa,” prohlásil Eyrmin, dáváje štiplavý důraz na každé slovo, až vystoupilo s drsnou jasností. „Bojoval jsi přece s těmi stvůrami, které je pronásledovaly; poslal bys je raději zpět, než abys jim dovolil projít naší zemí? Jsme už tak ubozí, že nejsme schopni poskytnout aspoň dočasný útulek těm, kteří nám důvěřují, že jun neublížíme?”

„Jak si můžeš být tak jistý, že si myslí, že jim neublížíme?” zeptal se Relcan, ohlížeje se opatrně přes rameno, jako by očekával, že se mu každým okamžikem může zabodnout do zad drobný halflingský oštěp.

„Mám už dost boje za ten jeden den,” řekl Eyrmin. „Teď toho už nech.”

Elfové zamířili k řece Hvězdného zrcadla a překročili ji po nášlapných kame-nech, které vyčnívaly jenom několik coulů z vířící vody. Za nimi několik je násle-dujících halflingů sklouzlo na daleko od sebe rozmístěných kamenech a spadlo do

vody. Nebyli ovšem ani na okamžik v nebezpečí, protože rychle tekoucí proud byl pouze jednu stopu hluboký. Ostatní, ještě blízcí hysterii z úlevy, že se jim konečně podařilo uprchnout ze Stínového světa, a šťastní, že opustili tísnivou atmosféru Muirienského háje, se vesele rozesmáli.

Cald se otočil, aby si malé lidi lépe prohlédl, a sraštil obočí. Slýchal příběh o jakýchsi jim podobných, kteří žili v Sielwodu. Byli vždycky popisováni jako statní, oblečení do pestrých šatů. Tito halflingové byli skoro stejně tak štíhlí jako elfové a oblečení do obnošených oděvů. Spodní okraje nohavic u kalhot mužů a lemy sukní žen byly černé od hlíny z dlouhého cestování. Špinavé byly i jejich šaty, ale oni sami nevypadali odpudivě. Přes skvrny hlíny a jiné špíny na jejich oděvech probleskovaly červeně, žlutě, modře i zeleň, ale barvy byly mdlé, jako kdyby i ony byly špinavé. Zatím co si je prohlížel, jedna žena utrhla z rostliny na břehu řeky Úst a podržela je proti své mdle zelené sukni. Ve chvíli byla obklopena ostatními haflingskými ženami, které vykřikovaly podivem nad jasnou barvou Ústu.

„Zdá se, že jsou šťastní," poznamenal Eyrmin.

„Asi tak jako mnoho Udí, když porážejí stromy na okraji lesa," odsekl Relcan. Ačkoliv chtěl zřejmě pokračovat v nějakých dalších štiplavých poznámkách, stačí-lo, aby se na něho Eyrmin zamračil, a on sklapl ústa.

Vstoupili znovu mezi stromy, když zezadu zaslechli hlasité šplouchnutí a čísi bručení.

„Použít víc kameny, Bersmog," bylo slyšet goblina.

„Dělat větší skok, Stognad," odpověděl jeho druh.

„Zrovna ty říkat."

Elfové se zastavili a ohlédl se dozadu. Goblini se vydali přes říční přechod a teď se brodili vodou. Nesli si s sebou kusy ulovené zvěře.

Když elfové udělali zastávku, halflingové, kteří šli ještě pořád za nimi, se se-skupili dohromady. Goblini se přebrodili přes řeku, prošli mezi malými lidmi a zastavili se před Eyrminem.

„Bersmog říkat, hanba nechat dobré jídlo zkazit," řekl Stognad, zřejmě ochotný nechat svého přítele nést vinu právě tak, jako jeho podíl nákladu.

„Chcete zamořit naši vesnici smradem z pečeného masa?" zeptala se Malala. Byla první, která připustila, že mají určité závazky vůči goblinům, ale jejich zvyk požídat maso ji odpuzoval.

„Jestli to budou péct, bude to muset být v lese," řekl Eyrmin. Pohlédl na malé lidi, kteří se s nadějí dívali na kusy masa.

„A mohou se rozdělit s halflingy." Zase se podíval zpět na goblina.

„Později k vám budu mít nějaké otázky, tak můžete zůstat dnes v noci v lese. Nikdo z nás vám neublíží."

„Pak moct péct maso," zavrčel Stognad.

Protože elfové nedovolovali pálit jakékoliv dřevo, shromáždili neochotně všechna polínka spletená z trávy pro topení a goblini odnesli zvěřinu do lesa. Eyrmin nařídil, aby dva elfové zavedli pár haflingských mužů na Markazorskou pláň, aby nařezali ještě více trávy k výrobě dalších polínek. Zatím haflingské ženy rozporcovaly maso a připravily je k pečení.

Té noci les kolem elfské vesnice zvučel šťastnými a veselými hlasy. Po způsobu své přizpůsobivé rasy halflingové odložili stranou své strašné zážitky z dopoledne a těšili se ze své nové svobody a z toho, že se zbavili strachu.

Cald, který si nebyl jistý, co si má o těchto malých lidech myslet, kradl se opatrně od stromu ke stromu a pozoroval je. Také věnoval pozornost těm dvěma goblinům, kteří seděli pohromadě pod stromem a zřejmě se nezajímali o svůj další nejistý osud. Z příběhů, které Cald slýchal o goblínech, klid a trpělivé vyčkávání těch dvou se zdály jejich charakteru naprosto nepodobné.

Bitva u Brány začala hned po poledni, a od té doby se toho stalo tolik, že se Caldovi zdálo divné, že slunce je ještě stále vysoko na obloze. Na chvíli se setmělo, -a když vzhlédl, uviděl šedé mraky valit se po obloze a zastíňovat slunce.

Pozorovat goblina a halflingy bylo mnohem zajímavější než zůstat v elfské vesnici. Zpráva o Bráně a o boji s lidmi ze Stínového světa se rychle rozšířila. Právě tak jako ti, kteří byli v háji při tom, i ostatní obyvatelé vesnice potřebovali strávit tuto novou událost. Každá elfská mysl byla vyvedena z míry.

Bylo obvyklé, že důležité elfské porady se konaly v noci, pod světly Tallamai. Ale tentokrát, když návštěvníci Sielwodu naplnili své žaludky, Eyrmin svolal radu, i když byl dosud den. Elfský lid se shromáždil na příjemné, květy poseté louce, otvírající se k obloze a tak světlé, jak tomu dovolily hromadící se mraky.

Pro halflingy, zvyklé temnotě Stínového světa, byl i zamračený den v Aebryni-su jasný. Pobíhali kolem a sbírali pestré divoké květiny, dokud je jejich vůdce nezakřikl a nevyzval je, aby s tím přestali, nebo že je elfové vyženou z lesa. Byli tak nadšení pestrými barvami a světlem, že nebyl schopen zvládnout projevy jejich radosti. Nakonec to nebyla zásluha haflingského vůdce, ale příchod prince Eyrmi-na a Glisindy, který přivedl malé lidi zase k pořádku.

Cald nalezal neustálé potěšení v životě se svým ochráncem. Princ Eyrmin byl vyhraněnou a plně rozvinutou osobností, i když jeho nálada procházela celou stupnicí různých změn. Dokázal být veselý a plný života jako mladý elf, pak náhle byl plný vážnosti a moudrosti, zvládající každou situaci, a z toho zase nelitostně zuřivý. Ale ze všeho nejpůsobivější byly jeho vznešené způsoby vždy, když jednal jako přímý potomek linie králů, která se táhla až do historické temnoty. I nyní v důležité poradě, kterou svolal, se projevilo Eyrminovo královské dědic-tví. Nechoval se nápadně, ani na sebe nijak zvlášť neupozorňoval. Stále ještě měl na sobě oděv, ve kterém bojoval a který nesl známky toho boje. A přece výraz jeho tváře, královské vystupování a autorita v jeho pohledu způsobily, že každý přítomný na louce umkl a zavládlo naprosté ticho. Smysl pro čest a právo a průzračnost a nezáludnost jeho myšlenek oprostily jeho výraz od všech malicherných zájmů a starostí. Jeho oči vyzařovaly nezměrnou hloubku moudrosti a jeho čelo bylo hladké a bez vrásek.

Cald se nadmul hrdostí při myšlence, že tato nádherná bytost je jeho nevlastním otcem.

A byla to ještě Glisinda, kdo vzbuzoval u halflingů úctu a bázeň. Elfka, která byla neobyčejně krásná a jejíž láska ke

šperkům a všem ozdobám byla mezi elfy legendární. Když se zdržovala ve vesnici, nosila vždy pestré a bohatě zdobené oděvy. Mezi zelení a hnědí, do níž se oblékali elfové z lesa, byla jako záblesk jasu, jako pestrý pták třpytící se na pozadí temného hvozdů.

Při této příležitosti si oblékla bledě žluté roucho, na němž vynikaly všechny ozdoby a odznaky, jež si vyžadovalo její oficiální postavení. Jako Mluvčí Zákona a Strážkyně tradic měla dále na sobě temně zelený plášť, obroubený lemem barvy bledě zelených mladých listů. Obě barvy a ozdoby měly svůj význam. Sytá zeleň dospělých listů značila věky elfské historie. Jemná zeleň obruby byla sestavena z tisíců drobných magických run, které jí pomáhaly při rozpomínání na staré vědění.

Eyrmin přidělil Glisindě místo po své pravici a Relcanovi jako svému zástupci po levici a pak určil zástupce pro užší poradní kruh.

Počítalo se s deseti mluvčími. Elfy zastupovali Eyrmin, Relcan a Glisinda. Dále zde bylo pět halflingů, z nichž tři si byli tak navzájem podobní, jako kdyby se jednalo o trojčata; čtvrtý byl starší a šedovlasý a pátá byla žena s krátkými světlé zlatými kudrnami. Ti zastupovali uprchlíky. Zbytek kruhu pak tvořili dva goblini.

Relcan zle zhlížel na gobliny a měl námitky proti jejich přítomnosti, ale princ si přál, aby se porady zúčastnili, protože k nim měl nemálo otázek.

Byli přítomni všichni elfové kromě těch, kteří strážili na okrajích lesa, a rovněž i všichni halflingové. Mnoho z přítomných sedělo na zemi; ti vzdálenější stáli, aby viděli přes hlavy ostatních.

Jako princ měl Eyrmin právo promluvit první a tak zahájit radu. Promluvil:

„Říká se, že mluvit o zlu v noci znamená přivolat je na toho, kdo o něm mluví, a tak budeme klást své otázky za denního světla.“ Počkal chvíli, dáváje každému možnost strávit jeho slova. Pak se obrátil k halflingům.

„Také se říká, že mnozí z Aebrynisu odmítají mluvit o Stínovém světě, prý pro-to, že když nepropůjčují svým myšlenkám hlas, mohou popřít jeho existenci. Mohli bychom udělat totéž, ale jenom blázni odmítají akceptovat, co jejich vlastní oči viděly. - Potřebujeme se dovědět co nejvíc o tom světě, který jste opustili, a také příčinu, proč vtrhl do našeho světa.“

Eyrmin pohlédl na nejstaršího halflinga, očekáváje jeho odpověď. Ten vstal a uklonil se.

„Jsem Oles Digdown, starší našeho klanu. Moji vážení druhové - “ ukázal nejdřív na trojčata - „jsou Bigtoe, Littletoe a Fleetfoot Rootfinderovi, synové naše-ho dědičného náčelníka, ale jsou ještě příliš mladí na to, aby převzali břímě vedení našeho lidu. Za nimi je Tála Hedgeneath. - Tála k vám promluví o naší historii,“ dopověděl a znovu usedl.

Tála vstala a postoupila o krok dovnitř kruhu. Jako trojčata, i ona vypadala mladě a její tvář měla dětský výraz, když se soustředila a sepjala ruce za zády. Lem její hlínou ušpiněné sukně se roztočil, když se začala pomalu kolébat. Pak začala recitovat jasným a zpěvným hlasem:

„Připomeňte si zlatý věk kdysi dávno, když světlo se probouzelo se dnem a rostly květiny. Připomeňte si zpěv a tanec a vězte, že je znovu najdete.“

Přišla temnota a s ní stvůry, které jsou mrtvé, a přece krácejí, a které ničí celou naši zemi. Úroda se zkazila...“ Tála se zoufale rozhledla kolem, jako kdyby náhle její soustředění úplně vyprchalo a ona nemohla dále pokračovat.

„Všechno chutnalo jako sláma,“ doplnil Bigtoe, navazuje na předchozí větu.

„Strašné,“ připojil Littletoe.

„Nutí to ke krkání,“ uzavřel Fleetfoot.

Tála znovu obnovila svou paměť a pokračovala dále, jako kdyby její doprovod-ný chór neexistoval.

„Úroda se zkazila,“ opakovala už jistěji.

„Připomeňte si útěk za bezpečím od zločinných hord a otroctví. Připomeňte si skrývání, hlad a smrt. Připomeňte si dobré a poznejte strach. Svoboda je na dosah.“

Tála ustoupila dozadu a s povzdechem ulehčení usedla na své místo, jako by byla ráda, že její role na poradě skončila.

Oles Digdown znovu povstal. „Zlo přišlo do našeho světa před staletími, a to je celá historie naší země a našeho trápení, které známe. Tála se učila u našich Stráž-ců tradic, ale ti v poslední bitvě padli. To, co jsme vám řekli, je vše, co vám můžeme nabídnout z vděčnosti za to, že jste nám otevřeli Bránu.“

„Ale my jsme ji neotevřeli,“ namítl Relcan. Jako kdyby se o tom potřeboval znovu ujistit, zakroutil hlavou, a pak se podíval přes rameno na Saelvama a Mala-lu.

Elfové i halflingové zírali jeden na druhého. Eyrmin pohlédl na gobliny, kteří oba současně pokrčili rozpačitě rameny.

„My neudělat,“ řekl Bersmog.

Nastalo naprosté ticho, jak vybraní mluvčí přemýšleli o této záhadě. Dokonce i děti, jako kdyby vycítily závažnost jednání, se zklidnily a utišily. Minuty ubíhaly. Do středu kruhu vhopkal králík, jako kdyby věděl, že se od elfů nemusí ničeho obávat, a zastavil se dvě stopy před Bersmogem, než konečně ucítil, že je to jiná bytost než Sidhelien. Lesní stvoření zpanikařilo a dalo se na útěk. Nejdřív skočilo na Relcana, odskočilo zase zpět, a potom na jednoho z halflingských trojčat, než našlo konečně cestu ven z poradního kruhu. Jeden mladý halfling ve shromáždě-ném davu rozjařeně zavřiskl a pět dalších ho následovalo, když se rozběhl za pr-chajícím králíkem.

Chvilé soustředění byla zlomena.

Eyrmin otočil hlavu ke Glisindě a v jeho očích byla nemá otázka. Jako Stráž-kyně tradic by mu jistě odpověděla na jeho otázky, kdyby vůbec nějaký elf znal tuto odpověď.

Poslušná jeho nevysloveného rozkazu, vstala, pomalu pozvedla paže a její prsty spočinuly na runách, zdobících ramena jejího pláště. Její tvář byla klidná a její oči hleděly někam do nezměřitelné dálky, zatímco její prsty jemně přebíhaly přes ma-gické symboly na jejích ramenou, šiji a přední části jejího obřadního pláště. Vzduch kolem ní se zdál jiskřit magií, až mnozí z halflingů ustoupili zpět. Někteří se báli, ale většina z nich si brzy uvědomila, že tato magie není zlá. Začali se usmí-vat a tleskat, jak byli zaujati nezvyklým divadlem.

Po více než dvě minuty Glisinda nehnutě stála, obklopena jiskřící září. Potom jiskření pohaslo a ona opět usedla. „Sidhelienská magie nemůže otevřít Bránu," řekla klidně. „Věří se sice, že někteří lidští kouzelníci takovou magii ovládají, ale o jejich umění my nic nevíme."

„Co se tedy potom stalo?" Oles Digdown potřásl svou šedou hlavou. „Král Mmaadag Cemfrid by nám nedovolil uniknout. Když jste to tedy nebyli vy ani my a ani goblini, pak to tedy byla pouze náhoda?"

„Ne, nebyla to náhoda," řekl Eyrmin tiše. Každé oko ve shromáždění se k němu obrátilo, halflingové zvědavě a elfové překvapeně. Zřejmě věděl něco, co nevěděli ostatní.

„Za poslední století jsme dostali několik zpráv o halflinzích, kteří byli viděni, jak odcházejí z okrajů Sielwodu.

Víme, že by se tam nemohli dostat přes pláň, aniž bychom je viděli."

Náhly poryv mrazivého větru přeletěl loukou. I elfové vzhledu, když listí stro-mů se otřásl a zašumělo a pár odrtržených Uštů plachtilo v čerstvém větru. Když odumřel, halflingský starší se otřásl, když vyslovil svůj názor.

„Halflingové, o nichž mluvíte, museli uniknout Bránou. Snad jsou někteří schopni otevřít ji svou vůlí, ale my to tajemství neznáme."

Mnoho elfu se tvářilo pochybovačně a Oles Digdown to viděl.

„Pomstil jste mnoho mých lidí, když jste zabil strašlivého krále Mmaadaga Cemfrida," řekl Eyrminovi. „Mezi porostenými byli i naši mágové a Strážci záko-na. Ti z nás, kteří ještě žijí, jsou jenom farmáři a dřevorubci. Neumíme používat magii."

„Na obou stranách Brány byl strach a zuřivost," řekla Glisinda. „Zuřivost přitahuje zuřivost a strach přitahuje zlo. Jestliže v obou světech zavládly stejné pocity, mohlo to Bránu otevřít."

„To je pravda," souhlasil Bigtoe.

„Věru pravda," shodoval se s ním Littletoe.

„Mám žízeň," prohlásil Fleetfoot.

Nikdo však nevěnoval pozornost trojčatům, jejichž jediným příspěvkem k po-radě se zdál být jejich souhlasný sbor v těch bodech jednání, které shledali zajíma-vými.

Na poradě nepadlo žádné rozhodnutí, nebyly podány žádné užitečné informace, ale i Cald věděl, že se Stínovým světem ještě zdaleka neskončili.

Čtyři

KDYŽ PORADA NA PALOUKU SKONČILA, zešeřilo se a ve vzduchu bylo cítit blížící se bouři. Malala navrhla, aby elfové pozvali halflingy do vesnice; Eyr-min ale s přirozeným pochopením k ostatním měl trochu jiný nápad. Vzpomněl si na místo, kde by se obyvatelé podzemních úkrytů mohli cítit mnohem více jako doma.

Míli od vesnice přiléhal k Měsíčnímu potoku z východní strany řada nevysokých pahorků. V roce, kdy Cald i dovršil šest let, spojily se prudký déšť, následný skluz blátivé zeminy a dva vyvrácené stromy a zablokovaly vodní proud. Zpěněná vířící voda vyhloubila několik nehlubokých jeskynních dutin ve svazích pahorků. Poté, když si proud vyhloubil nové koryto, dutiny vyschly a staly se pohodlným úkrytem. Ústí jeskyně byla široká. Hustá, splývající spleť rostlinných úponků zastíňovala vchody, poskytující pocit přístřeší, aniž by zabráňovala přístupu čerstvého vzduchu. Cald si zde často hrával a elfové používali tyto jeskyně jako příležitostná skladiště.

Saelvam doprovodil halflingy k jejich dočasnému tábořišti, aby si zde posbírali svých pár věcí, než je převede přes Měsíční potok. Mnoho elfů se vrátilo do Reilmiridu.

Eyrmin, Relcan a Glisinda s Caldem, který se jim držel v patách, počkali, až budou ostatní odbaveni, a pak se princ obrátil ke goblinům. Glisinda ve svém po-stavení Mluvčí Zákona je oslovila první. Bylo to její právo a ona byla odpovědná za zachovávání elfského zákona a pravidel cti.

„Zachránili jste životy prince Eyrmina a Relcana, který je rovněž z královské krve. Za to přijměte naši vděčnost. Jsme vám zavázáni. Jste svobodní a můžete se vrátit ke svému lidu."

Goblini si mezi sebou vyměnili dlouhé pohledy a pak rozhodně zavrtěli hla-vami. Bersmog předvedl celou přehlídku rozpačitého škrábání, napřed na břicho a potom na šíji.

„Vy mluvit o zavázání," řekl. „To moc nerozumět, ale snad to dobré?"

„Závazek je povinný dluh," řekl Eyrmin. „Jsme vašimi dlužníky, protože jste zachránili naše životy."

„Vy zaplatit dluh, že nechat nás naživu?" vypravil ze sebe goblin.

„Tak jsme to řekli," odsekl Relcan. „Jste volní a můžete jít." A pro sebe si mumlal: „Čím dřív, tím líp."

„Nechat nás jít, to neplatit dluh," řekl Bersmog.

„My jít, my umřít," připojil Stognad.

Eyrmin sraštil čelo. „Nerozumím."

„My lovíci skupina. Naše práce dohlížet na mladý Gotwart, on na jeho první lov," vysvětloval Stognad. „On poslední syn náčelník Splitear. Poslední syn. Všichni ostatní mrtví."

„Ted' Gotwart mrtvý. Náčelník být moc zlý," pokračoval Bersmog ve vysvět-lování. „Když my jít zpět předtím, než kmen mít nový náčelník, Splitear sedět kůži, protože my být pořád živí, a to bolet velmi moc. My zůstat zde. Elfové nelo-vit pro maso, tak mnoho potrava v lese." Oba pokývali hlavami a široce se zašklebili ústy plnými ostrých zubů, jako kdyby uspokojení jejich potřeb bylo vše, na čem jim záleželo.

„Goblini, a žít v Sielwodu?" - Vypadalo to, že Relcan každou chvíli vybuch-ne, a i Eyrmin potřásl hlavou, jako by tato

myšlenka byla příliš překvapivá i pro něho.

„Promluvíme si o tom ještě později,“ řekl princ. Nato zamířil zpět do vesnice. Relcan mu šel po boku, vrhaje na něho zlostné pohledy. Dvakrát se obrátil, aby odešel, ale potom si to zase rozmyslel a vrátil se k princovi. Jeho strnulé pohyby a celé jeho chování prozrazovalo zlost a zklamání, zhoršované ještě nerozhodností.

Glisinda šla pomalu za nimi a Cald uzavíral průvod, zvědavý, co se to děje s princem. Eyrmina něco zřejmě trápilo. Ale nebyla to asi ani myšlenka na možnost opakovaného otevření Brány do Stínového světa, co se ve skutečnosti vetřelo do jeho mysli, ani ne pomyšlení na gobliny žijící a lovící v Sielwodu.

Cald byl rozhodnut zjistit původ princovy podivné duševní nepřítomnosti, ale protože byl stále ještě nejmladší, a kromě toho člověk, býval často vyloučen z důležitějších porad. Relcan a Glisinda si také všimli princova zamyšlení a Cald nepochyboval, že se jim Eyrmin dříve nebo později svěří. Cald se rozhodl mít podíl na tomto tajemství.

Reilmirid byl spíše lesní háj než vesnice, háj stromů sielwode, po nichž měl prales své jméno. Přímou v centru vesnice stál věkovitý strom - monarcha. Úpatí jeho kmene měřilo v obvodu tři sta padesát stop a jeho koruna se vznášela ve výši tisíce stop.

Elfové mu říkali Otec háje. Obklopovalo ho dvaatřicet jeho dětí. Byly také ve srovnání s průměrnými stromy v Aebrynisu veliké. Menší z nich měly obvod kme-ne čtyřicet stop, některé šedesát, ale proti svému otcovskému stromu byly pořád jako trpaslíci. Rostly těsně vedle sebe a jejich větve byly navzájem propletené a spojené malými můstky a krátkými schůdky.

Tři chodníky, táhnoucí se ve třech výškových úrovních, obepínaly Otce háje a spojovaly jednotlivá vesnická obydlí. Ostatní silnější kmenové větve tvořily základny elfských příbytků. Reilmirid, což v jazyce Sidhelien značí Domov strážců, zna-menal pro Calda souhrn těch nejbáječnějších dobrodružství.

Lidé se obvykle posmívali myšlence, že elfové mohou skutečně cítit pouto přátelství se svým lesem. S výjimkou Calda žádný člověk nevěřil na možnost ko-munikace, kterou elfové, jak prohlašovali, měli s jednotlivými stromy. Cald velmi často vidával elfy, jak se tiše dorozumívají se stromy, stejně tak jako jim zpívali v Sielwodu. Eyrmin mu vysvětlil, že elfský lid zpíval mladým stromům sielwode už po tři staletí a prosil je tak o cílený růst pro jejich účely.

V pozdějších letech Cald poznal, že spojení mezi elfy a lesem je vrozená ma-gická zvláštnost elfům vlastní, která je pohřbena tak hluboko v elfské psychice, že ani oni sami ji nemohou rozlišit jako takovou.

Výsledkem bylo, že vesnice byla ze země stěží postřehnutelná. Stromy čas-tečně obepínaly můstky z kmínků, které umožňovaly přístup z jedné větve na dru-hou. Spirálovitě se točící schůdky vedly k větvím, na nichž byla vystavěna obydlí, tisknoucí se ke kmenům stromů.

Vchod do Reilmiridu tvořily dva lemdairy, což v elfském jazyce znamenalo schodiště s branou. Nebyly to jen brány, jako ve městech zbudovaných na zemi, ale dlouhé schodové cesty, provedené tak, aby v případě obléhání mohly být zvednuty.

Cald se držel vzadu, když následoval elfy nahoru po východním schodišti. Jakmile se dostali na první a nejnižší z vesnických chodníků, zahnul doleva, zatím-co ostatní pokračovali napravo. Elfské zpívání stromům způsobilo, že hlavní větve sielwodových stromů rostly vodorovně a přímo a jejich postranní větvičky směřo-valy paralelně s údy jejich sousedů. Chlapec utíkal po těchto vysokých chodnicích na větvích, které byly šest až deset stop silné. Běžel po schodech nahoru, pak dolů a kolem můstků z kulatiny z dřevěných kmínků.

Tohoto večera se zešelfo brzy a byly zažehnuty pochodně. Elfové nikdy ne-pálili dřevo. Na podzim sklízeli vyschlou trávu z Markazorské pláňe a splétali ji do tvarů připomínajících polínka k topení a do pevně stažených oválů, kterými vypl-ňovali kovové rámy na vrcholcích pochodňových tyčí.

Cald běžel podél těchto světelných standart, kde vzrůstající vítr hnal jejich plameny vodorovně, takže vyhlížely jako zářící válečné prapory před bitvou.

Mezi třemi hlavními trasami v korunách stromů početné boční větve poskyto-valy kratší stezky k elfským příbytkům. - Tvořily slepé odbočky mezi spletenými větvemi jednotlivých stromů. Cald se po jedné vydal nazpět. Potom se stejnou cestou vrátil a slezl po jednom popínavém úponku dolů, aby se mohl nepozorovaně usadit mezi trámy podpůrné konstrukce obydlí, jež sdílel s princem Eyrminem.

Štěrbinou ve zdi mohl vidět do hlavní místnosti. Zde čekal, stále nejistý, zda nedělá špatnou věc. Přinejmenším bude potají přítomen soukromému rozhovoru, který měli mít mezi sebou tři vůdcové Reilmiridu.

Ze svého místa se rozhlédl kolem po všem, co mohl odtud ze stromové vesni-ce vidět. I když byl dychtivý dozvědět se, co tak prince rozrušilo, nemohl než pocítit nejčistší radost jako vždy, když se mu naskytl tento pohled.

Hlavní větve a kmeny sielwodových stromů vyrůstaly přímé jako šípky, ale všechny další menší větve tvořily úhly nebo se účelově zatáčely. Elfové v žádném případě neřezali živý strom, a stavební materiál jmi poskytovalo jenom to, co bylo opotřebováno přírodou. Používali stromy, které porazil blesk, nebo které byly vyvráceny bouří. Každý odřezek dřeva byl starostlivě opatrován a použit k tomu nejvhodnějšímu účelu. Někdy dokonce elfové strávili léta uvažováním, k čemu by se dal takový odřezek co nejvýhodněji použít.

Žádný příbytek v Reilmiridu neměl rovné stěny či hřebenovou střechu nebo čtvercová okna. Zatáčely se a ohýbaly s individuálním půvabem a tvarem, což byl výhradně elfský způsob. Šindele na střechách a bočních stěnách byly překryty tenčími šindeli, podobně jako u rybích šupin. Elfové měli k dispozici více než padesát druhů dřeva, aby si z nich mohli vybrat, a proto si dali tu práci, aby pečlivě uspořádali jednotlivé typy dřeva do vzorů. Jakmile byly šindele vystaveny vlivu počasí, jejich měnící se barvy dávaly vyniknout sestaveným obrazcům, zobrazují-cím různé lesní scény v jasných, během času stále ostřeji vystupujících barvách.

Večer již natolik pokročil, že Cald již obrazce nemohl rozeznat. Jako obyčejně vychutnával tuto chvíli, pozoruje blikající světla linoucí se z nerovných oken a vykreslující venku stínové tvary polooválových, trojúhelníkových a diamantových vzorů. - Okna ožívala od pochodní, plápolajících uvnitř příbytků, a záře, linoucí se ven, poskytovala

možnost vypátrat prince.

Potom Cald uviděl všechny tři elfy, jak pomalu přešli po kulatinovém můstku a jak mluví s Asteriel, jednou z bojovnic, která držela stráž v tomto úseku. Cald se nahnul proti zvedajícímu se studenému větru a snažil se potlačit svou netrpělivost. Nějak se opozdili, takže Cald přišel právě včas, aby se dozvěděl o všem, co tak rozrušilo Eyrmina. Dokud nebudou úplně sami, nebudou o tom mluvit.

O několik minut později vstoupili tři elfové do princova domu. Pod Caldovým úkrytem přecházel Eyrmin neklidně tam a zpátky po podlahové rohoži, upletené ze suché trávy.

„Mám starost, co udělat potom s těmi gobliny," řekl Relcanovi. Znělo to mrzutě.

„V Muirienském háji se ale stalo něco úplně jiného," pravila Glisinda, přecházejíc k tomu hlavnímu důvodu, který ji přivedl do princova obydlí. „Je to snad píseň, kterou nejste připraven zazpívat?" Hleděla klidně na Eyrmina, který pokorně sklonil hlavu, uznávaje tak mlčky její schopnost vidět pravdu za navenek viditelnou samozřejmostí.

„Je to něco, co jsem ještě nezařadil do melodie nějaké písně," řekl Eyrmin. „Než si promyslím, co to znamená, neřeknu o tom nikomu kromě vás dvou."

Vzal z háku na stěně opletenou láhev a naplnil tři poháry vínem. Jeho hosté seděli trpělivě, protože věděli, že si uspořádává myšlenky.

Když rozdál poháry, usedl Eyrmin na jeden polštář na zemi a pohlédl na Glisindu.

„Byla jsi to ty, myslím, kdo řekl, že zuřivost přitahuje zuřivost a že strach přitahuje strach. Mohlo by to také být tak, že duchové mrtvých přitahují jiné duchy, ať už jsou to ghúlové, nebo kostlivci, či duše bez těla?"

Relcan se zakuckal svým vínem a odložil pohár s nešikovným klepnutím, ne-zyklým u elfa. Glisinda seděla tiše a nehybně jako kámen, jako kdyby jakýkoliv pohyb mohl zpřetrhat její myšlenky. Když potom promluvila, její hlas zněl opatrně.

„Je to možné, ale jací duchové by mohli být v Muirienském háji?"

„Duchové elfů," řekl Eyrmin. „Bezejmenných bojovníků, jejichž tváře jsou plné touhy a hluboké lítosti. Jejich tváře jsou mi neznámé a způsob jejich oblékání také nepodobný čemukoliv, co jsem kdy viděl. Spatřil jsem je hned potom, co se Brána zavřela."

„Duchové ze Stínového světa," pronesl Relcan nezvykle pomalu, jako by mu sel bojovat s novými myšlenkami, obtížnými pro mysl zvyklou pouze na neměnné starobylé tradice. „Naše píseň bude písní žalu a hoře, jestliže tyto

přízraky vtrhnou do našeho světa..." Odmlčel se, neschopen domyslet dále, ale Eyrmin zavrtěl hlavou.

„Viděl jsem elfy mezi bojovníky ze Stínového světa," řekl. „Byly to ubohé, zkroucené bytosti, pouze ubohé napodobeniny toho, co kdysi byli. Ti, které jsem viděl po uzavření Brány, byli jiní. Stáli vzpřímeně a měli krásné tváře, které mohly být takové pouze u těch, co mají čisté myšlenky. Drželi zbraně a myslel jsem, že mají v úmyslu bojovat, ale ti dva, které jsem oslovil, ihned ustoupili ode mě pryč. Mluvil jsem na ně, ale nedali nijak najevo, že mě slyší."

„Myslíte, že to jsou duchové mrtvých bojovníků?" zamumlala Glisinda. „A že oni snad způsobili, že se Brána otevřela, že je to vliv mrtvých na nemrtvé?"

„Něco způsobilo, že se otevřelo spojení mezi dvěma světy," odpověděl Eyrmin. „Rád bych to zdůvodnil jinak. Ulehčilo by se mi."

„Proč?" zeptal se Relcan. Podle toho, jak se tvářil, okázale se namáhal zůstat trpělivý během princova vyprávění, ale poslední jeho slova ho viditelně znepokojila.

„Na poradě jsme mluvili o halflinzích, kteří odcházeli ze Sielwodu, o halflin-zích, které jsme nikdy neviděli sem vstoupit. Myslíš, že oni prošli přes Bránu v Muirienském háji?"

„Ale ano. To by znamenalo, že Brána se otvírala už předtím," řekla Glisinda. Její tvář zbledla, jak v její mysli zatrnulo. Upila trochu ze svého vína. Její oči se rozostřily a zahleděly do sebe, jak pátrala ve své paměti.

„Brány mezi světy nejsou jako dveře, ohraničené a stálé," namítl Relcan, vrháje ostré pohledy na Glisindu a hledaje u ní schválení svého názoru. - Jako mluvčí by měla vědět o Branách všechno. „Žádný příběh, který jsme kdy slyšeli, nevypráví o nebezpečí, které se čas od času vyskytuje na stejném místě."

Glisinda promluvila se stejnou trpělivostí, jakou Relcan dával najevo předtím, ale ta její zněla opravdově.

„Princ vyslovil domněnku, že tito duchové nejenom vytvářejí, ale také stabilizují na tom místě Bránu, o níž jsi mluvil. Jestli duchové bojovníků zůstávají v háji, na místě, které by si nikdo dobrovolně ne zvolil, musí tam být nějakým způsobem polapeni. Jaký je to hrozný předpoklad!"

„Soudě podle smutku v jejich tvářích, je to asi strašné," řekl Eyrmin. „A stejně tak pro nás, jestliže je pravda, že ten vchod do Stínového světa je tam stále."

„A nikdo jiný je neviděl?" zeptala se Glisinda.

„Já jsem neviděl nic než prince, který tasil svůj meč, když v dosahu více než deseti kroků nebylo vůbec nic," odsekl Relcan. Jeho výraz naznačoval, že nevěří, že by tam bylo cokoli ke spatření. „Ostatní byli nad tím tak zmatení jako já. Neviděli žádného ducha bojovníka."

„Já je viděl," uťal ho Eyrmin, ale jeho rozčilení vzápětí ustoupilo obavám. „Jak je možné, že jsem je viděl jenom já a jiný ne?" Zajel si rukou do vlasů, přejel s ní až do týla a s udiveným výrazem se odmlčel. Mlčení v místnosti bylo tiché jako smrt.

„Vize z bolesti? Nebylo to snad nic jiného než toto?" Potřásl odmítavě hlavou. „Zdálo se to tak skutečné!"

„Byl jsi moudrý aspoň natolik, že jsi o tom před ostatními nemluvil," řekl Relcan. „Za týden ode dneška, až se ti rána na hlavě zahojí, můžeš jít do háje zno-vu a v míru. Neuvidíš n

„Bud' si jist, že to udělám," řekl Eyrmin. „A budu jen rád, když zjistím, že jsem se mýlil."

Přesvědčen, že rozhovor skončil, Relcan vstal, popotáhl si opasek s mečem, pak popřál ostatním dobrou noc a odešel. Glisinda počkala, až jeho lehké kroky zanikly v dálce, a pak dopila svůj pohár.

„Nevěřte, že je to halucinace z bolesti," řekla tiše. „Radila bych vám počkat ještě tak týden. A pak jděte do háje znovu. Jestli je uvidíte i podruhé, budu hledat na tu záhadu odpověď."

Cald tomu rozuměl. Glisinda nemohla dvakrát za jeden den přivolat na pomoc magii. I když se to stalo jenom jednou, znamenalo to pro ni velké oslabení její duševní síly.

Vstala, šla ke dveřím a pak se obrátila. „Zůstanou zde halflingové ještě jednu noc?"

Eyrmin povzdechl. „Jsou příliš unavení, než aby mohli jít dále. Necháme je tu ještě aspoň dva dny."

Přikývla, chlapci, který to pozoroval, to připadalo, že smutně.

Cald byl rád, že Glisinda odešla a že konečně mohl slézt dolů ze svého úkrytu. Aby zachoval tajemství o svém vyzvědačském doupěti, musel vylézt nahoru na nejbližší velkou větev, po ní přejít na další strom a sejít pak dolů a dokola po třech soustavách vzdušných schodů. Právě spěchal svou cestou, když ho dohonili Feilin a Kilrinis, dva veselí mladí bojovníci, zasmáli se na něho a zatahali ho za vlasy.

Kilrinis byl známý jako velký vtipálek a vypravěč a Feilin měl rád, když mohl přijít první s nějakou novinkou. Calda náhle napadl vynikající nápad.

„Pospěš si, nebo promokneš na kůži," řekl Kilrinis.

„To také asi halflingové a duchové elfů v Muirienském

háji," řekl Cald. „Nechtěl bych zůstat venku celou noc v..."

„Jací duchové elfů?" zeptal se zvědavě Kilrinis a udělal tak právě to, več Cald doufal.

„Ti v Muirienském háji, co je někdy můžeš vidět," řekl Cald. Protože věděl, že Sidheliení jsou velice důvtipní, předstíral, že ho více zajímají uprchlíci ze Stíno-vého světa. „Jsou halflingové zvyklí na déšť? V jejich světě třeba neprší a oni se třeba budou bát, až voda začne padat z oblohy..."

Oba elfové se nevsímali chlapcova klábosení o halflinzích; z toho, jak si mezi sebou vyměnili pohledy, usoudil Cald, že je má tam, kde je chtěl mít.

Během noci bouře vzrostla ve vichřici. Obrovské sielwodové stromy se kymá-cely a otřásaly. Elfové vyběhli ze svých příbytků, když uslyšeli kvílení štípajícího se dřeva a úděsný praskot. V okamžiku byl každý elf z Reilmiridu venku a pátral po škodách. Naštěstí dvě rodiny, jimž obrovské kmeny starobylých sielwodů padly na jejich příbytek a roztřístily ho, nebyly uvnitř, protože odešly s ostatními do blériea.

Když začalo svítat, obyvatelé stromové vesnice se vydali chodníky ve stromo-vých korunách nad zemí, posetou tříští a troskami, přehlédnout škodu a vážně potřásali hlavami. Padla tvrdá slova, když se k nim připojili i všichni halflingové a dva goblini.

Ta zkáza byla znamení, rozhodli.

„Elfové z Tallamai jsou rozzlobení," řekl Relcan, zhlížeje na gobliny a hal-flingy.

Ostatní elfové se rovnoměrně rozdělili na ty, kdo tvrdili, že příčinou této zká-zy jsou návštěvníci, a na ty, kdo si to nemysleli. Všichni ale usoudili, že obrovské stromy nepadly náhodou.

Starší kmene Oles Digdown a halflingská trojčata -Bigtoe, Littletoe a Fleetfo-ot - byli těmi nejzaujatějšími pozorovateli a trojčata náhle vyhlásila svůj názor.

„Je to znamení," promluvil Bigtoe, jako by důkladně vše zvážil a dospěl k je-dinému logickému závěru.

„Ano, určitě je to znamení," souhlasil Littletoe, pokyvuje hlavou současně se svým bratrem.

„Je to svinstvo," řekl Fleetfoot.

„Tak i vy v tom vidíte něco jako předzvěst?" zeptala se Glisinda, která náhle stanula vedle nich. I přes zkázu, která ji obklopovala, se musela zasmát, protože ti tři halflingové byli skutečně směšní.

„Předzvěst."

„Určitě předzvěst."

„Hrozné svinstvo."

Starší klanu Oles zhluboka povzdechl a jeho ramena poklesla. „Doufal jsem, že půjdeme do té země, o níž jste mluvili, Burrows, kde se shromažďuje náš lid," řekl. „Ale naši moudří nařídili, že musíme splnit jejich přání, a jistě by se zlobili, kdy-bychom neuposlechli a nepřispěli svým podílem k jeho uskutečnění."

„A co je to za nařízení?" zeptala se Glisinda a už se nesmála. Kolem nich se nakupilo asi dvacet elfů, aby si poslechli, co halfling říká.

„Postavit strážní věž," řekl Oles Digdown. „Jestli jsem tomu správně rozuměl, vy podle zákonů vašich moudrých nesmíte zraňovat živé stromy, tak nám opatřili materiál ke stavbě, a jestli se nemýlím, tak i místo pro ni."

Eyrmin se připojil k hloučku právě včas, aby uslyšel poslední slova.

„Ty dvě obrovské větve jsou shora z koruny Otce háje," řekl. „Ale ani tak vel-ké, jak jsou, by nepostačily k vystavění věže," odmítl se a pohlédl vzhůru.

„Ale to vůbec není potřebné," řekl halflingský starší, dokončuje princovu myšlenku. „Ta věž už existuje; potřebujeme postavit jenom schůdky a plošiny pro strážce."

„A na místě, kde se větve ulomily, bude vyhlídka," navrhl Saelvam, který byl tak uchvácen tím nápadem, že ho vyslovil nahlas, i když Eyrmin už otvíral ústa, aby odpověděl halflingovi sám.

Vysoký elf, vždy skromnější než ostatní, snad kvůli své výšce a neohrabanos-ti, ustoupil. Jeho tvář zrudla v rozpacích, když přitom přišlápl Ursrienovy prsty.

„Z vrcholu Otce háje můžeme strážit Markazorskou pláň na mnoho mil ko-lem," řekla Glisinda, poukazujíc na výhody tohoto návrhu, aby odvedla pozornost od Saelvama. „Je to plán, kterým jsme se zabývali už velmi dlouho, mít takovou vyhlídku." Pohlédla ještě jednou dolů na Olese Digdowna. „Ale proč si myslíš, že to bylo znamení pro vás?"

„Za starých časů, když náš svět byl ještě zelený a krásný, naše vesnice byla proslavená zručností našich lidí se dřevem," prohlásil. „Stále ještě si uchováváme toto umění. A proč by jinak ty větve padly právě teď, když jsme přišli do této ze-mě, kdyby to neznamenal, že máme vykonat tuto práci?"

„A proč byste meh'?" zeptal se Relcan. Jeho ostrý pohled bleskl na několik bo-jovníků, jako by je žádal, aby ho podpořili. Někteří, majíce za to, že by měli sou-hlasit s královským příbuzným, pokývli rozšafně hlavami, jako by vyslovil tu nej-větší moudrost. Ale Oles Digdown nepřišel do rozpaků.

„Protože když my pomůžeme vám, vy budete mít tu čest být zavázáni nám. Jako mzdu bychom měli právo požádat vás o pomoc pro ty naše lidi, kteří přijdou po nás.

Naslouchající elfové, kteří předtím podporovali Relcanův názor, kývli znovu, vidouce, že odpověď halflingského vůdce nepostrádá smysl.

Cald se přidal k Itrelianovi a Wilbienovi, těm dvěma elfským dětem. - Usedli na nejnižší větví stromu, odkud měli nerušený výhled na hromadu tříště a trosek a mohli slyšet, o čem mluví dospělí dole. Čekal, že elfové budou mít námitky proti tomu, že halflingové zůstanou a budou stavět věž, ale k jeho překvapení většina přijala tento návrh.

Vzhledem k délce jejich života elfové nikdy na nic nespěchali, leda bylo-li to nevyhnutelně nutné. - Postavení schodiště až nahoru na Otce háje a zřízení řady strážných stanovišť na něm by odstranilo potřebu stálých hlídek podél hranic. Když by strážci uviděli nějaké poutníky, mohli by včas vyslat oddíl bojovníků, aby odvrátili případnou invazi.

Relcan nebyl příliš šťastný z toho, že halflingové zůstanou v lese, nicméně už další námitky nevznesl. Vždy ostražitý, aby zabránil lidem proniknout na elfské území, nemohl než souhlasit se stavbou věže, a ostatní podporovali tento návrh, protože zajišťoval, že budou včas varováni, otevře-li se Brána znovu.

Potřeba strážit prales před vetřelci a pomoc halflingů byly dva důvody, které mluvily pro věž, ale byla tu i třetí záležitost, kterou bylo třeba podrobně a otevřeně prodiskutovat. Glisinda usoudila, že nastal čas, aby se o ní zmínila. Otočila hlavu a vzhledla nahoru na Calda.

„Lidský chlapče," zvolala, i když jindy ho obvykle oslovovala jménem. Její výkřik vzbudil pozornost elfů shromážděných kolem trosek. „Ve vesnici se vypráví příběh o tom, že jsi také viděl duchy v háji. Je to pravda?"

Každé oko z Reilmiridu se zdálo, že na něho hledí. Se strachem, že by mohli vycítit lež v jeho hlase, Cald pokrčil rameny.

„Protože jsme nebyli obdařeni tvou vizí," vykřikl Relcan, a jeho hlas zněl po-hrdlivě, „tak nám je popiš."

Cald pátral ve své paměti po tom, co vyslechl ze soukromého rozhovoru mezi Eyrminem, Relcanem a Glisindou, a pak pokrčil rameny znovu.

„Vypadali jako elfové, ale zdálo se, že jsou smutní. -A měli legrační šaty."

Relcanova čelist poklesla a on se zahleděl na Calda s jakousi novou úctou. Princova tvář byla obrazem úžasu a překvapení. Glisinda, která stála o něco stra-nou, se obrátila na Eyrmina, aby ho oslovila, ale její hlas byl silnější než obvyčejně; každý elf z vesnice jej musel jasně slyšet.

„Popisuje to, co jste viděl. Jestliže jste s ním o tom nemluvil, pak musíme uvě-řit, že ti duchové existují. Můžete se přestat trápit myšlenkou, že to bylo vyvoláno halucinací z bolesti. Cald by to pak nemohl sdílet s vámi."

Princ se zhluboka nadechl a všechna jeho nejistota zmizela. Vystoupil na padlou větev, takže ho mohla vidět celá vesnice.

„Řekl jsem o tom jenom Glisindě a Relcanovi. Jak řekla, nemohl bych sdílet halucinaci z bolesti s lidským dítětem. V Muirienském háji jsou skutečně duchové elfských bojovníků," zvolal. „Žádná píseň nevypráví jejich příběh, ale přece jsou tam. V jejich tvářích jsem viděl vepsanu čest a odvahu. Přemýšlel jsem o nich a kladl si otázku: Je možné, že nemrtví ze Stínového světa se snaží zmocnit se sfly elfských mrtvých, aby ji užili ke svým vlastním účelům?"

Odmíchl se a dal tak vesničanům čas, aby projeвили rozhořčení nad tím, že by elfská čest a odvaha mohly být pohlceny stvůrami z jiného světa.

„Nebudeme stavět tuto věž jenom proto, abychom zamezili lidem vpadnout do Sielwodu," křičel. Elfové na něho s překvapením hleděli.

„Nebudeme ji také stavět proto, abychom střežili Bránu a pomáhali halflin-gům." Za ním ramena Olese Digdowna zklamaně poklesla.

„A přece ji postavíme. Věž bude zbudována proto, aby chránila tyto bezbran-né elfy, kteří očekávají, že jim pomůžeme." Shlédl dolů na zmatené halflingy. „Vystavějte tu věž pro nás, a za oplátku my budeme pomáhat vašim lidem, kteří uprchnou ze Stínového světa. V tomto se naše i vaše potřeba shodují."

Mnoho hlav v zástupu přikyvovalo na souhlas. Nikdo nepochyboval, že se Brána znovu otevře.

Pět

CZRAK SE POHNUL V CHLADIVÉM BAHNĚ močálu, vzdychaje, jak po-hyb zmírnil jeho nepohodlí. Ve spánku se přetočil až na pahýl stromu, který v jednom ze svých zuřivých záchvatů předtím zlomil. Zvedl hlavu, pohlédl na něj a svým ničivým pohledem ho sežehl v nic, nechávaje bahno kolem vřít.

Jakýsi zvuk, výkřik překvapení a hrůzy, se ozval po jeho levé straně. Obrátil se, aby se tam podíval, a uviděl elfa, který na něho zíral strnulý hrůzou před stvůrou, která se před ním pozvedla z bahna. V jedné ruce držel elf nůž, ve druhé svazek divoké třtiny, který právě uřízl. Měkká dužina rostliny byla oblíbenou po-travou elfů, ale uplynulo už více než jedno století, než sem zase někdo přišel, aby ji sbíral. Zmizelo zde příliš mnoho jejich lidí.

Czrak měl elfy rád. Byli jeho oblíbenou rasou. Jejich vrozená magická síla a nesmrtelnost dělaly z jejich krve vynikající

zdroj síly, který mohla překonat pouze krevní linie králů nebo jiných awnsheghlienů.

Czrak měl elfy příliš rád, než aby tohoto jednoho nechal odejít, a tak začal klouzat vpřed. Jeho tlusté, slimáku podobné tělo téměř bez kostí se pohybovalo přes bahno močálu, poháněno osmi hmyzími nohama, které připomínaly nohy obrovského vodního pavouka. Upřel své hypnotické oči na svou kořist, ale po krátkém boji elfova vůle prolomila Czrakem vyvolané strnutí a stvoření se pokusi-lo o útěk.

Czrak ho sice nebyl schopen udržet, ale zato svou silou zdeformoval logiku jeho mysli. Když se elf pokusil odskočit pryč, používaje své magie, aby prodloužil délku skoku, odrazil se od měkké bahnitě půdy, která mu neposkytla potřebnou sílu k odrazu. Presto ani awnsheghova moc ho nebyla s to zastavit až ve vzdálenosti asi deseti stop, když elf po nezdařeném skoku dopadl naplocho na záda, ztrativ při tom zároveň nůž i otep třtiny. Obojí v přepršce padlo vedle ležící postavy, která rychle vytasila ostrý meč a pokusila se vymrštit se na nohy.

Czrak prožil v močálech tři staletí, a když se k tomu rozhodl, dokázal se po-hybovat velmi rychle. Sklouzl měkkým bahnem až k ležícímu elfovi a horní část jeho měkkého těla přetekla přes elfovy štíhlé nohy, zabraňujíc mu vstát. Zasekl se do něj elfův meč, minul jen těsně jeho hlavu a levou z paží, které stá-le ještě měly lidský vzhled. Čepel se zařízla hluboko do dutinového skeletu Czra-kovy levé přední pavoukovité nohy a on sebou škubl bolestí. Ale ta byla rychle odplavena intenzivním potěšením, když začal své duté, tesákům podobné zuby do elfovy hrudi. Jeden dlouhý tesák pronikl přímo do srdce oběti a Czrak pocítil sílu a moc do něho proudící elfské krve. Než ho opustil život, zasáhl ho elf svým mečem ještě jednou, ale Czrak tu ránu ani necítil. Mručel slastí, jak ho naplňovala nová síla. Když vysál svou kořist, zatáhl ji zpět do hlubokého bahna a pohrbl ji do chladné vlhkosti pod sebou. Chtěl ji sežrat, až bude mít volnou chvíli. - Koncentra-cí své vůle si vyléčil svá zranění a pak si asi půl hodiny hověl, vychutnávaje pocit spokojenosti a blaha.

Úspěšné použití jeho moci poskytlo Czrakovi vždy momentální uspokojení, ale to trvalo jenom krátce. Svými pohyby stlačil bláto dolů a v tenké vrstvě zkalené vody postřehl svůj vlastní odraz. Vzhled jeho nafouklé, zkřivené tváře mu připo-mněl jeho stav.

Kdysi byl člověk. Jmenoval se tehdy Czrak Revemirovtsan, náčelník klanu Revemirovů. Nesl se hrdě; jeho válečnická zručnost přitahovala obdivné pohledy mužů, a to nejen těch, kteří byli členy jeho klanu. Jeho pěkný vzhled vzbuzoval povzdechy u žen a pod jeho vedením Revemirové vlastnili značnou rozlohu buj-ných travnatých plání nad Cwmb Bheinn. Jejich koňská stáda byla v Cerilii vyhlá-šena jako nejlepší.

Potom ale přišel on. On..., který ve vzpomínkách neměl jméno a byl jen bez-tvarou prázdnotou mezi ostrými hranami jasnějších myšlenek. Czrak nyní věděl, že on byl bůh Azrai, Stín, ale když ovlivňoval Vosy, své božství zatajil. Azrai zasel semena nespokojenosti a živil je, dokud lidé v severovýchodní Cerilii nebyli napl-nění chtivostí po životech těch, kteří jim domněle ukrýd'ovali. Azrai vedl Vosy společně s vojsky gnollů, goblinů, lidí z jižního kontinentu a mnoha dalších stvůr, vymykajících se popisu, do bitvy u Mount Deismaaru.

Klan Revemirovů bojoval toho dne statečně. Czrak se koupal v krvi nepřátel a okusiv plnou slávu bitvy, představoval si již sama sebe jako vládce nějakého vel-kého městského státu na jihu jako odměnu za své zásluhy. On a jeho lidé byli neu-stále v patách ustupujícím oddílům Khinasiů, když v tom Mount Deismaar explo-doval.

Smrt přišla z oblohy v podobě balvanů a tun země, padajících obřích stromů a mrtvol. Na míle kolem bylo zničeno vše živé. Czrak byl jeden z těch, kteří se na-cházeli nejbliže k hoře, ale ne ovšem ten nejbližší.

To, co se potom stalo, představovalo jeho životní problém a zdroj jeho stále nespokojenosti. Moc a síla umírajících bohů byla absorbována nejbližšími, kteří přežili, v různých stupních, podle toho, jak daleko se nacházeli. Jiní, jako Gorgon, Raven a Hydra, byli blíží, a tak přejali více Azraiovy síly. Czrakovi a ostatním se dostalo pouze zbytků, které ale postačovaly k zajištění dlouhého života, snad do-konce i nesmrtnosti, a k schopnosti užívat některé ze sil bohů. Toto pochybné požehnání je však rovněž zdeformovalo do groteskních parodií někdejších smrtel-ných bytostí.

Žádné smrtelné tělo nemohlo v sobě udržet božskou sílu. Bylo osudovou iro-nií, že Azraiovi přívrženci, kterým se jí dostalo, byli transformováni v groteskní tvary. Někteří, jako Czrak, si svůj politováníhodný stav dokonce sami zvolili. Ve své potřebě fyzicky přizpůsobit svá těla novým schopnostem se sami ve své pod-statě rovněž změnili.

Nejdříve se Czrak těšil ze své moci a jeho hlad po zvětšení jeho síly byl nena-sytný. Objevil loupež krve, možnost absorpce schopností lidí, které zabil. Několik dalších členů jeho klanu bylo blízko a byli první, kdo posloužili k jeho posílení. Uniklo jich pouze několik a zachránili se pouze proto, že náhle zjistil, že je také v nebezpečí. Ti, kteří byli blíží k hoře a osvojili si více síly než on, pátrali také po možnosti zvětšit svou moc. Jako on sám, objevili i oni, že od obyčejných lidí mo-hou získat sice slabé zvýšení své síly, ale že skutečnou mocí vládnou jen ti, kdo ji absorbovali přímo od bohů.

Moc, získávaná loupeží krve, mohla být absorbována několika způsoby. Awn-sheghovi pro jeho účely stačilo jenom vdechnout duši opouštějící mrtvé tělo. Czrak měl rád krev a maso jako mnozí z jeho druhu, ale to byla osobní priorita. Když dva smrtelní příslušníci vládnoucích krevních linií spolu bojovali na smrt, vítěz absor-boval část síly poraženého. Kdokoliv, vládce nebo obyčejný člověk i bytost které-koliv jiné rasy mohla se zmocnit větší části síly své oběti, když použila zbraně zhotovené ze zvláštního materiálu nazývaného tighmaevril. Naštěstí existovalo pouze tucet takových zbraní, a tajemství jejich výroby bylo nenávratně ztraceno.

I s čepelí z tighmaevrilu nebo z krvavého stříbra by se však našlo jenom málo lidí, kteří by se chtěli postavit awnsheghovi. Místo toho lovili a zabíjeli jeden dru-hého, aby zvětšili své síly.

Czrak strávil mnoho let tím, že přebíhal sem a tam, skrýval se a zase se plazil z úkrytu ven, aby pustošil a ničil, co mohl, a zase se plížil zpět. Pak přišel do mo-čálů v severovýchodní Elinii. Mnoho let uplynulo, kdy se skrýval pod pravěkým slizem a bahnem. Když to už nemohl déle snášet, vynořil se se zuřivým hladem a při svém řádění úplně zpusťošil okolní krajinu.

Jak čas plynul, pocí'toval, jak síla, přebývajíc v něm, vyvíjí tlak, který se už nedal udržet, a proto dovolil, aby se jeho

tělo začalo rozpínat. Vytvořil si přídavné dlouhé nohy a široká zešíkmená chodidla malých vodních pavouků. Tak se mohl snadno pohybovat přes povrch bahna i vody. Povšiml si, že měkká těla bažinných slimáků bez kostí lehce klouzala přes každou překážku, která se jim postavila do cesty, a vytvořil si tuto schopnost rovněž. Časem objevil, jakou výsměšnou parodii udělal sám ze sebe, ale ani jeho moc nedokázala vrátit mu jeho původní podobu.

Po staletí, strávená v močálech Elinie, nezkrtný apetit pracoval k jeho škodě. Žádný člověk, který ho spatřil, sice nepřežil, aby dále šířil zvěst o awnsheghovi v močále, ale protože se odtud nikdo nevrátil, stále méně a méně odvážlivců se vy-dávalo na lov kožešin bažinných koček nebo pro maso z velkých obojživelníků, které v Elinii bylo považováno za lahůdku.

Po více než čtyři sta let Czrak nedovolil žádné inteligentní bytosti, která ho viděla, přežít. Měl hlavně strach z toho, že zpráva o jeho existenci a o místě, kde žije, by se mohla dostat ke Gorgonovi, Hydře nebo Ravenovi.

Czrak rozdělil svůj čas mezi jídlo a uspokojení, které mu přinášelo, a své ob-vyklé rozpoložení, kdy jím zmítala zloba a nespokojenost. Dva dny po zabítí elfa mu jeho slastné pocity vydržely a on se provaloval v bahně na výsost spokojen. Pak pocítil nový vzrůst a rozpínání své síly.

Něco jím škubalo a tahalo; už dříve to zakusil, ale nikdy to ještě nebylo tak silné. Nedefinovatelná touha, silnější než pouhý fyzický hlad, mu nedopřála odpo-činku. Znal její původ, ale ne příčinu.

Přicházelo to z toho jiného rámce, ze Stínového světa. Jeho moc mu umožňo-vala vnímat tuto přítomnost. - Bylo to všude kolem něho, ale nedosažitelné, vyjma těch zvláštních místech, kde oddělující opona byla slabá a příležitostně umožňova-la průchod. Vždycky věděl, kdy se jedna z Bran otevřela, ale když si začal uvědo-movat zdroj toho pocitu, vždy se znovu zavřela. K otevření Bran docházelo zřídka, a jen občas se objevily dvakrát na stejném místě. Teď ale stále pociťoval, jako by ho něco tahalo, a pokaždé z jednoho místa, někde v západním cípu Sielwodu.

Svíjel se neklidně v bahně močálu a bylo mu, jako by celá jeho bytost byla ta-žena k této Bráně. Tlak zesílil a on se pomalu vlekl k západu, skoro proti své vůli.

Po chvíli nápor ustal. Vydal hluboký vzdech, částečně z úlevy, částečně ze zklamání. Brána se zavřela.

Brána se zavřela, ale ta síla ze Stínového světa zůstala v Sielwodu! Mohl ji vnímat; pronikavá, vířící energie, čekající právě na něho, aby se jí zmocnil a využil jí; snad zbraň nějakých mocných bytostí z toho jiného světa.

Pomalou zaostřoval své smysly, pátraje po myslích jiných awnsheghů. Bylo to riziko, kterého se odvažoval málokdy, protože věděl, že jestliže je vyhledá, tak také oni budou moci vnímat jeho. Ale nenašel žádnou mysl posílenou božskou mocí, která by byla obrácena jeho směrem nebo směrem tajemného artefaktu, ponecha-ného v Sielwodu.

Věděl o tom jenom on sám!

Musí to mít! Síla, kterou vnímal, by ho sice docela nepostavila na stejnou úro-veň s Gorgonem nebo s Hydrou. Ale s ní by mohl přemoci nějakého slabšího awn-shegha a spojením všech těchto sil by se pak snad mohl postavit Ravenovi. Potom by se mohl stát nejmocnějším awnsheghem v Aebrynisu!

Byl by bohem!

Ale jak by se toho mohl zmocnit?

Od jeho božství ho oddělovala vzdálenost pouhých čtyřiceti mil, ale stejně tak to mohlo být i deset tisíc. Kdyby byl opravdovým slimákem, mohl by klouzat po pevné půdě, a jako skutečný pavouk by po ní mohl kráčet, ale nebyl jedno ani druhé.

Cesta by byla pomalá a bolestná. Kdyby ho uviděli elfové ze Sielwodu nebo lidé z Elinie, prozradila by se jeho přítomnost široko daleko. Pak by ho mohl zahu-bit nějaký mocnější awnshegh ještě dříve, než by dosáhl svého cíle. Přívrženci.

Bohové mají své přívržence - on by mohl mít sluhy.

Nespokojeně se zazmítal. Neměl zabíjet toho elfa. Ten tvor by mu sloužil lip než otrok a přivedl by mu i jiné, aby mu sloužili.

Nevadí; najde si jiné. Budou stačit lidé - nebo i goblini a gnollové. Posloužili by i orogové, kdyby některý přišel za denního světla do blízkosti močálu. Ano, někoho se zmocní, a všichni, kdo přijdou touto cestou, se stanou jeho sluhy. Bůh by se neměl omezovat jen na jednu rasu.

Až bude bohem...

Co to řekl! Jeho moc pocházela od Azraie, takže už nyní byl vlastně bůh. Vše, co musel udělat, bylo využít toho. Zvedl svou znetvořenou hlavu a zařval: „Jsem bůh!”

K jeho zklamání byl jeho hlas slabý a obyčejný. Bude na něm muset pracovat - bůh by měl mít působivý a silný hlas. Mezitím by měl propátrat okraje močálu. Uplynulo už půl století, co naposled cestoval podél hranic svého panství.

Snad lidé zase začali chodit na lov k okrajům močálovitého území, aby získali kožešiny bažinných koček.

Šest

GERBID, VŮDCE BANDY ČTYŘ GNOLLŮ, SE zastavil a pokrčil svůj hyenu připomínající čenich, zkoumaje vzduch; snad ti lidé už upustili od pronásle-dování. Kdyby věděl, že je jich zde tolik a že jsou tak nedůtkliví, poohlédl by se určitě po jiném místě, klidnějším a vhodnějším k loupežnému útoku

Myslel, že ta usedlost je neobydlená. Nezdálo se, že by se někdo potloukal v okolí. Čtyři gnollové byli tak dychtiví vloupat se do domu, že se nestarali o zkont-rolování vedlejších hospodářských budov.

Ty dvě sekery, které našli, se ukázaly být dobrou zbraní pro Rulika a Fadaar-ga, možná i lepší než Gerbidův starý rezavý meč. Potěšil ho také malý hrnec na vaření. Když si jej nasadil na hlavu, byl mu sice volný, ale nace-li si dovnitř tro-chu kožešiny a uváže-li si k jeho držadlům řemen a protáhne jej pod bradou, bude mít helmu stejně dobrou jako kterýkoliv lidský nebo elfský bojovník.

Našli i nějaké pečené maso a napěchovali je do hrnce, kolem ramen si ovázali několik kožešin na spaní a opustili

stavení, když vtom malé hejno štěbetajících hus zahrulo kolem rohu domu.

„My dostat víc jídlo," oznámil Ruflik. Roztočil svou novou sekeru a čistě uťal hlavu prvnímu ptáku. Gerbid zabil druhého a Fadaarg právě honil třetího, když z nejbližší kůlny vyšla lidská samice, tak stará, že se sotva belhala. Když uviděla gnolly, začala ječet.

Orsht přeběhl dvorek farmy a srazil ji k zemi a také rozdrtil hlavu mláděte, které se vybatolilo hned za tou stařenou, ale náhle se objevila třetí žena, která právě přicházela z pole. Ta se dala do vytí, které drásalo uši, a utekla, vykřikujíc cosi, co znělo jako jména.

„Jít pryč hodně rychle," poručil Gerbid. Sebrali mrtvé husy, svázali jim nohy dohromady a přehodili si je přes ramena. Dali se do běhu přes pláň, a když vyběhli na pahorek, Orsht varovně vykřikl. Na obzoru mohli vidět šest Udí na koních, kteří ujížděli za nimi.

Běželi už míle a lidé byli stále na jejich stopě. Gerbid dokázal pochopit zlost a touhu po pomstě, ale proč by tolik lidí opustilo práci? Že by snad pokládali za tak důležité honit se za dvěma sekerami, párem mrtvých hus a hrncem? Určitě to ne-mohlo být kvůli těm dvěma samicím, co zabil Orsht. Ani jedna nebyla k ničemu, ta jedna byla příliš stará a ta druhá příliš mladá, než aby se k něčemu hodily.

Gnoll zvedl svůj nos, aby pátral po eventuálním nebezpečí vpředu. Jediné, co však mohl cítit, byl Orsht, který na farmě spadl do hnojiště.

„Ty dávat tvůj smrad do celý spodní vítr," zamručel a počkal, dokud Orsht nepopoběhl o pár kroků dopředu. Když se vzduch vyčistil, Gerbid znovu zavětril. Ano, ve vzdušném proudění od západu zachytil pach potu a zlosti mužů, kteří je pronásledovali, a přicházelo to stále blíž.

„Pořád čas nechat naše nohy hýbat," zavrčel na ostatní a krátká, tuhá hříva vzadu na krku se mu zježila. Mohl cítit, jak mu vstávají chlupy i pod koženou kazajkou, kterou měl na sobě. Zavětril ještě něco jiného, co přicházelo od lidí - něco jako opatrnost, jako by vážali pronásledovat je ještě dál.

Tak proč toho tedy nenechali?

Zatímco jejich vůdce zkoumal vzduch, Fadaarg a Ruflik běželi stále vpřed. Byli už asi šedesát kroků daleko, když zpomalili, a žádný z Gerbidových příkazů je nepřiměl k větší rychlosti.

„Proč vy začít zastavit?" zařval na ně, když se vzdálenost mezi nimi zmenšila. Nahoře nad nimi to vypadalo, že travní porost a skupinky keřů a ostatní vegetace jsou větší a bujnější než sporý pokryv země, kterou přešli. Některé trsy a křoviny byly dokonce tak vysoké, že by se v nich mohli bezpečně skrýt a nastražit léčku.

„Půda celá jako kaše a mokrá," oznámil Ruflik, opatrně našlapuje.

„Může být potok vpředu," poznamenal Fadaarg a pokrčil čenich. Jeho tmavý nos se pohyboval, jak větril po vodě.

Gnollové nebyli dobří plavci. Srst na jejich těle neměla tuk, aby ji ochránil před nasáknutím vodou. Jejich úzká chodidla, krát-ké prsty nohou a dlouhé drápy se dobře hodily k pohybu na pevné půdě, ale ne-představovaly dobrá vesla pro plavání. Také se bořily do bahna, jak Gebrid, Ruflik a Fadaarg velmi brzy zjistili.

„Nelíbit toto místo," mumlal Fadaarg; - přehodil svou ukradenou sekeru z pravé ruky do levé a hrábl po kmínku keře, aby se s jeho pomocí vytáhl na pevnější půdu.

„Ty raději lépe ztratit hlava od člověk?" zeptal se Gerbid, když se brodil dál do močálu.

Ve skrytu dával Fadaargovi za pravdu. Lepkavé bahno mu promočilo srst na nohou. Kalhoty, které před dvěma týdny ukradl, byly mokré a spečené slizem. Zdálo se mu, že do jeho srsti pod oděvem se nasáкло tolik vody, že váží dvakrát tolik. Popadl do hrsti chumáč vysoké, silné trávy po levici a vytáhl se z bahna na zem, která byla jen o málo pevnější. Brodil se travou přes trs, který vyčníval z bahna, a pak přeskočil přes vodu na druhý.

„Skákat lepší než jít přes bláto," sdělil ostatním.

Skákal od drnu k drnu a ostatní to dělali po něm. Tak přešli asi dvě míle smě-rem dovnitř močálu, když se zastavil a znovu větril. Lidé zůstali daleko vzadu. Ověřil si ještě jednou, že odešli. Nesledovali je až sem.

„Holí tlustí muži nemít rádi močál," řekl Fadaarg, potvrzuje samozřejmou věc. „Možná skákání také ne dobré.“

Gerbid si nevšímal ostatních, zíraje před sebe na plochu čehosi, co vypadalo jako mokrý písek.

„Už nebyt skákání," řekl a trochu se mu ulevilo. Poté, kdy uběhli míle, snažice se udržet vpředu před pronásledujícími lidmi, a po více než dvou a půl mílích pře-skakování z jednoho drnu na druhý, byl unaven. A nemohl už snést Orshtův zá-pach. Popadl ho a postrčil svého nelibovonného druha dopředu, až na vlhký písek.

„Ty zůstat pryč z větru," zavrčel.

Co až doposud vypadalo jako mokrá, ale poměrně pevná půda, náhle vy-šplouchlo v pomalých, nízkých vlnách a Orsht ihned začal klesat. Vyvalil oči a jeho dlouhý jazyk se mu přilepil k patru, když zavyl hrůzou.

„Ne písek pro chodit," řekl Fadaarg.

„Ty táhnout ven tvá sekeru rychle," vykřikl Gerbid, jednou rukou popadl topůr-ko Fadaargovy sekery a druhou rukou se zachytil Ruflika. Zatímco Ruflik se pevně rozkročil na travnatém drnu, Gerbid se ho držel a Fadaarg se naklonil nad nebezpečné třasovisko. Orsht uchopil podávanou sekeru a pomáhajice si vzájemně se posléze vytáhli ven do bezpečí. Orsht se snažil setřást ze sebe nalepený mokrý písek a Ruflik vzhledl k obloze a zavětril, jako by mohl cítit vůni přicházející noci.

„Ted' se stmívat. Ne dobře skákat v noci. My zůstat zde?"

„Ne oheň, ne sucho, zem moc mokrá na spaní," stěžoval si Fadaarg. „Já myslet to místo já vůbec nelíbit.“

„Ty mluvit moc moudré moc pozdě," řekl Ruflik svému druhovi.

Nemohli pokračovat v další cestě vpřed, a aby se vrátili, museli by počkat na denní světlo, aby mohli vidět na drny. Zbývalo jim pouze jediné, usednout na ma-lém prostoru pevné půdy, na nějž se dostali, a čekat na rozednění. Gerbid a Ruflik oškubali husy a po vrčivé rvačce s Orshtem a Fadaargem, při níž byl Gerbid málem svržen dolů do tekoucího písku, se rozhodl, že bude lepší se s nimi rozdělit. Když pozřeli husy, snědli i maso, které na farmě nacpali do hrnce. To

jim chutnalo už méně, protože bylo pečené lidmi, ale zatím měli plná břicha a zítra už na tom ne-bude záležet.

Přidřepli si na vlhké zemi, protože si na ni nechtěli sednout, a pokoušeli se zdřímnout. Během noci se Gerbid několikrát se škubnutím vytrhl ze spánku, proto-že slyšel jakési podezřelé šplíchání v močálu.

Nezapomněl na pach strachu, který vydávali lidé, když se blížili k okraji bažin.

Czrak se pomalu vlekl svou cestou podél okrajů močálu, když slunce zapadlo. Míň než deset mil od severozápadní hranice jeho domény se nacházelo lidské mės-to Ansien, hlavní město Elinie, a kdyby nějaký nebojácný lovec pojal rozhodnutí vkročit do močálu, zvolil by jistě areál ležící nejbliže k městu.

Ale nepřišel by v noci.

Czrak vyhledal místo, kde bahnitá vrstva byla hluboká, a usadil se zde, aby si přes noc odpočinul. Jeho neustálý pochod během posledních čtyř dnů ho vyčerpá-val. Už téměř usínal, když mu lehký závan vánku donesl pach krve. Zvedl hlavu a čenichal, plný lačnosti a chuti, snaže se najít jeho zdroj.

Nebyla to lidská krev, jednalo se o nějaký druh ptáka. Ochutnal jich mnoho po svých staletích půstu, ale bylo to už dlouho, kdy naposledy jedl husu. Zachytil i jiné pachy - gnoll, lidské exkrementy. To se zdálo jako dost podivná kombinace. Pohnul se opatrně směrem k pachu, máje se na pozoru, aby se neozval ani zvuk.

Potom je našel, čtyři gnolly dřepící na drnu a pokoušející se o spánek. Jeho hlad a touha po krvi, po jakékoliv krvi, ho donutila svíjet se při myšlence na oče-kávané potěšení, ale nezaútočil.

Silnější než hlad byla jeho touha po té zbrani ze Stínového světa. Zůstala v západním rameni Sielwodu. Aby ji získal, musel mít stoupence, a mohl by začít s těmi gnolly. Budou to sice ubozí sluhové, ale bude snadné podmanit si je ke svému účelu.

Čekal celou noc, protože věděl, že je bude muset hypnotizovat, a to by bylo nemožné v noci, kdy by oni nemohli vidět jeho oči.

Gnollové strávili větší část noci dřepíce na vlhké zemi a podpírajíce se navzá-jem hřbet k hřbetu. Spali nepokojně, ale jejich únava nakonec zvítězila. Když se vzbudili, slunce už stálo vysoko. Největší z nich, který měl na hlavě hrnec k vaření a za širokým koženým opaskem zastrčený rezavý meč, se probudil první. Když se postavil, ostatní se svalili na zem.

„Slunce svítit, čas jít pryč od toto místo," řekl ostatním, hledě na ně, když se sbírali a neochotně stavěli na nohy.

Czrak znal toto místo velice dobře a usadil se tak, že ponechal gnollům jedi-nou únikovou cestu z jejich drnu, a to přes pohyblivý písek. Pak pomalu vstal z bahna, zvedaje své velké, nafouklé tělo, aby ho gnollové uviděli.

Stáli vyjeveně, jejich tmavé zvířecí nosy v humanoidních obličejích se cukaly strachem. Vyplázli z tlam dlouhé jazyky a zdálo se, že se snaží stáhnout své hye-nám podobné hlavy mezi ramena.

Ten největší byl o něco méně postrašený než ostatní. Otočil hlavu ze strany na stranu, hledaje únik, ale z drnu bylo možné se dostat jenom na výběžek polotuhé země obklopené ze třech stran tekoucím pískem. Czrak zaujal místo přesně před jediným možným východem. Když si gnoll uvědomil, že není úniku, vytasil rezavý meč a připravil se k boji. Ostatní ho následovali. Dva byli ozbrojeni dřevorubec-kými sekerami, třetí tlustou palicí.

Awnshegh pokývl hlavou, uznávaje, že ti čtyři mají odvahu, i když to nejsou zrovna nejchytřejší tvorové Aebrynisu. Možná že on na jejich místě by se zachoval hůř.

„Nepotřebujete vaše zbraně," řekl Czrak, upíraje na největšího z nich svůj hypnotický pohled. - „Jste poctění nad všechny obyvatele tohoto světa, protože jste první, kdo jste povoláni, abyste sloužili vašemu bohu."

Velký gnoll se bránil svému podmanění víc, než Czrak očekával, ale když po-užil větší síly, podařilo se mu to. U ostatních to bylo už mnohem snadnější.

Když už je měl ve své moci, posadil se a pozoroval je, jak kňučeli a uctivé se plížili kolem něho bokem po drnech, snažíce se mu ve všem vyhovět. Jejich oči se na něho upíraly s němým zbožňováním a zvedali hlavy, aby zavyli hymnus k jeho slávě.

Jejich drsné, chraptivé kvílení vyplašilo zvěř v močálu, ale Czrakovi se jejich uctívání líbilo.

Ano, byl bůh, a oni mu přivedou ještě více věřících. Dal jim své pokyny a za-vedl je na pevnou půdu, aby se mohli vrátit k Ansienu.

Brzy mu přivedou chycené lidi. Bude mít svou armádu otroků. Doufal, že jich bude dost, aby to stačilo na vybudování armády i na ukojení jeho apetitu. Už měl dost toho, aby se stále živil tvory z močálu.

Sedm

CALD DASHEFT ZVEDL SEKERU, KTEROU upustil mrtvý orog. Vyřítel se dopředu a máchl jí po člověku s tmavou tváří, který se objevil před ním na stez-ce. Zasáhl muže do hrudi a roztříštil jeho kovem zpevněný kožený krunýř. Pod těžkou čepelí zapraskaly kosti a vystříkla krev jako červená fontána. Mužovy mod-ré oči ztratily svůj zlobný výraz v tomto okamžiku překvapení, bolesti a nadcháze-jící smrti.

I přes svou bojovou zuřivost se Cald zastavil a pozoroval, jak muž umírá. Předtím už skolil oroga a gnolla, ale zabití jeho prvního člověka bylo šokujícím zážitkem, zčásti i proto, že to byl první z jeho vlastní rasy, kterého téměř po čtrnácti letech opět viděl. Aspoň ve smrti vypadal jako člověk. Když ještě žil a vyběhl proti Caldovi zpoza stromu, Cald uviděl v jeho tváři pouze sešklebený výraz plný zla.

Pohyb po jeho straně přinutil Calda rychle se otočit bokem, ale než stačil ude-řit, poznal Stognada, jednoho ze svých dvou goblinských druhů.

„Begelf být zuřivý velmi moc," oznámil goblin, zatím co jeho malá, neklidná očka pozorovala les kolem. Neschopni

přizpůsobit svůj hrubý jazyk hudebním jménům elfů, označovali je goblini jmény, které byli schopni vyslovit. Pro prince Eyrmina znělo jeho jméno jako Begelf.

„Už jsi to dnes říkal aspoň desetkrát," odpověděl Cald. Když se to stalo asi po-páté, začal mít vztek. Poosmé už ho goblinovy nářky jak se patří rozčilily. Věděl, že Stagnad přesně odhadl reakci, jakou Cald mohl od Eyrmina očekávat, ale to byl dostatečný důvod k tomu, že neměl chuť slyšet o tom už předem.

Obvykle, když se ozvalo varování elfských hlídek, signalizující, že došlo k potížím na hranicích, přikázal princ Caldovi, aby zůstal ve vesnici. Tentokrát Cald byl na návštěvě halflingů v jejich jeskyních, když se ozval poplach. Eyrmin neměl čas dát Caldovi obvyklé příkazy. Mladík plně využil této výhody, plynoucí z princova opomenutí. Doprovázeli ho oba goblini, kteří po celou cestu reptali.

„V každém případě potřebuje princ veškerou podporu, kterou mu můžeme po-skytnout," řekl Cald, rozhlížeje se kolem. Boj, který se odehrával na okrajích pra-lesa, musel být těžký. Elfové museli být v naprosté menšině, jinak by se vetřelci nemohli dostat tak hluboko do lesa. Zatím žádní už nebyli v dohledu. Zamířil tedy směrem, odkud bylo slyšet cinkot křížící se oceli a křik zraněných a umírajících.

Mezi stromy po pravé straně se objevil Bersmog a přidal se ke Caldovi. Člo-věk zpomalil, aby se přizpůsobil goblinům. - Byli dobří běžci, ale za těch šest let ode dne, kdy jim bylo uděleno právo žít v Sielwodu, on stále rostl, dokud nebyl vyšší než každý jiný elf kromě Saelvama. V sedmnácti letech lidský chlapec stačil v běhu nejrychlejšímu z Eyrminových poslů, i když se nemohl vyrovnat elfům ve vytrvalosti.

Po všechna ta léta se cvičil v bojovém umění. Se svým lukem mohl sice pře-konat pár elfů, ale nedokázal tak jako oni vytáhnout z toulce šíp, zacílit a vystřelit rychlostí, která dovozovala vnímat jejich pohyby jenom jako rozmazaný stín. Tato schopnost byla pro elfy typická. V boji s mečem či oštěpem se vyrovnal kterému-koliv člověku a většině elfů, a právě zjistil, že je schopen efektivně užít i sekery. Pokud se jeho týkalo, byl pevně přesvědčen, že je právě vhodný čas, aby se přidal k bojovníkům, hájícím Sielwode.

Eyrmin se ho vždycky snažil držet zpátky, když se bojovalo. Princ tvrdil, že nechce, aby Cald bojoval proti příslušníkům svého lidského druhu. Cald měl do-konce podezření, že tím, že ho držel mimo a přidělal mu gobliny jako průvodce a druhy, sledoval princ záměr vyloučit z bojů i Bersmoga a Stagnada. Nikdo z elfů nevěřil, že by ti dva zůstali loajální k Sielwodu, kdyby se měli utkat s někým ze svého vlastního druhu.

Tohoto odpoledne byli ti tři na cestě, aby se přidali k Eyrminovi, když se octli na okraji bitvy. Běželi lesem, dokud se nedostali blíž ke zvukům boje, a potom Cald pozvedl ruku, dáváje tak goblinům znamení, aby se zastavili. Elfové dokázali běžet naprosto tiše, a ani Cald nezpůsobil víc hluku než oni, ale goblini dělali při svém běhu hluk jako pár útočících divokých kanců.

Po méně než třiceti yardech se přiblížili k malému, květy posetému paloučku, a tam Bersmog najednou uchopil Calda za paži a postrčil ho do úkrytu stromů. Goblin se přitom ošklivě zašklebil a pozvedl jeden svůj krátký, hrubý prst k ústům. Cald uslyšel praskání a lámání větviček a tichým mručením se dorozumívající hrubé hlasy. Z lesa vyšlo sedm goblinů, kteří se vydali přes palouček. Všichni měli na sobě rezavě černou koženou zbroj se žlutými kruhy na ramenoví.

Bersmog a Stagnad se chopili svých seker a vykročili na volné prostranství.

„Žádný špina - elf ne zpět tato cesta," zavolal na vetřelce Bersmog.

„Potom toto být cesta, kde my jít," odpověděl jeden z nich a obrátil se, aby přistoupil blíž k Caldovým druhům.

„Hodně chytrý ty nebýt," zamumlal Stagnad pro sebe.

Oba goblini popošli dál na palouček a počkali, až zbývajících šest vetřelců při-jde blíž. Vůdce, velký chlapík, jehož tvář roztínala dlouhá jizva a který měl na hlavě železnou heknou, stanul přímo před Bersmogem.

„Vesnice od ty stromoví smradí být blízko, ty myslit?" Hleděl na dva cizí gob-liny, jako kdyby se nemohl rozhodnout, kam je zařadit.

„Moc cest," odvětil Stagnad, hledě k zemi, ale to už si goblinský vůdce začal pomalu uvědomovat, že ty dva, kteří se náhle objevili, vlastně vůbec nezná.

„Od která jednotka vy být?" zeptal se. „Jak to přijít vy nemít žluté kruhy?"

Stagnad se vypjal na špičky a natáhl krk, jako by se chtěl podívat přes ramena goblinského vůdce.

„Jedna věc jistá, od ní nebýt ta stromová luza tam vzadu," prohlásil. Potřásl hlavou, naznačuje, že za gobliny se nachází nějaká hrozba, a uchopil pevněji svou sekeru.

Sedm goblinů s pozvednutými zbraněmi se otočilo. Za nimi Bersmog a Sto-gnad mávli svými sekerami a skolili vůdce a jeho nejbližšího spolubojovníka. Naneštěstí ale Stagnadova sekera ještě předtím, než se zařala do vůdcovy šíje, zavadila o jeho železnou helmu a zařinčení přimělo ostatní, aby se rychle otočili.

„Hodně chytrý, kdo nebýt?" ušklíbl se Bersmog, vyhnul se oštěpu a vyrazil vpřed, aby zachytil ránu svého útočníka. Goblin uskočil dozadu a další pokročil vpřed, ale rána jeho oštěpu se odrazila od masivní přezky na Bersmogově opasku.

Cald zůstal ukryt v příšeří lesa, rozzlobený, že nebojuje, ale bylo mu jasné, že jeho dva přátelé něco zamýšlejí, a nechtěl jim to pokazit. Když usoudil, že už vy-čerpali svou zásobu uskoků, vystoupil i on ven na palouk a vypustil šíp. Jeho střela byla přesná, ale goblinský kopiník, na kterého mířil, při útoku na Bersmoga klopýtl o trs trávy a upadl. Bersmog se vrhl vpřed, aby využil výhody soupeřova pádu, a jen pouhý krok chyběl, aby se dostal do dráhy šípu.

Bersmogova sekera se krátce vypořádala s padlým goblinem a potom se oto-čil, aby se střetl s prvním útočníkem, který se už zase vzpamatoval natolik, že rychle odskočil stranou.

Cald vyrazil přátelům na pomoc a střetl se sekera proti seceře s dalším dobře vyzbrojeným humanoidem. Oba poté, co se jejich zbraně zkřížily, zavrávali dozadu, s pažemi otřesenými zpětným úderem, který se přenesl do jejich dlani vibrujícím topůrkem seker. Suché dřevo nebylo pro takové rány vhodné.

Věda, že jeho ruce jsou pro tuto chvíli k nepotřebě, použil Cald elfského triku. Vyskočil do vzduchu, aby kopl svého protivníka do obličeje. Jeho skok však nebyl dost vysoký, takže se mu podařilo zasáhnout goblina jen jednou obutou nohou do hrdla. Přesto humanoid padl a těžce lapal po dechu. Cald mu rozdrtil průdušnici.

Cald stačil právě dopadnout zpět na zem a narovnat se, když ho napadl další goblin s oštěpem, oči plné touhy po krvi. Cald uhnul stranou a neúspěšně se po něm ohnal sekera, kterou svíral stále ještě necitlivými prsty. Udržel ji pouze silou vůle; stále ještě mu připadalo, že jeho paže jsou jako gumové.

Odtančil zpět a zase dopředu, oči stále upřené na hrot oštěpu, takže nemohl kontrolovat terén za sebou. Zdálo se mu, že palouk se rozšiřuje; to znamenalo, že se dostal o kus zpět směrem ke stromům. Goblin, který měl výhodu v delším dosa-hu oštěpu, nutil Calda ustupovat, až ten zakopl o kořen. Padl těžce na záda a vyra-zil si dech. Stačil ale ještě vykopnout, zasáhl humanoida do pravé nohy a odkopl ho stranou.

Goblin klopýtl a Cald se pokusil znovu použít sekery, ale dosud neschopný plně ovládat své paže, udeřil příliš ukvapeně. Jeden břit čepele se zasekl do dalšího tlustého kořene stromu. Goblin upadl a přitom narazil na druhý břit. Překulil se přes něj a sekera, která se tímto nárazem uvolnila z kořene, zůstala zaseknuta v jeho hrudi.

Cald se otřeseně zvedl na nohy a uviděl Bersmoga stát uprostřed prostranství a opírat se o topůrko své sekery, zatímco šestý goblin ležel u jeho nohou. Pak spatřil i Stognada, který bojoval s posledním členem skupiny. Tento goblin v černém a žlutém odění byl chytrý bojovník. Blokoval každý Stognadův úder a sám na něho nepříjemně dotíral.

Stognad byl z obou goblinů, žijících v Sielwodu, ten inteligentnější, a i když větší část elfského učení se mu zdála k ničemu, pokoušel se přece jen naučit věci, o nichž si myslel, že by mu mohly být k užtku. Když nyní poznal, že je nepravděpo-dobné, aby zdolal svého soupeře tradiční goblinskou bojovou taktikou, zkusil pou-žít elfský přeskok, při čemž poskakoval sem a tam, aby zmátl svého protivníka.

Goblini vlastně nikdy docela nepochopili, která elfská taktika vycházela ze zručnosti a obratnosti a která byla doplněna magií. Stognadovy ploskonohé skoky připomínaly Caldovi skoky nějaké dýchavičné žáby. Nezdálo se, že Stognad ví, kde by se měl odrazit a kam skočit příště. Naštěstí to nevěděl ani jeho soupeř. Když se pokusil podruhé o odhad příštích Stognadových pohybů, chybil se a Sto-gnad toho využil. Poté, co život opustil posledního z jejich nepřátel, Cald a Bers-mog přistoupili k Stognadovi.

„Ty potřebovat vyprat tvé kalhoty?“ zeptal se Bersmog, když se zastavil v do-statečné vzdálenosti od svého přítele. Stognad se na něho jenom zašklebil a oslovil Calda. „On to nepoznat?“

„Nemyslí si, že poznal tvou strategii,“ ušklíbl se Cald. „Udělat elfský pře-skok vyžaduje i magii.“

„Já myslet hned, že něco špatně,“ Stognad hleděl dolů na své nohy. „Já skákat moc dobře, ale ne jako elf.“

„Ty skákat, jako by tvé kalhoty plné,“ řekl Bersmog.

„Ale dokázat to,“ Stognad hrdě pohlédl na svého přítele a potom se vydal le-sem na cestu k dějišti hlavního boje.

„Nos mě držet na cestu,“ vysvětlil, když se prodíral mezi stromy. „Všude plno smrad od awnshegh.“

To by mohla být nová omluva za neuposlechnutí, pomyslel si Cald, když do-cházel k okrajům pralesa. Hluk boje, který nyní slyšeli, byl už slabší. Ve chvíli, kdy Cald objevil Malalu, která seděla na kmeni padlého stromu, zatím co jí Kilrinis obvazoval ránu na paži, úplně utichl.

Ukázala mu směr, kudy se dostat k ostatním, a Cald se jím vydal. Asi o sto yardů dále narazil na Eyrmina, který bojoval se statným člověkem v roztrhaném a zakrváceném oděvu, jehož vlasy, těsně přihlazené k hlavě, naznačovaly, že měl předtím na hlavě helmu. Ta ležela na zemi několik kroků za ním.

Princ stál proti němu přímý a štíhlý, tak jako kdyby to byl rákos vyzývající k boji dub. Svou zručností i svou autoritou a silou vůle Eyrmin k sobě přitahoval všechny oči. Ukázalo se sice, že jeho úzká čepel není příliš vhodná pro protivníkuův těžký obouručný meč, ale princ odrážel jeho rány s překvapující lehkostí. Jak krou-žili kolem sebe, vyrážejíce vpřed, vyměňující si rány a znovu uskakující, zdálo se, že člověk si začal uvědomovat, že mají kolem sebe elfské diváky.

„Žab mě, elfe,“ vydechl těžce, „a tisíc takových jako já přijde v mých sto-pách.“ Udělal náhlý výpad na Eyrmina, ale ten se najednou zdánlivě rozplynul na místě, kde stál, a objevil se znovu o čtyři stopy stranou.

„Nebudou zde tisíce jako ty,“ posmíval se Eyrmin. „Tvá opovrženihodná a špatná rasa nebude schopna zplodit tolik bláznů.“

„Brzy uvidíš, jací jsme blázni,“ vykřikl muž a zaútočil znovu na elfa. Vyrázil vpřed, ale po svém prvním kroku zaváhal. Třikrát rychleji, než se pohnul on, Eyr-min provedl přeskok nalevo poté, co se člověk vyřítit ke svému rozhodujícímu náporu. Člověk se natočil, aby chránil svou pravou stranu, ale nenašel zde nikoho. Eyrmin se nepohnul z místa. Zvedl svůj meč a zasáhl rychlou ranou mužovo hrdlo, při čemž mu přet'al míchu.

Princ se díval, jak muž padá. Když se pak pomalu obrátil ke Caldovi, jeho velké, zešíkmené oči se vyhnuly chlapcovu pohledu. O Eyrminově nelítostnosti pobraně jeho domova se vyprávěly legendy, a přece se zalekl toho, že chlapec, kte-rého vychoval, ho viděl zabít člověka. Potom si všiml krve na Caldově obleku.

„Jsi zraněný?“ přešel dlouhými kroky přes světlinu. Až doposud si Cald na krev ani nevzpomněl. Překvapeně se na sebe podíval.

„Má rasa má v sobě mnoho krve,“ řekl, „ale tato něm moje.“

Než mohl dál pokračovat, přerušil ho Stognad s vyprávěním, jak cestou bojo-vali, než se přidali k princovi. Střetli se s dvanácti nepřáteli, ale goblin se svou sobě vlastní představou o pravdě zvýšil tento počet na dvacet. Eyrmin uštědřil Caldovi významný pohled, z něhož bylo jasně čitelné, že si to s ním později vyřídí. Elfové se shromáždili kolem nich, vyměňující si mezi sebou dlouhé a výmluvné pohledy.

Cald obdivoval Eyrminovu trpělivost, když nechal goblina dokončit jeho chvástání. Ostatní byli po boji rozrušení, a tím i méně tolerantní ke goblinově chlubitvým řečím. Když Bersmog, který se přidal se svým vyprávěním, musel přestat, protože se mu nedostávalo dechu, Saelvam ho rázně přerušil.

„Proč pořád přicházejí?" Přehodil si luk z jedné ruky do druhé a zíral k severu, tam, kde prales končil, jako kdyby každou chvíli mělo dojít k dalšímu nájezdu.

„Chtějí něco, co je v Sielwodu," řekl Eyrmin, potvrzuje tak jediné, co bylo zřejmé z tajemství kolem neustálých útoků. Sehnul se, aby sebral hrst listů a očistil si jimi meč. Kolem malé světliny to dělali i ostatní.

Pár cizích elfů si podezřívavě měřilo Calda i gobliny. Byli to noví příchozí v této končině pralesa. Po šest let sem přicházeli - jeden, dva, občas i deset, přitahováni pověstmi o duších elfů v háji. Možná byli pod vlivem dvou emocí, nedůvěry v každého, kdo nebyl elf, nebo zklamání, že nejsou schopni uvidět elfské duchy. Zdálo se, že nikdo z nich však nepochybuje o tom, že přízraky mrtvých bojovníků se skutečně potulují mezi prastarými, zkřivenými stromy.

Přínejmenším většina z nich byla zklamána; několik jich prohlásilo, že cosi spatřili, stín, pohybující se a viditelný koutkem oka, ale nic, co by mohli identifikovat. Ve své vlastní mysli si však byli jisti, že duchy viděli, a každý příběh přidával důvěryhodnosti k celé historii.

„Naděje má své vlastní oči," řekl jednou Caldovi Eyrmin. Protože oni dva byli jediní, kteří kdy prohlásili, že jasné viděli duchy válečníků, tropili si žerty z elfů, kteří si snad spletli s duchy stíny větrem se pohybujících větví nebo prchající zvíře. Cald se ke své lži nikdy nepřiznal, a také k ní nikdy nic nepřidal.

Těch uplynulých šest let se stalo pro elfy strážící západní cíp Sielwodu lety stále vzrůstající aktivity. Stále častěji se sem pokoušeli vniknout útočníci ze severu. Za předpokladu, že by jejich úmyslem bylo dobýt Sielwode a podrobit si elfský národ, rozumnější strategií pro vetřelce by bylo táhnout na jih do Mur-Kiladu a zaútočit na hlavní město Siellaghriod. Místo toho vojska ze severu neustávala v útocích na západní cíp Sielwodu.

„Budou asi muset hledat duchy v háji," přesvědčovala Malala Saelvama. Oba byli tehdy při tom, když se Brána otevřela, a nedokázali si představit, že by někdo chtěl dobrovolně přejít do druhého rámce.

Eyrminovy oči potměly. „Nedopustíme, aby se k nim dostali," opáčil. „Přízraky válečníků nemohou bojovat." Elfové souhlasně přikýkli. Vzpomněli si na jeho bojové vyzvání, když poprvé spatřil duchy elfů.

„Možná že nějaký kouzelník objeví způsob, jak je využít," podotkl Ursrien.

„Přineslo by jim to málo dobrého," prohlásil Eyrmin. „Ale protože se k nim můžeme připojit ve smrti, nedopustíme, aby naši staří hrdinové byli využíváni k nějakým pochybným účelům."

Goblini se okázale usadili na zem a obraceli oči vzhůru, když elfové neustávali v otázkách, úvahách a závěrech týkajících se příznaků v háji. Po celých šest let každá bitva a každé shromáždění v Reilmiridu přinášely opětovně diskuse na toto téma. Elfové se nikdy neunavili rozhovory o této záhadě.

Glisinda využila každého zdroje magie, který byl pro ni dosažitelný, ale žádný elfský Mluvčí zákona či Udržovatel tradic nebyl schopen podat jí jakékoliv informace o duších v háji.

Calda tento neustále diskutovaný námět často přiváděl k netrpělivosti, ale dnes zůstal klidný, smířiv se s tím, že toto rokování může trvat hodiny.

V Eyrminových očích se zrcadlil boj emocí. Bez pochyby byl hrdý na Caldův úspěch v jeho prvním boji. Mladý člověk prokázal, že si dobře osvojil cvičení, které mu poskytoval princ. Proti tomuto uspokojení a hrdosti však stál hněv na Calda, že neuposlechl jeho přání. Bylo zřejmé, že princ nepokládá své výjimečné opomenutí rozkazu, aby Cald zůstal ve vesnici, za dovolení pro člověka, aby se zapojil do boje.

Osm

BOJ JEŠTĚ NESKONČIL, KDYŽ MÍSTNÍ Mrchožrouti, větríce krev a smrtelná zranění, se vyplížili ze svých podzemních brlohů a pátrali po nabízející se hostině.

Elfové odnesli své mrtvé a opustili bojiště, ponechávající je predátorům a jejich krutému potěšení. Dvě obrovité šavlozubé kočky zlověstně zařvaly, ohlašující svůj příchod. Dokud kosti kořisti nebyly čistě obrány, neodvažovali se ostatní mrchožrouti přiblížit.

Boj, který se zde odehrál, rozhodl, že po tři následující měsíce byl v západním cípu Sielwodu klid. Potom během pěti dnů došlo ke dvěma událostem, které podnítily Caldovu zvědavost. Pro tu první nemohl najít vysvětlení po celá léta. Jednoho odpoledne oba goblini odklusali z tábora s oznámením, že chtějí jít na lov. Měli v úmyslu přinést si nějakou zvěřinu k večeři.

Za hodinu se však vrátili rychleji, než odešli, a s prázdnými rukama. Divoce kulili svá malá prasečí očka a jediné vysvětlení, které podali, bylo Bersmogovo: „My chcít nějaké maso, ale ne tak moc maso. Někaké zvíře moc velké na lov."

Cald se jich vyptával, ale nedali mu žádnou odpověď, které by rozuměl. Byl si jist, že gobliny něco vystrašilo; celé týdny se pak zdržovali blízko vesnice. Když konečně je jejich nechuť k elfské potravě a hlad po mase donutily lovit, vyškemrali na Saelvamovi, aby šel s nimi.

Druhou záhadou bylo zmizení Ursriena. Zdatný bojovník nebyl v poslední bitvě raněn, ale náhle z vesnice zmizel. Po třech měsících se vrátil a jednoho časného rána vstoupil do princova příbytku. Jeho tvář, ač unavená, zářila vítězoslávou. Na zádech nesl velký nešikovně vyhlížející uzel. Za ním vstoupili do místnosti Hial-mair, Malala a Glisinda, a i oni se zdáli být plní radostného očekávání.

Cald se zájmem sledoval, jak Ursrien předává ranec princovi. Elfové si vyměnili výmluvné pohledy, když Eyrmin přešel s podivně tvarovaným břemenem přes místnost a pak je položil na podlahu před mladého člověka.

„Bojovníci ze Sielwodu by meh" být náležitě ozbrojeni," pronesl usmívaje se a ustoupil o krok. Ostatní elfové pokročili zvědavě dopředu, když Cald konečně pochopil důvod Ursrienovy nepřítomnosti a uvědomil si, co je vlastně dlouhý, tenký, pečlivě zabalený předmět vyčnívající z horní části rance. S třesoucími se prsty začal uzel opatrně rozbalovat.

„Ano, rozbaluj velmi opatrně, mohlo by se to zlomit," řekla se smíchem Mala-la, když Cald jemně rozhrnul obal a vyjmul

luk. Do světlého dřeva stromu grena-thian byly vtepany plátky stříbrné slitiny, tenké jako oplátek, obsahující elfskou magii. Vtepané runy budou pomáhat k tomu, aby šípem zasáhl svůj terč. Spolu s lukem byl v ranci i toulec, stejně ozdobený runami, které v sobě měly kouzlo k udržení šípů na místě. Zůstaly by v toulu, i kdyby visel hlavou dolů, nebo kdyby mu toulec spadl do vířícího proudu řeky. Jenom jeho ruka mohla šípy přemístit.

Ranec obsahoval ještě další překvapení.

Se srdcem překypujícím hrdostí a štěstím objevil zde Cald, radostně tleskaje rukama, úplnou elfskou zbroj se vším patřičným vybavením. Byly zde hrudní i zádočné pláty, stehenní a holenní chrániče, řetězová košile, helma, boty i železné rukavice a ostatní náležitosti bojové zbroje. Vše jemně zářilo, když vystavil své nové odění na obdiv, a přejímalo do sebe odrazem i barvu podlahy. Každý kus byl bohatě zdoben ochrannými runami - byla to zbroj vhodná i pro nějakého elfského prince, urozeného jako Eyrmin. K tomu byl přiložen i meč, rovněž bohatě vykládaný runami, který přímo zářil, když jej uchopil do ruky.

Pro Calda důležitější než drahocennost daru bylo vědomí, že byl akceptován jako elfský bojovník. Jeho štěstí bylo tak veliké, že ani nebyl schopen si svou no-vou výzbroj obléci. - Pomáhali mu s tím Eyrmin, Glisinda a Malala, když do princova obydlí vstoupil Relcan. Zastavil se, na okamžik šokován, když si uvědomil, co se zde odehrává. Jeho tvář se zkrfivila zlostí a pohled, který uštědřil Caldovi, byl plný nenávisti.

Lidský chlapec vychovaný princem byl pro něho zatím pouze předmětem pohr-dání, ale když tentýž chlapec se stal mužem a bojovníkem, získal v něm nesmířitelného nepřítele.

Cald se pokusil setřást ze sebe náhlý pocit chladu, který sevřel jeho žaludek. Relcan byl jeho jediný nepřítel, zatím co stovky ostatních elfů ho měly rády. Přesto však otevřené nepřátelství princova zástupce ho připravilo o část radosti, kterou by mu jinak přinesl dnešní slavný den.

Za týden později dostal Eyrmin vzkaz od krále. Neřekl nikomu, čeho se to týká, ale byl nápadně tichý a stáhl se do sebe. Cald, citlivý na své nové postavení, si dělal starosti, obává se, že Relcan se svým vlivem u elfského dvora dosáhne toho, že bude ze Sielwodu vypuzen.

Po třech dnech, kdy se Eyrmin zdál být hluboce ponořen v přemýšlení, se rozhodl vydat se na průzkum k jižním hranicím západního cípu. Cald, oblečen ve své nové zbroji, šel s ním, doprovázen oběma gobliny. Opustili Reilmirid v noci, aby se za svítání dostali k okraji pralesa. Tady se ukryli, přehlížejíce rovinatou pláň před sebou, zatímco stále intenzivnější denní světlo nabízelo očím detaily, které předtím zahalovala temnota.

Cald očekával, že s ním Eyrmin bude mluvit o vzkazu od krále, ale elfský princ se o něm nezmínil. Zdál se zabrán v myšlenkách a mladý muž se neodvažoval ho rušit, až to už posléze nemohl vydržet.

„Nařídili ti zabít mě, nebo poslat mě pryč?“ zeptal se.

Eyrminovy oči se překvapeně zaleskly. Zdálo se, že váhá promluvit, a Cald se obával nejhoršího. Potom elf zavrtěl hlavou.

„Král Tieslin nikdy nepochopil, proč jsem ti dovolil zůstat, ale nenařídil, abys byl vypovězen,“ řekl Eyrmin. „Rozuměj, on zná lidi jen z toho, jak pustoší les.“

„A taky moc ne rád gobliny,“ přidal se Bersmog. Za to ho i jeho druhá stihl princův ostrý pohled. - Oba jejich humanoidní druhové se od nich po nějaké chvíli odpojili a pustili se dále k západu. Eyrmin hleděl ven přes pláň, jako by se nemohl rozhodnout, zda se má s Caldem podělit o své starosti.

„Ten vzkaz se týkal něčeho docela jiného.“ Princ o tom zřejmě nechtěl mluvit a Cald jeho přání respektoval.

Přinejmenším aspoň nepřijde o svůj domov, pomyslel si. - Byl vychován v lás-ce k lesu a přírodě, a myšlenka, že by to vše musel opustit, v něm vzbuzovala lítost a trochu i strach - ze samoty bez svých přátel. Jeho neustálá snaha, aby mu již bylo dovoleno vykonávat strážní povinnost a pomáhat v boji, byla až dosud vždy od-mítnuta. Osvědčil se jako bojovník věrný zájmům Sielwodu a cítil, že si své místo zaslouží. Princ Eyrmin byl pod tvrdým tlakem nucen hájit hranice západního ra-mene Sielwodu před vojsky ze severu a Cald považoval za svou povinnost se toho zúčastnit svým dílem. Nyní, když měl zbroj a bylo by mu dovoleno, aby bojoval, mohl by prokázat svou věrnost k elfskému lidu a k princovi, který ho vychoval jako vlastního.

„Osvědčil ses v boji,“ řekl princ, jako by četl chlapcovy myšlenky. „Tieslin by se nezbavoval schopných a loajálních bojovníků. Snad využije i halflingy, jestli se vrátí,“ řekl v této vzácné chvíli, kdy byl veseleji naladěný.

Malí lidé odešli už před třemi lety. Zůstali jen do té doby, než vystavěli Eyrmi-novu věž, jak byly nazvány vyhlídkové plošiny vysoko v koruně Otce háje.

Šest a půl roku od boje v Muirienském háji a od příchodu prvních padesáti hal-flingů se Brána otevřela čtyřikrát a ze Stínového světa již přes ni uprchlo sto čtyři-apedesát halflingů. Druhá skupina sestávala pouze ze sedmi uprchlíků, kteří přišli rok po první skupě. Zůstali zde s těmi prvními padesáti.

O půl roku později prošla Bránou větší skupina v počtu třiaosmdesáti a Brána se za nimi zavřela předtím, než elfové mohli dorazit do háje, aby ochránili duchy. Elfové byli velice udiveni a znepokojeni nad vzrůstajícím počtem uprchlíků, ale halflingové netoužili po tom, aby zůstali v lese. Když noví příchozí odcházejí, připojili se k nim všichni z původních halflingských hostů, až na dvacet, kteří pat-řili k nejlepším pracovníkům s dřevem, a zůstali, aby splnili svůj závazek - dokon-čit vyhlídkovou strážní věž.

Brána se potom otevřela ještě dvakrát, když už halflingové skončili se svou prací na Otcí háje, a přišlo více než šedesát uprchlíků. Každá skupina se zdržela v pralese zhruba po dvě noci, využívajíc jeskyní, které byly vyhloubeny ve vysokých březích Měsíčního potoka. Potom odešli, hledající místo, kde by mohli vybudovat svá jeskynní obydlí, pěstovat své plodiny a žít v míru.

Halflingská trojčata zde však zůstala. Bigtoe, Littletoe a Fleetfoot ještě stále žili v jeskyních u Měsíčního potoka. Byli synové dědičného náčelníka jejich vesnice a jeden z nich by jako nejstarší syn měl převzít jeho místo, až dosáhne patřičného věku. Okolnosti jejich narození způsobily, že nikdo nevěděl, které dítě přišlo na svět jako první, takže se

nedalo přesně určit, kdo je pravoplatný náčelník.

Až jednou dovrší věk pětatřiceti let, problém musí být nějak vyřešen, ale ta do-ba byla ještě léta daleko a nezdálo se, že to trojčata nějak trápí. Tím, že se rozhodli zůstat, prokázali překvapující smysl pro odpovědnost vůči svým lidem.

Elfové měli halflingy rádi a shledávali je zábavnými. Tři byl příliš malý počet k tomu, aby byl nějak porušen mír v lese. Připouštěli také, že mají k halflingům určitý závazek. Každý obyvatel vesnice vylezl po těch tisících schůdkách, které se vinuly ve spirále vzhůru po Otei háje, aby uviděl strážní stanice. Někteří sem vylé-zali pravidelně, aby drželi stráž nad západním ramenem pralesa.

Jak elfové předvídali, vysoko položená stanoviště na Otei háje jim umožňovala vyhlídku, z níž mohli strážit větší část svého území, ale přesto bylo i nadále nutné stavět hlídky blízko okrajů lesa, aby mohli odrazit eventuální útočníky a bránit hranice.

Cald, který šel po Eyrminově boku, se nemohl ubránit pocitu roztrpčenosti, že stále ještě není zařazen mezi aktivní účastníky těchto hlídek. Byl tak ponořen v myšlenkách, že si ani neuvedomil zaječení, dokud nezaznělo podruhé. Eyrmin byl už několik kroků před ním a v běhu napínal svůj luk.

Běželi k západu, držíce se ve stínu stromů, až uviděli osamocený vůz, stojící asi sto yardů od kraje lesa. Lidská žena běžela k lesu, ozbrojená motykou na okopáva-ní. Mezi krajními stromy chlapec asi osmiletý a dvě děvčata, jedno téměř dospělé a druhé asi desíleté, ustupovaly před Stognadem.

Od západu se přiblížil i Bersmog. Eyrmin a Cald přispěchali od východu. Žena přiběhla k dětem, postavila se před ně s očima plnými strachu a oháněla se kolem svou motykou. Starší děvče, které se zdálo stejně staré jako Cald, drželo krátkou, ulomenou větev. Po straně z ní splývaly uschlé, mrtvé Ušty; patrně ji sebralo ze země. U nohou jí ležela hromádka starého uschlého dříví. Chlapec měl prázdné ruce, ale menší děvče drželo plnou náruč krátkých větévek. Bersmog znechuceně zamručel. „Žádní muži, žádná legrace," zavrčel ve svém vlastním jazyce. Goblini byli také nespokojeni, že jim nikdy nebylo dovoleno bo-jovat.

„Nemají žádné sekery," poznamenal Eyrmin, skláněje svůj luk. Znamenalo to, že nemá v úmyslu potrestat tyto lidi za vstup do Sielwodu, jak bylo zvykem. Použil elfského jazyka, což pro Calda znamenalo, že nechce, aby Udé věděli, že jejich řeči rozumí. S významným pohledem naznačil Caldovi, aby jim tlumočil.

„Nejste v tomto lese vítáni," řekl Cald. „Dáváme vám vaše životy darem. Jděte odtud."

Žena na něho chvflí hleděla, pak pohlédla na oba gobliny, kteří porozuměli elfskému příkazu a sklonili své zbraně. Popadla své děti a táhla je pryč. Děvče ale zůstalo stát.

„NeubližíU jsme vašim nádherným stromům," řekla ostře. „Jen jsme chtěU trochu dříví na oheň a sbíraU jsme jen uschlé větve, které už zarůstaly do země." Ukázala na hromádku u svých nohou.

„Jeh°o!" Hlas starší ženy se chvěl strachem. Pokročila o krok k dívce a popadla ji za ruku, ale děvče ji odstrčilo a dál vzdorovitě zíralo na Calda.

„Jste sobecká a lakomá verbež, že odpíráte hladovým lidem, aby si mohli upéct jídlo."

„Aebrynis uspokojuje své lidi i bez toho, že by zneklidňovali stromy," odpově-děl Cald, podrážděný jejím výrokem.

„Tak nám tedy řekni, jak máme rozdělat oheň bez dřeva, a my se už k tomu va-šemu ubohému lesu nepřiblížíme," odsekla.

Cald se na ni díval a klíčily v něm nové pocity, jako kdyby byl květinou, která právě objevila denní světlo. Toto byla lidská žena, možná že stejného stáří jako on. V přibývajícím světle mohl vidět, že její kůže je bledá a že její vlasy, vlající jí kolem hlavy v lehkém vánku, jsou červenavě hnědé jako mladá kůra jehličnatého stromu. Její oči, planoucí hněvem, měly tmavomodrou barvu časného bezmračného večera.

Eyrmin, stojící vedle Calda, zkrivil ústa. Elf se zadíval k obloze, čímž dal na-jevo, že tuto záležitost ponechává k vyřešení lidem.

Cald chvíli váhal, ale ta dívka ho vyzvala, a to bylo něco, o čemž usoudil, že by snad mohlo být k prospěchu elfům v Sielwodu. Seznámil by ji s částí elfských znalostí, ale bez Eyrminova svolení to nemohl udělat.

„Kdyby lidé věděli, co by jim mohlo pomoci zde na pláni, snad by se drželi venku mimo les," řekl, vysvětluje tak to, co zamýšlel udělat.

„Mohlo by to zabránit bojům s poutníky, ale ne s těmi, kdo se zde chtějí usadit a vystavět si domy," odpověděl Eyrmin.

„Ale přesto by mě zajímalo, jak lidé jsou schopni přejímat nové myšlenky."

„Jestli to chceš vědět, ukážu ti to," řekl Cald děvčeti a podal Bersmogovi svůj luk. Vykročil ven na pláň. Od severu vanul chladný vítr, a tak zamilil k závětrné straně vozu. Mohli použít jeho ochrany jak pro instruktáž, kterou chtěl lidem po-skytnout, tak i pro rozdělení ohně. Oba goblini ho následovali a Eyrmin tvořil zadní voj, chovaje se tak, jako by byl zvyklý, že si ho ostatní nevšímají. Cald si všiml princovy nezvyklé skromnosti a ponechal mu jeho inkognito.

Blízko okraje lesa dovolovaly sluneční světlo a bohatá půda trávě vyrůst tak bujně, že v létě sahala skoro k pasu. Na podzim odumřela a polehla k zemi. Cald poklekl a vytrhl hrst vysokých trsů.

„Vytrhejte trávu v kruhu. Vyčistěte místo pro váš oheň a složte trávu sem na hromádku," řekl dvěma mladším dětem. Eyrmin opodál usedl na zem a vyčkával.

Cald vzal tři trsy trávy a podal je Bersmogovi, aby je podržel. Pracoval rychle a obratně - vždyť strávil mnoho hodin oplétáním suché trávy kolem pochodňových tyčí -a pokládal chumáče trávy těsně k sobě, až měl svazek asi čtyři palce v průmě-ru. Pak přidal další chumáče a propletl je do nich, když předtím odřezal znečištěné kořání na jejich konci. Brzy bylo jeho poleno téměř pět stop dlouhé.

Svým nožem pak Cald odřezal kořeny pokryté zeminou a rozřízl poleno na po-loviny. Ukázal je dívce.

„Budou hořet mnohem rychleji než dřevo, ale ne tak rychle jako jednotlivá stébla trávy," řekl, podávaje jí dvě krátká polena, která vyrobil. „Jak jsem řekl, svět tě zásobuje vším, co potřebuješ, ale musíš vědět, jak využít toho, co ti nabízí."

Hleděla na těsně spletenou travu a prohlížela si konce polínek, podivujíc se, jak hrubé okraje jednotlivých stébel lnou k sobě a nerozdělují se.

„Ukázal bys mi, jak jsi to udělal?“ zeptala a trochu přitom popadala dech. „Neměli jsme oheň už celé dny. Nakonec jsme už byli tak zoufalí, že jsme riskova-li vstoupit do lesa. Nemůžeme být stále živi jen ze syrových brambor a vodnice.“ Cald poručil goblinům, aby zapálili oheň, což oni neochotně udělali za použití polen, která zhotovil. Potom je poslal, aby ulovili nějakou zvěřinu. Pláň se přímo hemžila králíky.

Zatímco starší žena, Jeliina matka, postavila na oheň hrnec s vodou, Cald usedl na zem vedle Jeliy a učil ji, jak splétat travu do polínek. Práce, sluneční paprsky a oheň ho rychle zahřály. Sundal si svou novou elfskou helmu.

Jelia se na něho rychle podívala, či spíše přesněji na jeho uši. Pocítil, že rudne, když si uvědomil její pohled. Všimla si toho a sklopila oči.

„Omlouvám se,“ pronesla tiše. „Myslela jsem, že elfové mají špičaté... ach promiň.“

Porozuměl. „Elfové mají špičaté uši,“ řekl. - „Ale jak vidíš, já nejsem elf.“

„Ale elfové nenávidějí lidi!“

Cald se podíval na Eyrmina, který seděl opodál a pozoroval je. Žádný záblesk v očích nebo náhlé hnutí nenaznačily, že by jejich rozhovoru rozuměl.

„Elfové nemají v nenávisti lidi, i když ti jsou jejich nejhoršími nepřáteli,“ opra-vil ji Cald. „Nenávist ukrádá sílu a nemá žádný účel. Elfové čerpají část své moci z ušlechtilé mysli. Budou bojovat na smrt, aby ochránili svůj les, ale jen proto, že vědí, že lidé nikdy nebudou schopni sdílet jej s nimi.“

„Tomu nerozumím,“ řekla. Její oči, v této chvíli plné otázek, se zdály upřímné.

„Žil jsem s nimi po větší část života, a ani já se nemohu podílet na jejich darech a schopnostech, i když je znám,“ řekl Cald. „Když lidé poprvé přešli pevninský most a přišli na sever, elfové je přijali, ba někteří je dokonce vítali. Utáhni to tady těsněji, nebo ta polínka budou hořet příliš rychle. Války mezi rasami začaly teprve tehdy, až lidé začali kácet stromy.“

„Proč přijali tebe?“ zeptala se.

Cald jí pověděl o karavaně osadníků a jak ho Eyrmin našel.

„Potom ty jsi syn Simy Dasheftové,“ řekla Jeliina matka, která se starala o oheň. „Zнала jsem ji dobře. Pamatuji si tě jako dítě. Já jsem Damasina Archolino-vá. Když jsi byl malý, hrával sis s mým synem Sermerem.“

„Myslím, že si na Sermera trochu vzpomínám,“ odpověděl Cald. Ve skutečnos-ti si vzpomínal na Sermera spíše jako na druhá svých her, který mu chyběl, než na chlapce samotného.

„Cestovali jsme v druhé karavaně osadníků do severního Markazoru,“ pokračo-vala Damasina. „Tvoji rodiče nás pozvali, abychom se k vám připojili a žili s vámi v kterémkoliv přístřeší, které budou schopni zbudovat, ale když jsme tam dojeli, zjistili jsme, že cestu nepřežili.“

„Můj strýc...“ Cald se odmlčel, protože si náhle nebyl jistý, co vlastně chce říct. V paměti se mu vynořila jakási neurčitá, zmatená vzpomínka na příbuzného, které-ho si vážil, ale nevybavil si už ani tvář, ani jméno. Zdálo se, že žena rozumí, co se v něm odehrává.

„Kapitán Mersel Umelsen, bratr tvé matky,“ řekla žena a pokývla hlavou, když přidávala oškrábané kořínky do hrnce s vodou. „Vyslál zvědy, ale nikdy se nedo-zvěděl, co se stalo s první karavanou. Vystavěl linu pevností v Mar-kazorské vysocině a po léta držel zpátky obludy z hor.“ Vrhla rychlý pohled kolem, sledujíc gobliny, kteří právě přicházeli z pláně a nesli dva králíky, chycené do jejich ná-strah. Byli ještě pořád mimo doslech.

„Ale asi před rokem byly tři pevnosti zničeny.“

„Od vojáků,“ řekl znechuceně chlapec, který se jmenoval Remin.

„Nebyli to ve skutečnosti vojáci,“ přerušila ho prudce Jelia. „Už jsem ti řekla předtím, že to byli Gorgonovi lidé, kteří oklamali kapitána a přiměli ho myslet si, že jsou ze Štitového přístavu.“ Přestala splétat polínka z trávy a pohlédla na Calda, který si všiml, že Eyrminovi zablýsklo v očích. „Bylo jich víc než tři stovky. Přijeli z východu, měli na sobě uniformy Mhoriedu a přešli brod nedaleko hranic s Carie-le. Kapitán Umelsen byl rád, že dostal posilu, a rozmístil je do všech pevností. Po celé týdny se zdálo, že to jsou jenom normální posily. Potom jedné noci se vykradli ze svých lůžek, zabili strážce a založili oheň u palisádových zdí. V pěti pevnostech se vojákům podařilo oheň uhasit, ale tři vyhořely a všichni v nich byli zabiti.“ Sklopila oči. „Kapitán Umelsen, můj otec a Sermer zahynuli v té první pevnosti, která shořela.“

Cald pocítil úlek a lítost nad ztrátou posledního příbuzného a svého dávného kamaráda z dětství. Stále si však ještě obtížně vzpomínal, že kdysi měl strýce a přítele; ztráta někoho z jeho elfských přátel by ho bolela víc.

„V těchto pevnostech bylo také pár goblinů a gnollů,“ řekla Jeliina matka a zti-šila hlas, aby ji přicházející Ber-smog se Stognadem neslyšeli. „Není jich mnoho, ale někteří humanoidi se bojí a nenávidí Gorgona mnohem víc, než nenávidí lidi. Rozhodli se, že modrá a černá v Mhoriedu je bezpečnější než černá a žlutá u awn-shegha v horách.“

Jelia pozvedla k očím dlouhé polínko o tloušťce čtyř palců, které právě vyrobi-la, a odhadovala je pohledem. Zatímco oceňovala svůj výrobek, Cald a Eyrmin si mezi sebou vyměnili dlouhé pohledy.

Většina útočníků od severu byla oblečena černě se žlutými kruhy, které mohly být chápány jako koruna. Sídlo nejmočnějšího awnshegha v Cerilii se nazývalo Gorgonova Koruna.

„Přála bych si, abychom mohli naučit i ostatní, jak dělat tato polínka,“ řekla Je-lia. „Přijde sem spousta uprchlíků, kteří odcházejí z Markazorské vysočiny. Říkají, že Gorgon je každým dnem silnější a že shromažďuje armádu...“ Otrásla se.

„Strach má sice velké oči a mnohé je určitě přehnáno, ale v Markazoru se ho všichni bojí, a vojsko, které napadlo pevnosti, bylo organizované.“

Po několik staletí existovaly pověsti o awnsheghovi, sídlícím na severu, v mís-tech, kde se spojovaly Hoarfellské hory

s pohořím Kamenné Koruny. Bylo známo i jeho jméno - Gorgon - a vědělo se, že se musí jednat o Raesena, který vstřebal moc umírajícího boha zla Azraie, který byl zničen v bitvě u Mount Deismaaru. Elfové ze Sielwodu věděli, že Gorgon ztotočil některé humanoidní rasy, ale nevěděli, že buduje armádu. Přiklusal k nim Bersmog, tentokrát bez svého obvyklého zlomyslného úšklebku, a podal Jeliině matce dva ulovené králíky.

„Potíže," řekl. „Moc mnoho potíží a ty přicházet moc rychle."

„To je Relcan," řekl Eyrmin elfsky poté, kdy chvíli naslouchal svými citlivými ušima. „Běž za ním. Chci slyšet ty lidi mluvit, když ty tu nebudeš, abys poslouchal."

Cald vstal a obešel vůz a brzy zpozoroval princova zástupce, jak sem běží přes pláň, následován asi půltuctem elfských bojovníků. Relcanova tvář byla zkřivena částečně pohrdáním a částečně radostí tak, že žádný z těchto pocitů nemohl získat převahu.

„Tak tedy, už ses dal dohromady s lidmi," oslovil Calda a v jeho rysech zvítězil vztek, škodolibý úsměv. „Odešel jsi ze Sielwodu, tak táhni s nimi."

Cald si vždy uvědomoval, že mu Relcan nedůvěřuje, ale nečekal, že se elf pokusí ho vyhnat. Co bylo ale horší, Relcanova nenávist k lidem by mohla vést k roztržce mezi princem a jedním z královských příbuzných. To bylo teď, když hrozilo napadení Gorgonovými vojsky, naprosto nemyslitelné.

„Relcane, ty tomu nerozumíš..." Postoupil o krok k elfovi, ale v tom okamžiku se proti němu obrátilo sedm hrotů namířených šípů.

„Ještě krok, a já tě zabiju," pohrozil Relcan.

Svist letícího šípu předešel střelu, která málem prolétla mezi elfem a člověkem, a šíp se zaryl do země. Opeření na jeho konci neslo znaky prince.

„Jsem snad já také vyhnán ze Sielwodu?" vykřikl Eyrmin a vystoupil zpoza vozu.

Relcan se zastavil s ústy doširoka otevřenými, když se princ přiblížil. Bojovníci, kteří ho doprovázeli, ustoupili a Cald, vida výraz v Eyrminově tváři, raději po-spíšil zpět k vozu. Usoudil, že v dané chvíli bude nejlépe, když nebude přítomen u toho, co princ řekne svému zástupci.

U vozu byla Jelia plně zaměstnána výrobou dalších polínek ze splétané trávy, zatímco Bersmog a Stognad stahovali králíky.

Cald se podíval na tuto malou lidskou rodinu, jak se smáli a radovali v očekávání teplého jídla. Rád by věděl, jaké by to bylo, kdyby žil mezi lidmi se ženou jako Jelia. Tyto sny byly docela příjemné, ale záře na východě mu připomněla prales, pro ostatní z lidské rasy tak ponurý a zakázaný, ale pro něho místo stálého potěšení a rozmanitých divů.

Když svým ostrým sluchem zaregistroval, že rozhovor mezi Eyrminem a Relcanem končí, rozloučil se s lidskou rodinou a zamířil zpět do Sielwodu, vypudiv Jeliu definitivně pryč ze své mysli.

Eyrmin stál v plném slunečním světle a čekal. Vedle něho postával Relcan s tváří bílou vztekem. Eyrmin ho propustil. Krátký pohled, který přitom Relcan vrhl na prince, varoval Calda, že Eyrminův zákrok obrátil menší elfskou zaujatost v nenávist.

Ale Eyrmin měl teď na mysli zcela jiné záležitosti. Počkal, až se k nim opět připojili goblini a až byli znovu v lese. Tenká stužka kouře se zvedala nad táborem u vozu a vítr přinášel odtud vůni pečeného masa.

„Bersmog říkat, že ostuda nechat pečené maso, když my hladoví," vrčel Stognad. Měl ve zvyku svádět svou nespokojenost na svého přítele.

„Co říkaly ty ženy, když jsem odešel?" zeptal se Cald prince.

„Ta mladší žena mně nevěřila, ale starší jí řekla, že jim neublížím, protože jsem jeden z tvých lidí. Také řekla, že doufá, že nebudeme příliš trpět, jestliže awn-sheghova vojska se dostanou na jih. Zdá se, že si myslí, že jestli vypadám jako průměrný elf, nebudeme asi po fyzické stránce dost silní, abychom je odrazili. Věřím, že nám ti lidé řekli pravdu."

„Oni už přijít na jih a moc mnoho," řekl Bersmog, když se znovu vydali na cestu. „Cítit Gorgonův pach."

Cald se na goblina pátravě podíval. „Už když jsme bojovali u severního okraje lesa, říkal jsi cosi o awnsheghově pachu," řekl a zamžikal na Eyrmina. „Tenkrát jsem tomu nevěnoval pozornost."

„Řekněte mi, co víte o tom pachu," vyzval Eyrmin goblíny. Zastavil se v hlubokém stínu vysokého stromu se široce rozloženými spodními větvemi.

Bersmog měl najednou plno práce s tím, že se škrábal po celém těle, po nohách, břiše, hrudi a také uších. Cald a Eyrmin čekali, protože věděli, že to je obvyklé u goblínů, kteří měli potíže vysvětlit cokoliv, co bylo nějak neobyčejné.

„To ne cítit přes nos," zápasil Bersmog se slovy. „Ale být to tam."

„Jak potom víte, že je to od awnshegha?" naléhal Cald. Goblini ho úplně nepřesvědčili, ale vzpomněl si na goblinovo tvrzení z dřívějších, kdy mluvili zřejmě pravdu.

„Vy znát pach z rozvětvený oheň na obloha?" zeptal se Stognad. „Ne takový jako u oheň v tábor."

„Znám," odpověděl Eyrmin, a jako hypnotizovaný zíral na goblina. Posadil se na menší ulomenou větev, což bylo pokynem pro goblíny, aby se uvelebili na zemi na podkladu z kapradí. Výraz jeho obličeje byl nanejvýš soustředěný a Cald si povšiml, že si položil ruce na kolena, aby je udržel v klidu.

„Gorgon, to být jeho pach," řekl Bersmog.

„Viděli jste Gorgona?" naléhal Eyrmin s očima zúženými obavami.

„Já trochu ho vidět," přikývl Bersmog. „Já velice velký bojovník u nás v klan. Jít se Splitear, když on vidět Gorgon, jen muset mu říkat princ Raesene, nebo pak on být moc zuřivý."

„Jak jsi na něho mohl pohlédnout, aniž by ses stal jedním z jeho spřeženců?" otázal se Eyrmin a jeho tvář náhle ztvrdla podezřením.

„Já nemoct dívat - já ho vidět jen když mrknout," odvětil Bersmog s uspokojením téměř triumfálním „Já mít nemocné oči, vše píchat a pálit. To se stát, když cestovat do hor. Když dojít do Gorgonova Koruna, nemoct se dívat na nic, jenom když mrknout na moment."

„Bersmoga muset většina cesty z hor vést," řekl Stognad. „On by umřít, kdyby já nevést zpět."

„Viděl jsi Gorgona také?" zeptal se Eyrmin druhého goblina.

„On nebýt velký bojovník, ne důležitý dost, aby vidět Gorgon," řekl Bersmog.

„Já zachránit tvůj život, ty mít moc závazky ke mně," odsekl Stognad a vycenil na svého druha tesáky.

„Nevadí," řekl Eyrmin. „Popiš mi, jak Gorgon vypadá," nařídil Bersmogovi.

„On velký, moc velký, a jako být udělaný z kámen, ale hýbat se jako lidé," řekl Bersmog. „Dlouhé rohy na hlavě jako býk a nohy jako kozel. Legrační malá tvrdá kopyta, co rachotit, když on jít. Moc tvrdá, moc ošklivá ta kopyta. Oči být oheň a z dýchání jít kouř, jako kdyby velký požár uvnitř."

Cald si myslel, že si goblin tu povídačku vymyslel, a začal se smát, ale soustře-děný Eyrminův výraz ho zarazil.

„Gorgon, on smrdět jako rozvětvený oheň z obloha," pokračoval Bersmog. „Jednou jak ucítit Gorgon, já cítit pach u lidí, kteří být blízko Gorgon." Goblin se neklidně zavrtěl. „Jít teď lovit? Oči už moc dobré, vše se zahojit, ale vidění nena-plnit břicho."

„Běžte a nalovte si," řekl Eyrmin. Když goblini odklusali, seděl nehybně, zíraje dolů na polehlé kapradí.

„Ty jsi mu věřil?" řekl Cald, který ještě stále byl na pochybách. Jeho poznámka v sobě nesla téměř obžalobu z lehkověrnosti.

„On nečichá nic," řekl Eyrmin. „On cítí moc a zlo vycházející z Gorgona a vnímá dotek toho zla na awnsheg-hových spřežencích. Spojuje si tyto pocity s pachem"

„Nemyslíš, že se jenom chvástá?" zeptal se Cald, ještě pořád nepřesvědčený.

Eyrmin vstal, pomalu, jako by byl velmi unaven. Obrátil se zpět k Reilmiridu.

„Velmi málo bylo těch, kteří viděli Gorgona a vrátili se živí a bez úhony, ale já jsem už slyšel ten popis předtím, a slyšel jsem i o tom pachu. Ne, Bersmog se ne-chvástá; on prostě vnímá awnsheghův vliv. Vezměme si z toho poučení. Jsme inteligentní národ, a proto často kvůli svým znalostem přezíráme schopnosti ji-ných. V tom se rozcházíme s moudrostí."

Cald si všiml, že ho princ také zahrnul do elfské rasy. Na jazyku ho však pálila otázka, za kterou se nenáviděl, ale věděl, že se na ni musí zeptat.

„Můžeme si být jistí, že s Bersmogem je všechno v pořádku?"

„Ano. Je s námi už moc dlouho; poznali bychom známky něčeho podezřelého už dávno. Je tvrdý a bezcitný jako ostatní jeho rasy, ale není v něm skutečné zlo. Myslím, že oční choroba, o níž mluvil, ho zachránila. Měl štěstí. Nemohl udržet oči otevřené dost dlouho k tomu, aby Gorgon mohl vniknout do jeho mysli."

„Pak tedy můžeme věřit jeho tvrzení, že cítí - že vnímá vliv Gorgona, který ulpěl na vetřelcích?"

„Obávám se, že musíme," řekl Eyrmin.

„Kdo je to vlastně Gorgon?" zeptal se Cald, který si až nyní s podivem uvědo-mil, že je jediný, kdo to zřejmě neví. Lidé věděli o awnsheghovi, znali ho elfové i goblini, ale on až do tohoto dne o tomto monstře ještě neslyšel. „Jestliže je to tak mocná stvůra, proč jsi mi o něm ještě nikdy neřekl?"

„Proč mluvit o zlu, když nejsme ještě připraveni se mu postavit? Po celá staletí byl příliš daleko, a my jsme se s ním v našich myšlenkách nezabývali," řekl Eyr-min. „Není dobré vyvolávat ve dne temnotu tím, že mluvíme o hrůzách a bezbož-nostech."

„Ale jestliže nás tento nepřítel ohrožuje, proč bych o něm neměl vědět?" zeptal se Cald.

„Řeknu ti později všechno, co vím, ale teď si musím promyslet něco jiného."

Cald rozuměl. Informace o silách nepřítele ohrožujícího severní hranice načas odvedla princovy myšlenky od vzkazu od krále a od problémů s Relcanem, ale ty budou muset být také co nejdříve vyřešeny.

Relcan se díval na Calda vždy jako na nepřítele, ale nyní i princ si získal pro-tivníka ve svých vlastních řadách. I když chlapec nemohl připisovat vinu za to lidem, přál si, aby je byl nikdy nepotkal. To poslední, co mohl Eyrmin potřebovat, byly starosti a problémy ve vlastním táboře; byl jimi už stejně obklopen ze všech stran.

Devět

JIŽNÍ VESNICE OPUSTILO DALŠÍCH DVACET bojovníků, Sire. Jsou na cestě do Reilmiridu." Brechian Adraail to oznámil hlasem, který zněl jako zvon odbíjející záhubu národa.

Tieslin Krienelsira, král Sielwodu a vládce Siellaghriodu, stál na balkoně venku před svými komnatami. Přímou pod ním vybroušené a lesknoucí se sloupy, zdobící zdi Křišťálového paláce, zachycovaly svit zapadajícího slunce a odrážely je v po-době rozptýlené barevné duhy. Mezi věžemi paláce se klenuly četné obloukové můstky jako světelné stupy, vytvářející pokračování průzračných sloupů, kontras-tujících proti temnému okolnímu lesu. Dnes ale necítil král žádné potěšení z tohoto pohledu.

Hleděl ven na temnou masu Sielwodu. Směrem na východ ležel Kiergard, jehož téměř padesát mil pahorkatinového území fungovalo jako nárazník mezi pralesem a lidmi, kteří se začali usazovat podél okrajů této země. Na jih ležely Baruk-Azhik, Coerany a Elinie. Trpaslíci, kteří žili v horách, se o les nezajímali, ale v posledních dvou zemích žili lidé, kteří stále postupovali k severu. K tomu ještě v močálech Elinie sídlilo jakési neurčité zlo, kterého se obávali jak elfové, tak i lidé.

Dělal si starosti s tím, co se dělo na severu. Neklid trpaslíků v Mur-Kiladu a množící se nájezdy gnollů a goblinů, přicházející z hor, znamenaly další starosti navíc.

Na západě vytáhli lidští osadníci z Mhoriedu ze svých osad v Markazoru proti severním nájezdníkům. Rozhodl se, že

nejlépe bude nechat je bojovat mezi sebou a pozabíjet se navzájem.

Sielwode byl obklopen nepřáteli, ale v současné době měl větší obavy z přítele, který se zřejmě změnil v možného protivníka. Byl to někdo, kdo jediný ho snad byl schopen osobně ohrozit - a což bylo ještě horší, představoval hrozbu pro trůn a jednotu národa.

V duchu proklínal ten den před více než deseti tisíci lety, kdy Dorainaval z Erebannienu vstoupila do Sielwodu. Zoufale se snažil ve své mysli svalit vinu a nesnáze svého království na její ramena, ale nemohl vinit tam, kde to nepatřilo.

Nikdo jí nemohl klást za vinu, že její hrdost byla tak velká, jako její krása. Ti, kteří tenkrát žili, říkali, že měla zlaté vlasy, nazlátlé oči, že oplývala veselostí i důvtipem a vlastnila i nespoutanou mysl. Ti, kteří ji viděli, říkali, že svou krásou převyšovala všechny ostatní ženy, ale že si na tom nijak nezakládala. Raději uprchla ze své vlastní země, než by si vzala prince Corristena, odmítajíc jakákoliv pouta své volnosti, dokonce i za cenu trůnu. Nechala se prý slyšet, že by dala svůj život za spravedlnost, ale své srdce nikomu.

Proč jenom každý dospělý elf, dokonce i král, udělal ze sebe blázna kvůli ní, byla otázka, na niž se těžko dalo odpovědět. Říkalo se, že prý dokonce i lidé, trpasličí a hu-manoidi byli v tom s elfy zajedno.

Na trůně tehdy seděl Ealresid Veyamain, děd prince Evrmina. Ealresid a Glai-mal Krienelsira, oba královští příbuzní, se ucházeli o její přízeň, a jejich soupeření nakonec vedlo k souboji, který nezahrnoval pouze právo na přízeň paní, ale i na trůn Sielwodu.

V tomto boji zvítězil Glaimal, Tieslinův dědeček, ale když zabil svého přítele, neměl z panování žádnou radost. Žena, pro kterou bojoval, jím pohrdla. Protože Ealresid dal v sázku svou korunu, elfové ze Sielwodu přijali Glai-mala jako svého krále. Ale on nikdy nepocítil, že by mu jeho noví poddaní věnovali svou lásku, a necítil to ani jeho vnuk Tieslin. Glaimal spolu s Unismalinem, Tieslinovým otcem, se ztratili v bitvě u Mount Deismaaru a koruna připadla Tieslinovi.

Eyrminův otec, Maerimil Veyamain, v této bitvě rovněž padl. Smířil se s Tieslinovou vládou, a ani Eyrmin nikdy neprojevil nějakou známku touhy po trůně; ale za ta léta, kdy strážil západní hranice, mohl změnit své smýšlení. Kdyby tomu tak bylo, pak Tieslin nijak nepochyboval, že mnoho elfů ze Sielwodu by podporovalo jeho nároky na trůn svých předků. Ale někteří by zase respektovali výsledek sou-boje mezi Ealresidem a Glaimalem a uznávali by Tieslinovo právo. A v tom právě spočívalo nebezpečí pro Sielwode.

„Sire, něco se musí udělat s princem Eyrminem,” řekl Brechian a přerušil královny úvahy. „Dvůr má obavy.”

Tieslin se obrátil a vrátil se zpět do své soukromé přijímací komnaty. Když byl venku na balkoně, vypoštářovaná křišťálová sedadla v místnosti a rovněž i komna-ta byly prázdné. Nyní se zde shromáždilo šest z jeho nejspolehlivějších rádčů. Když král vstoupil dovnitř, povstali. Jejich prodloužené tváře a skryté napětí v jejich pohybech ho varovaly, že i oni slyšeli ty neblahé zprávy.

Beze slova přešel místnost a usedl na malý trůn. Nepoužíval ho rád, ale věděl, že je to nutné. Toto sedadlo bylo samo o sobě nepohodlné. Co však bylo ještě horší, neslo na sobě stigma mnohých vynucených a nechtěných rozhodnutí, jako tomu bylo nyní, kdy musel oficiálně vzít na zřetel obavy svých rádčů. Pokynul jim, aby usedli, a přelétl pohledem jejich tváře. Listainel, kdysi blízký přítel jeho děda, byl stále ještě proslulý svým válečnickým uměním a v poli byl vynikajícím vůdcem. Jako mnoho elfů, kteří již oslavili své desáté tisíciletí, jeho tvář byla přísná a ost-rých rysů a v jeho hluboce zapadlých očích sídlila moudrost.

S Listainelem zde seděli Adair, Cleomid a Jainnar -všichni královští příbuzní a mágové - stejně tak i Biestiel a Romsien, dva z Tieslinových nejschopnějších gene-rálů.

Tieslin se opřel na trůně a znovu hleděl na jejich tváře, pozvednuté k němu jako v řadě. Nemohl se ubránit úsměvu.

Roztáhl ruce v bezmocném gestu.

„Ujist'uji vás, že nevidím žádné nebezpečí,” řekl. „Dvacet bojovníků - a protože mi nedošla žádná stížnost na dezerci, předpokládám, že ani jeden z nich není ak-tivně zařazen do obrany - se rozhodlo odejít na západ za dobrodružstvím. Co na tom nás může znepokojovat? Nikdo nevyslovil takové obavy, když před dvěma stoletími odešlo dvacet válečníků hledat dobrodružství do Aelvinwodu.”

„Ale ti se nepřipojili k vojákům uchazeče o sielwodský trůn,” odpověděl Bies-tiel.

„Už toho mám skutečně dost,” prohlásil Romsien a netrpělivě plácl rukou na své křeslo. „Promňte mi ten výbuch, Sire. Myslím, že prokážete svou moudrost tím, že uvěříte, že na těch pověstech o zradě prince Eyrmina nic není. Kdyby opravdu usiloval o trůn, což by se nezdržoval spíše zde a nehledal zde mocné spo-jence? Místo toho zvolil obranu západních hranic.”

„Zde v Siellaghriodu by těžko mohl postavit armádu,” odsekl Brechian.

Listainel, nejstarší a nejmávanější z Tieslinovy rady, se posunul ve svém křesle, což bylo znamením, že chce promluvit. Ostatní se obrátili k němu, očekávající, co řekne. Když zjistil, že upoutal jejich pozornost, pomalu začal.

„Nedal bych na žádné tyto řeči kromě důvodu, který udávali bojovníci jako vy-světlení, proč odcházejí k Eyrminovi. Žádná elfská píseň nefká nic o duších elfských bojovníků, kteří po smrti se potulují po Aebrynisu. Snad naši moudří mágové mi pomohou, abych dospěl k nějakému závěru.”

„Světlem mrtvých je Tallamai,” pravil Cleomid. „Chodí stezkami v bílých ob-lačných pralesích, a i když lesy Sielwodu, Aelvinwodu a Erebannienu jsou krás-né, nikdo z nich by nezvolil zůstat v Aebrynisu, když on či ona by me-h' přístup do Tallamai.”

„A co ty požadavky, které, jak se zdá, tito duchové mají?” zeptal se Romsien. „Jak si vysvětlujete tyto řeči?”

„Kdo prohlašuje, že je viděl?” zeptal se Brechian. „Jenom princ Eyrmin sám a lidské dítě, které vychoval - ta ohavnost a znesvěcení Sielwodu. Ostatní pouze vyprávějí historky o tom, že něco viděli, co nemohlo být přesně identifikováno.”

Brechien usedl zpět a v jeho tváři se objevil úšklebek. „Věřím, že ten příběh o duších je pouhá smyšlenka, trik, aby přivedl bojovníky pod jeho prapor.”

„Věříte tomu,” otázal se Romsien a jeho oči planuly hněvem, „nebo si to přeje-te? Roztomilá Vritienel už dorůstá. Má

ještě stále hvězdy ve svých očích, když mluví o princí Eyrminovi? Stále ještě odvrací tvář před vašimi pozornostmi?" „Přestaňte!" vykřikl Tieslin. „Mé království bylo kdysi rozdějeno kvůli šílení po ženě. To se znovu nestane." „Pak tedy nepochybuje o princí Eyrminovi, Sire," řekl Romsien tiše. „Patří vám věrnost statečného a čestného bojovníka. Dal by život za vás a za blaho Sielwodu. Můžete snad žádat víc?" Tieslin povstal a pocítil náhle velkou únavu. Tento pocit znali pouze jeho a Eyrminovi předchůdci - únavu z břemene, jež představovala koruna.

„Vše, co od každého vyžadují, je věrnost, když už ne mně, tak našemu národu. Musíme čelit nepřítelům, kteří jsou všude kolem nás, a rovněž i narůstající hrozbě ze severu. Rozdělení by přineslo zkázu všem našim lidem. Ta nedůvěra, která se šíří mezi námi, prospívá jen našim nepřítelům, a já vás žádám, aby se s tím přesta-lo. Teď vám přeji příjemnou noc."

Opustil audienční komnatu a odešel do svých soukromých komnat. Po několi-kaminutovém neuspořádaném šumu opustili místnost i ostatní.

Tieslin myslel na Romsiena a jeho ujišťování. Romsien řekl, že Eyrmin by po-ložil život za svého krále, ale když poslal princí vzkaz, Eyrmin mu odmítl poslat kontingent bojovníků, zkušených v boji s gnolly. Král neřekl svým rádcům nic o zprávě, kterou právě tento den obdržel ze západu.

Aby byl k němu spravedlivý, Eyrmin mu vlastně neodmítl poslat bojovníky. Král požádal, jestli by mohl postrádat nějaké válečníky, kteří by byli obeznámeni s novou taktikou používanou humanoidy přicházejícími ze severu. Nespecifikoval jejich počet, ani nezdůraznil naléhavost své žádosti. Princ odpověděl, že je vážně tísněn na severní hranici západního ramene pralesa, ale že posílá jednoho ze svých nejzkušenějších velitelů oddílů jako poradce. Oba, Romsien i Brechien, by si jistě upravili tento incident ke svým vlastním záměrům, takže si král nechal své zklamání pro sebe. Listainel, který učil Tieslina ještě jako chlapce strategii, by patrně položil stejnou otázku, která trápila i krále; proč by nepřítelé ze severu útočili na západní rameno pralesa, když by mohli ovládnout Sielwode pouhým dobytím Siellaghriodu? Útočili buď proti Eyrmi-novi, nebo kvůli němu. Bylo něco pravdy v té historii o duších elfů?

Tieslin strávil neklidnou noc; už před rozbřeskem byl vzhůru a vyšel ven na te-rasu. Když přišla do komnaty Wistilia, jeho dlouholetá služebná, aby mu přinesla jeho ranní ovoce a čaj, poslal svou věrnou společnici se vzkazem. Svítání už rozjasnilo oblohu, když Garienel vklouzl po tajném schodišti do krá-lova soukromého obydlí. Oči mladého elfa se ještě leskly po noci strávené při víně a zpěvu, ale jeho tvář byla naprosto vážná, protože věděl, že k jeho tajnému obe-slání zcela jistě nedošlo bez vážného důvodu. Sklonil hlavu v dokonale provedené dvorské úkloně.

„Potřebujete mě, Sire?"

„Věříš, že se duchové elfských bojovníků procházejí v háji v západním rame-ni?"

Garienel se zašklebil. „Abych pravdu řekl, Sire, myslím si, že víno v tomto re-gionu musí být o mnoho silnější než naše v Siellaghriodu."

„Hodilo by se mi pro mé záměry, kdybys tomu věřil," řekl Tieslin tiše. „Tvá oddanost jejich ochraně by posloužila trůnu."

„Potom tomu tedy věřím a jsem jmi zcela oddán," řekl mladý elf hladce a jeho chování se okamžitě změnilo. „Mám předpokládat, že by mému králi posloužilo, abych k jejich službě nabídl svůj meč?"

Tieslin se usmál. Víno, které proudilo Garienelovými žilami, nijak neoslabilo jeho důvtip.

„Slyšel jsi ty pověsti," řekl Tieslin těžce. „Musím se dovědět pravdu." Utrzen ve svém rozhodnutí, přešel místnost, pozvedl víko od křišťálové etuje a vyňal od-tud dva zlaté prsteny, jeden s bílým kamenem a druhý s černým drahokamem.

„Vždy jeden z nich bude mé znamení. Jestli je princ Eyrmin stále věrný trůnu, pošli mi prsten s bílým kamenem; má-li v úmyslu postavit se proti mně, pošli ten s černým klenotem." Král se obrátil a zamířil ven na balkon, t Vyloudil ze rtů jemný zvuk, a téměř ihned se na jeho ramena snesla holubice. Pták natáhl krk, když spat-řil Garienela. V přibývajícím ranním světle zazářila měňavá zeleň peří na jeho hrdle smaragdovým leskem.

„Brissel se k tobě přidá na cestě a doprovodí tě. Až budeš mít pro mě odpověď, připevni jeden z prstenů na její nožku a pošli ji zpět ke mně. Řekni jí povel alan-das."

Král jemně pohlídl ptačí peří a pohlédl znovu na rozlehlý prales dole.

Maje za to, že je propuštěn, Garienel se obrátil k odchodu a byl právě na půl cesty ke dveřím, když král promluvil znovu.

„Věz, Garienele, že bezpečnost trůnu - a snad i celého národa - záleží teď na tobě."

Deset

HERNAN BEEKKOLERAN ODHRNUL DOZAdu kápi svého pláště a odhalil tak tvář, která stále ještě byla pohledná, i když pod Czrakovým vlivem se jeho ústa křivila do krutého a zlomyslného úšklebku. Awnsheghova sfla cestovala s ním v podobě hrsti močálového bahna, uzavřeného v malém koženém váčku, který byl přivázán řemenem k jeho levé dlani. Z vlhké země pulzovala energie, která zahří-vala jeho krev a proudila s bolestným uvědoměním jeho tělem, energie, kterou by zoufale potřeboval uvolnit. Ale věděl, že ji musí nést s sebou, dokud ji nebude moci použít v Czrakových službách.

„Je tu dole horko," postěžoval si trochu překvapeně. Očekával, že v přírodních tunelech a chodbách pod povrchem země bude chladno. Teplo, přicházející z vnějšku, zvyšovalo ještě nepohodlí, které znásoboval vnitřní žár awnsheghovy síly.

„A není tu dost vzduchu," mumlal Soramat, jeho pobočník. Už více než hodinu obtížně dýchal a chvílemi doslova lapal

po vzduchu.

Gerbid, gnoll, který šel před Hernanem, se ohlédl přes rameno. Ve světle po-chodně, kterou nesl, mohl Hernan vidět humanoidovu doširoka otevřenou tlamu. Gerbidova hlava se otřásala tichým smíchem. Hernan už dlouho předtím došel k přesvědčení, že gnolly nemůže ani vystát, ale ne protože byli, jací byli -hloupí, nespolehliví, špinaví. Nevadilo mu ani, že páchnou svou vlastní špinou a krví zví-rat, které zabili a syrové snědli, ani to ne, že ukradnou cokoli, co mohou unést. Nenáviděl je, protože se neustále smáli. Aspoň že Gerbid byl potichu. Před ním postupující Fadaarg a Ruflik ze sebe vyráželi své he - hé a ha - ha s dráždivou pravidelností. „Možná ty rád vítr, co foukat skrz a posílat moc varování pro elfáci? Oni slyšet lip než člověk i než gnoll a ucítit všechno.“

„Tebe mohou ucítit i bez větru a bez nosů,“ odsekl Hernan. Uzavřený vzduch v tunelu a horko, zvyšované pochodněmi, zesilovalo zápach stoupající ze špinavé srsti a oděvu gnollů. Hernan cítil, že snad co nevidět bude zvracet.

„Lidi mít svůj vlastní pach, he, he, hé, oni smrdět hodně,“ poznamenal Orsht, který šel hned za vedoucí skupinou. Soramat se obrátil a pozvedl svůj oštěp, máje v úmyslu uštědřit gnollovi ostrý rýpanec za jeho drzost, ale Hernan ho rychlým pohybem popadl za rameno a nara-zil ho na stěnu.

„Nech ho být,“ zasykl.

Soramat se narovnal a začal si sát krev na prstech své levé ruky, poškrábaných a plných modřin. Zíral na Herna-na pohledem, v němž spolu zápasily nenávist a strach. Hernan se odvrátil, věda, že menší muž se ničeho neodváží. Hernan býval kdysi žoldněřem. Jeho meč si pronajímali majitelé menších kara-van, cestujících po Cerilii. - Takto procestoval Vosgaard, zemi Khinasiů, Vnitro-zemí a dostal se i k západnímu pobřeží.

Před čtyřmi lety sloužil jako strážce v malé karavaně, putující z Ansienu v Eli-nii do Ruorvenu v Coeranysu. Jednou v noci, když stál na hlídce, byl náhle obklo-pen temnotou, která oslepila nejen jeho oči, ale i vědomí, a on upadl do mdlob. Vzbudil se spolehlivě spoutaný spolu s ještě šesti členy karavany. Zajatci naráželi jeden na druhého v hrubé káře, která drkotala otevřenou krajinou k elinijským močálům. Jeho zápas o osvobození skončil, když kára zastavila na okraji močálu v severovýchodní Elinii a Czrak pozvedl své tělo z bahna.

Hernanův strach se pod uhrančivým pohledem awnshegha změnil ve zbožňo-vání nového pána. Czrak nepromluvil, ale Hernan, zatrpklý muž, jemuž se zdálo, že bohatství a moc, po nichž toužil, jsou vždy mimo jeho dosah, najednou poznal, že našel klíč ke svým snům. Bude velet vojsku, stane se jediným mužem, kterého se bude bát celá Cerilie. Vše, co se od něho vyžadovalo, byla úcta a bezvýhradná oddanost ke Czrakovi.

I když ho gnollové rozčilovali a on celou jejich rasu nenáviděl, přece jen neza-pomněl, že ti čtyři, kteří je nyní vedou tunely pod zemí, ho tehdy přivedli k Czra-kovi. Promíjel jim mnoho z jejich chyb a drzostí, protože mu přinesli štěstí. Z prvních sedmi lidí první dva týdny přežili pouze dva; Hernan a Vilcher, dru-hý žoldněř. Pokud se týkalo ostatních, dva z nich byli nepříliš inteligentní vozkové, kteří měli sotva dost rozumu k tomu, aby se postarali o zvířata a mohli následovat vozy před sebou. Tyto muže dohnala Czrakova magie k šílenství. Tři další byli obchodníci s tučnými měkkými těly, kteří se ukázali příliš slabí, než aby posloužili Czrakovi jinak než jako potrava.

Awnshegh začal s cvičením a posilováním Hernana. Měl v úmyslu připravit ho na roh Czrakova meče. Vilcherovi bylo svěřeno velení nad gnolly, které posílal na loupeživé nájezdy, aby odtud přiváděli další zajatce. Za šest měsíců vzrostla jeho tlupa humanoidů na dvanáct. Vilcher, který měl paže tak silné jako svou odolnost a vytrvalost, byl jinak chlapík pomalý a s malou představitivostí. Udělal chybu, když pochytal příliš mnoho lidí z hlavního města Elinie Ansienu, města, které leželo nejbliž k močálu. Když ale zmizely i noční hlídky tak snadno jako četní měšťané, místní obyvatelé vybudovali kolem města silnou ochrannou palisádu. Czrak se rozzuřil a Vilcher posloužil jako jeho další krmě.

Zvuky šoupajících nohou a prskání špatně zhotovených pochodní, ozývající se za Hernanem, přehlušovalo reptání. Mužům se nelíbila tma a ani to, co se zdálo bezcílným putováním různě se zahýbajícími podzemními chodbami, a nedůvěrova-li gnollům, kteří je vedli. Jejich obavy týkající se cesty, nedostatku čistého vzduchu a nerovností, které museli během pochodu překonávat, způsobily, že byli napjatí a podráždění. Příliš napjatí a příliš podráždění, a to vedlo až k emocionálnímu vyčerpání.

Hernan jim mohl cestu usnadnit. Pomocí síly, kterou mu dal Czrak, mohl do chodeb vtáhnout čerstvý vzduch a magií vytvořit světlo, eliminující potřebu po-chodní, ale neudělal to. Mohlo by se stát, že by potřeboval všechnu darovanou sílu proti elfům. Soramat, který šel hned za ním, Nissening, který uzavíral řadu, a Her-nan sám byli jediná, kterým Czrak svěřil část své síly. Ti všichni nesli ve svých levých dlaních blátem naplněné váčky a mohli tuto moc použít.

„Potřebujeme zastávku,“ řekl Hernan gnollům. „Najděte nám nějaké místo, kam proudí čerstvý vzduch seshora.“

„A nás vyčuchat elfáci?“ poškleboval se Gerbid, jeho žluté oči jiskřily a hlava se otřásala tichým smíchem.

„Udělejte, co jsem řekl,“ odsekl Hernan.

Hernan si nemohl dovolit riskovat a vyplýtvat sílu své malé skupiny, ať už by k tomu došlo kvůli únavě, napětí nebo pádu v temnotě. Do močálu bylo postupně přivedeno více než dvě stě zajatců, ale většinou to byli měšťané, polapení, když cestovali za rodinnými záležitostmi či obchodem. Jejich mysl stejně tak jako tělo byly měkké, bez odolnosti. V průměru vždy osm z deseti z nich zemřelo a nasýtilo stále rostoucí awnsheghův apetit. Pouze každý čtvrtý zajatec mezi všemi přežil. Tito přeživší byli zkušenostmi i životním názorem podobní Hernanovi. Nejpouži-telnější se ukázali žoldněři, nespokojení jako on, nebo zločinci.

Když si toto uvědomil, vedl Hernan svou malou tlupu dobrých bojovníků do nepokojů ve Štitovém přístavu, Ru-orvenu a Dhalaene. Vyhledával ty nejzdatnější mezi kriminálními živly, a i z nich si občas vybíral jednoho či dva. Zbytek své tlupy našel Hernan na cestách a silnicích; jednalo se o kapsáře, lupiče a vrahy, uprchnuvší z měst. Zajímal bandity, když leželi v záloze, číhající na bohaté kara-vany. A přece to trvalo více než tři roky, než shromáždil oddíl o síle padesáti mužů a znal je natolik, že je nijak nepřeceňoval.

Hernan, jediný, kdo byl obeznámen s Czrakovým záměrem, radil k opatrnosti a k shromáždění větší bojové síly, ale

awnshegh byl příliš netrpělivý, než aby déle čekal.

V háji v západním cípu Sielwodu, pohřbena pod hromadou Ústí a zpráchnivě-lých větví, se nacházela jedna z nejsilnějších koncentrací magie v Aebrynisu. Do-stala se tam ze Stínového světa a vytvořil ji kdysi sám Azrai. Byl to meč zvaný Deathirst - Žíznivá smrt. Jak se dostal do jiného rámce a jak se odtud znovu vrátil, bylo tajemstvím, ale to nebyla Hernanova věc; rozhodující bylo, že Czrak jej musel mít.

Tři týdny předtím, než se Hernan vydal s gnolly na tuto výpravu, Czrak vyslal své vědomí, aby pátralo po Deathirstu a ujistilo ho, že ještě stále leží bezpečně ve svém úkrytu. Při tomto pátrání však zjistil, že i Gorgonovo vědomí našlo meč.

Posedlý touhou zmocnit se této zbraně, Czrak poručil Hernanovi, aby se meče zmocnil silou a použil k tomu svých vojáků. Hernan odkládal akci tak dlouho, jak jen mohl, až skoro ohrozil svůj život, poukazuje na to, že útok na bedlivě strážené hranice Sielwodu by vedl k jejich naprosté zkáze. Podařilo se mu přesvědčit Czra-ka, aby vyslal gnolly na cestu podzemními trhlínami a chodbami až do nejtěsnější blízkosti místa, kde se nacházel úkryt Deathirstu. Když se vrátili a oznámili, že se dostali tak blízko, jak jen bylo možné, poslal je Hernan prokopat cestu k povrchu. Nyní potřeboval odstranit pouze tenkou vrstvu blátivé zeminy, aby se ústí tunelu otevřelo na povrch. Byl připraven vniknout do Sielwodu podzemím.

Brzy už bude Deathirst, zbraň, které byla předána moc samotným bohem Azraiem, v jeho rukou, aby ji použil ve službách Czraka. S tímto mečem dobude Hernan celou Cerilii.

Ve službách Czraka, připomněl si, a potom se podivil, proč cítil potřebu být ještě silnější? Byl naprosto věrný awnsheghovi, ale jak postupoval dál a dál od elinijského močálu, začala se do jeho mysli znovu vracet nejasná vzpomínka na jeho vlastní osobní ambice.

Někde vpředu nahoře se Gerbid zastavil. Cestu mu zatarasila uvolněná zemina, ale když se gnoll ohlédl dozadu, jeho psí tlama se otevřela v jeho obvyklém stálém smíchu.

„Nahore být elfáci - velmi moc elfáci," řekl, ukazuje na příkrý svah výkopu, který byl právě vyhlouben.

„Veď nás," poručil Hernan a jeho ruka se chopila meče po jeho boku. Jak se škrábali po svahu tvořeném uvolněnou zeminou, slyšel seshora zvuky kopání. Občas se na něho a jeho následovníky sypaly spršky hlíny. Za sebou slyšel nadáv-ky a zpanikařené hlasy.

„Právě se kopat skrz malý poslední kus hlína," řekl Gerbid a Orsht se chechtal nad strachem lidí.

„Vidět kořeny od strom," vysvětloval Orsht, ukazuje na zašpičatělé konce ko-řenů, které byly částečně odřezány, aby nebránily průchodu vyhloubeným otvorem. „Kořeny držet hlína, ne spadnout dovnitř."

Hernan si s nechutí připustil, že si gnollové počínali dobře. Měli pravdu, byly to kořeny jakéhosi prastarého stromu, které podpíraly strop nově vyhloubeného tunelu, a některé kořeny sloužily jako držadla a schůdky. Poslední sprška zeminy se sesypala dolů, doprovázena spadaným listím.

Za několik minut nato vyvedl Hernan první členy své bojůvky z nově vyhlou-bené chodby ven do příšeří Sielwodu. Za ním se vyškřábal z díry Soramat a sou-středil všechnu svou pozornost na vytřepávání hlíny ze svého oděvu. Hernan se ušklíbl. Soramat předtím, než si ho Czrak podmanil, býval mágem, ale ovládal pouze nižší stupeň magie a nebyl příliš mocný. Spoléhal spíše na obratné triky a iluzionistické předvádění. Nesnášel, když si nějak zamazal své oblečení.

„Drž se zde s ostatními, než zjistím, kde jsme," řekl mu Hernan tiše. Gerbid a ostatní gnollové slíbili, že se dostanou podzemím do hloubi Sielwodu, ale ani oni nemohli přesně říct, kde to bude. Výběr cesty byl omezen na místa, kde se nachá-zelo dostatek přírodně vytvořených podzemních dutin a chodeb, vedoucích žáda-ným směrem.

Před sebou uviděl Hernan mezi stromy probleskovat malé světlo - byl tam pa-louček. Doprovázen Gerbidem a Orshtem k němu zamířil. Přiblížil se k němu ze severu, kde od okrajů lesa viděl dále pouze nekonečný prales. Opatrně se plížil pod stíny stromů, až obešel otevřený prostor až k jihovýchodnímu okraji. Nyní mohl v dálce rozeznat Hvězdné stupně, které se tyčily k obloze více než deset mil odtud. Nalevo od nich byl háj mohutných stromů, pověstných stromů sielwode, a mezi nimi uprostřed se tyčil jeden do výše stovky stop nad ostatními.

Místo, které hledal, muselo být někde mezi těmi dvěma orientačními body, ale blíž, ne více než asi pět mil. Spokojeně pokýval hlavou.

„Provedli jste to dobře," řekl goblinům.

Gerbid přikývl se svým nehluchým smíchem, ale Orsht se zachechtal nahlas. Jeho smích se náhle přetrhl v polovině, když se mu do hrudi zabodl šíp.

„Ty blázne!" zasykl Hernan a vztekle kopl umírajícího gnolla, a ten padl na zem. Člověk se skryl za strom a opatrně vyhlédl.

Na protější straně světliny se nakrátko vynořil elf, který pátral po dalším cíli. Hernan byl připraven.

Namířil na něho prst a s použitím Czrakem mu svěřené síly vyslal k němu blesk - neviditelný a smrtelný. Elf byl jeho silou doslova rozpuřen ve dvě. Další elf, který se skrýval v lesním podrostu mimo dohled, pronikavě zahvízdal. Hvízd přejali v hloubi lesa další elfští bojovníci, a zvuk letěl lesem jako stále se opakující ozvěna.

Překvapení, se kterým Hernan počítal, bylo zmařeno.

„Vpřed!" zařval. „Ke mně! Ke mně!"

Na protější straně světliny se objevili jeho muži a vyslali spršku šípů za prcha-jícími elfy. Hernan jim ukázal směr.

„Poběžíme do háje a přitom budeme bojovat," řekl jim. „Čím dřív se dostaneme k našemu cíli, tím dřív budeme moci zaujmout postavení. Tak dělejte, nebo vás nepřátelé odstřelí."

Jakmile se dostanou do háje, budou se moci pohybovat pomalu od stromu ke stromu a přitom hledat. Najdou-li meč, mohl by zahnat elfy pryč odtud silou jeho čepele. Vše, co bylo třeba udělat, bylo dorazit do háje. Rozběhl se.

Jedenáct

„TO JE ALE DLOUHÉ LEZENÍ PO TĚCH schodech nahoru," supěl Bigtoe Rootfinder, když se po stromovém schodišti konečně dostal k princovu obydlí.

„Opravdu dlouhé," souhlasil s ním Littletoe.

„Kratší bude jít dolů," řekl Fleetfoot, když následoval své bratry do místnosti, kde si potom sedli na tři polštáře vedle Calda.

Halflingové svým vzhledem už vůbec nepřipomínali ty hubené malé lidi, kteří před lety uprchli Branou. Jejich zdravý apetit byl uspokojován elfským chlebem pečeným z divokého obilí a medu, bohatým i na ovoce a ořechy, a masem, dodávaným gobliny. Přibírali na váze, až byli tlustí a měli červené tváře. Jejich světlé vlasy se v ranním slunečním světle leskly. Místo svých původních starých obnošených šatů byli nyní oblečeni do kalhot a tunik z jemných elfských tkanin, ale stále tvrději odmítali jakoukoliv obuv.

Eyrmin přecházel po velké místnosti a mluvil s pěti elfy z východní části Sielwodu. Dorazili sem minulé noci, a on je nyní seznamoval s jejich budoucími povinnostmi. Elfové byli obvykle trpělí, ale tito přichozí, tak jako i všichni ostatní, kteří přišli, aby se přidali k princovi, byli neklidní. Chtěli slyšet vše o přízračných elfských bojovnících v háji. Princ jim vyhověl.

Během uplynulých let viděl duchy válečníků ještě několikrát. Jeho údiv a zvědavost nad jejich existencí se postupně změnila na sympatie a účast. V současné době se zdálo, že myšlenky na ně mu působí bolest. Bylo to patrné ve výrazu jeho tváře, když navázal na svou řeč od místa, kdy ho halflingové přerušili.

„Drží v rukou zbraně, ale není na nich vidět ani hněv, ani naděje, ale dlouhou nesplněnou touhu, aby se i oni mohli podílet na obraně Sielwodu," řekl. „Zdá se ale, že jsou bezmocní. Musíme je chránit." Eyrminova tvář byla rozpálená nadšením, když vysvětloval svůj záměr, a zdálo se, že jeho odhodlání se přelévá i do srdcí nových bojovníků.

„Můj princ, bude nám dovoleno vstoupit do háje?" „Jen tehdy, až bude potřeba," řekl Eyrmin. „Podle mě, doufám, že to ještě dlouho nebude."

Mladí bojovníci se snažili skrýt své zklamání, ale princ si toho všiml.

„Ještě nikdy se o nich nezpívala žádná píseň, takže se nemůžeme nijak dovědět, proč jsou tam, nebo jestli snad naše vměšování jim není ke škodě. Budeme se ale snažit je ochránit před zlem ze Stínového světa, jestli to dokážeme. Zdá se, že oni neslyší nás, ani my je. Jestli budete povolám, abyste je bránili, a jestli se k vám oni přiblíží, nemějte strach z jejich mečů. To je všechno, co vám o duších bojovníků mohu říct," ukončil. Pět nově přichozích se pohnulo k odchodu, ale Eyrmin je zvednutím ruky zadržel.

„Ještě zůstaňte. Musím vám říct o dalším a snad ještě větším problému. Setkali jsme se s ním poprvé před několika měsíci, a nejdříve jsme nevěděli, proti čemu vlastně stojíme. Budete rozumět, když vám řeknu, že jsme byli napadeni Gorgono-vými oddíly."

Cald, který čekal, až si Eyrmin najde čas a vysvětlí mu, co je to awnshegh, si všiml překvapených i polekaných pohledů, které si těch pět elfů mezi sebou vyměnilo. Ti také věděli, co je ta stvůra zač. Povzdechl a pomyslel si, že on je asi jediný v Aebrynisu, který o awnsheghovi neví nic.

„Tito tři halflingové, kteří zůstali v naší vesnici, jsou zde, aby pomáhali svým lidem, kteří utíkají ze Stínového světa. Nevědí o awnsheghovi nic, a stejně tak i náš mladý lidský přítel. Můžete mi pomoci, abych jim dokázal vysvětlit, co je to za monstrum, a já bych zase rád uslyšel od vás, co je vám známo o jeho činnosti."

„Ale co to je?" zeptal se Bigtoe.

„To je právě ta otázka," doplnil Littletoe.

„Ani to nechci vědět," řekl Fleetfoot, dávaje tak najevo svůj názor.

„Ale já ano," vyštěkl Cald na třetího halflinga. Čekal přece několik týdnů, až mu to Eyrmin vysvětlí.

„Awnsheghové, ti, kteří v sobě mají temnou krev, byli sluhy a spojenci zlého boha Azraie," řekl Eyrmin tichým hlasem, jako kdyby mluvit o zlu příliš hlasitě by je mohlo přivolat.

„Jsou velice mocní. Věříme, že jsou nesmrtelní jako elfové. Mají v sobě část Azraiovy podstaty. Ta je rozdělena mezi ně, takže žádný z nich není tak mocný jako bůh, ale zdá se, že se mu všichni ve zlu podobají. Když byl Azrai zničen v bitvě u Mount Deismaaru, jeho moc se rozptýlila na jeho spřežence. Ti, kteří mu v tom okamžiku byli nejbližší, nebo byli jeho největšími oblíbenci, dostali větší podíl. Ti ostatní získali různá množství i schopnosti. Gorgon - princ Raesene, kterým kdysi byl - je považován za nejmocnějšího z nich, téměř blízkého bohům."

„Viděl jste..." zeptal se Jiamial, mladý bojovník z jedné vesnice ve středu Sielwodu. Když si uvědomil, že přerušil prince, zčervenál. „Promiňte, můj princ."

Eyrmin se pousmál, vida rozpaky mladého elfa. „Toto není formální audience, a my máme dost času. Zeptej se na to, co chtěl vědět."

„Viděl jste prince Raesena v bitvě u Mount Deismaaru? Rád bych věděl, jak vypadal, když byl ještě člověk."

„Jako člověk byl dost vysoký a měl pohlednou tvář, i když tehdy, kdy jsem ho potkal v radě, byly rysy jeho obličeje znetvořeny krutým výrazem. Byl to schopný válečník, ale pyšný a plný pohrdání."

„V radě?" Cald byl zmaten. Proč, divil se, by se nepřátelé spolu radili? I halflingové byli udiveni.

„Ano, bylo zde něco, historie o hanbě Sidhelienů, o níž jsem ti ještě nikdy neřekl," řekl Eyrmin s pohledem pevně upřeným do Caldových očí. - „Nějakou dobu byli elfové z Cerilie pod Azraiovým vlivem, i když jsme si nebyli vědomi, s jakým zlem jsme se spojili."

„Když první lidé překročili pevninský most z Adurie, přijali jsme je, protože jsme se domnívali, že by bylo možné, abychom žili všichni vedle sebe. Ale nebylo tomu tak. Viděli v našich lesích jen stromy, které by mohli kácet pro dřevo používané na jejich stavby a oheň. Když jsme se pokoušeli je zastavit, použili proti nám magii, které jsme nerozuměli, a

zahnali nás zpět. Velké a rozsáhlé pralesy, které kdysi pokrývaly Cerilii, se zmenšovaly a ztráta každého stromu byla ranou do našeho srdce."

„Když Azrai poslal k nám své sluhý, využívaje našeho roztrpčení a zklamání, našeho hněvu a naší nenávisti -" Eyrmin na chvíli zaváhal, jako by mu ta vzpo-mínka způsobovala bolest - „naslouchali jsme jim a slyšeli jsme jenom, jak by-chom mohli vyhubit ty, kteří ničili naše lesy.

„Ty jsi ale nikdy nemohl být spojencem zla," naléhal Cald se zoufalstvím své lásky i obdivu k princ.

„Ne vědomě," přitakal Eyrmin. „Ale tehdy jsme nebyli příliš moudří. Slyšeli jsme medová slova a ještě jsme neviděli, co nám naši noví spojenci slibují. Azraio-vi vyslanci byli velice opatrní, aby nám nedali na srozuměnou, koho bychom v bitvě podporovali. Teprve když jsme se octli na

úpatí Mount Deismaaru a navštívili válečnou radu, poznali jsme to."

„A už jste nechtěli pro něho bojovat," řekl Cald, až příliš zvyklý ze svých lekcí nedělat si hlavu z přerušování prince.

„Pár elfů zůstalo s Azraiem, ale většina z nás v noci přeběhla a přidala se k li-dem," řekl Eyrmin. „Neměli jsme je v lásce, ale jak jsem už jednou řekl o gobli-nech, tvrdost a bezcitnost není to pravé zlo. Když jsme porozuměli Azraiově pod-statě, věděli jsme, že přidat se k lidem je naše jediná naděje, jak udržet boha zlo-volnosti a krutosti mimo naši zem."

„Malthrievere," oslovil Eyrmin jednoho z nově příchozích, „Deldemriod je nej-severnější vesnicí v Sielwodu, a proto přímo hraničí se zemí Gorgona. Jaké příběhy se vyprávějí mezi tvými lidmi?"

Malthriever, který až dosud zaujatě naslouchal princovu vyprávění, sebou pře-kvapeně škubl, když k němu princ promluvil. Na elfa byl malý a jemné tělesné konstrukce. Když ho Cald pozoroval, pomyslel si, že tento bojovník má ruce a nohy malé jako dítě. I když promluvil, jeho hlas byl jemný, přes drsná fakta, která sděloval.

„Gorgonova zlá moc proniká horami Mur-Kiladu, i když zatím u nás nedošlo k nějakému soustředěnému útoku," řekl bojovník. „Lidé v Deldemriodu věří, že nájezdníci ze severních lesů teď útočí pouze na některá místa."

Cald a Eyrmin se na sebe podívali a člověk pochopil, co probíhá princovou myslí. Gorgon neměl v úmyslu dobývat elfský prales. Jeho spřezenci se pokoušeli vniknout do háje.

„Možná, že je dostane černý jelen," řekl Fleetfoot, který pro změnu promluvil jako první. Zkroutil nohu pod sebou a začal si čistit své hrubé nehty na noze.

Šest elfů v místnosti vyskočilo, jako kdyby někdo doprostřed místnosti hodil mrchožravého slimáka.

„Mohl by je odtud vyhnat," přisvědčil Bigtoe.

„Určitě by mohl," souhlasil Littletoe, pozoruje bratra, který se dále zabýval svou nohou.

„Černý jelen?" zeptal se princ. Jeho hlas zněl dutě, jako by nějaký prázdný prostor v něm čekal, až ho vyplní další informace.

Když se halflingové vůbec neměli k tomu, aby své sdělení upřesnili, Eyrmin shlédl dolů na Bigtoa, který obvykle mluvil vždy první.

„Pověz mi o tom černém jelenu. Vy jste viděli Sielwodského Býka?"

„Nevím nic o Sielwodském Býku," řekl Bigtoe, a když se odmlčel, nedoprová-zel ho tentokrát obvyklý chór přizvukování. „Viděli jsme velkého černého jelena se stříbrným paroží před pár týdny, právě když pil z Měsíčního potoka."

„Byl opravdu velký," řekl Littletoe.

„Mysleli jsme, že ten potok úplně vypije," řekl Fleetfoot.

„Černý jelen?" Cald ještě nikdy neslyšel o takovém stvoření.

„To není věc halflingů, goblinů nebo tvoje, abyste po něm pátrali," řekl Eyr-min, když postřehl Caldovo zaujetí. V jeho tváři si přečetl zvědavost, vlastní každé mladé bytosti. Věděl, že Cald by byl schopen honit toto zvíře, ne snad přímo z chuti po zabíjení nebo pro maso, ale jenom aby ho uviděl.

„Sielwodský Býk je také awnshegh, ale svou moc mohl získat od jiných bohů, ne od Azraie. Elfové z něho nemají strach, i když všechna mocná stvoření jsou nevyzpytatelná a nikdo nikdy neví, co by mohla udělat. Tak ho necháváme v klidu. Může považovat každého, kdo není Sidhelien, za nepřítele, a tak se mu raději vy-hní, jestli můžeš."

„Nikdy jsem o něm ještě nic neslyšel," zamumlal Cald a znovu si s podivem uvědomil, co všechno ještě neví.

„Obvykle se toulá u východních a jižních hranic lesa. Nikdy jsme ho neviděli tady," řekl princ.

Eyrmin se nato odmlčel; pak náhle prudce pozvedl hlavu a vstal, naslouchaje něčemu zvenčí. Jako kdyby byli jedné mysli, i pět nově příchozích bylo současně s ním na nohou. Princ přistoupil ke stěně, kde visely na háku jeho věci, a spěšně na sebe navlékl zbroj. Také Cald se zvedl a běžel si pro zbraně. Neslyšel poplašné hvízdnutí, protože postrádal elfský sluch. Princ ho ale uchopil za paži.

„Zůstaň zde," nařídil.

Cald se právě chystal něco namítat, když i on uslyšel poplašnou výzvu, štafeto-vě přenášenou lesem. Nezřetelně, odkudsi z velké dálky, slyšel pískaný alarm, vyzývající elfy k akci. Zvuky, podobné ptačím, tvořily zvláštní, jednoduchý jazyk, kterému rozuměli elfové i Cald.

Vetřelci!

Lidé! Lidé vnikli hluboko do Sielwodu!

Jiní elfové, umístění blíže k nim, opakovali volání. Procházelo stromovou ves-nicí Reilmiridem, burcujíc ty, kteří snad právě odpočívali, nebo byli pohrouženi v meditacích. Když volání proniklo k stromové osadě, odrazilo se odtud zpět do lesa, jdouc od úst k ústům a vyzývající elfy k bdělosti a k vyhledání nepřítele.

Caldovi bylo jasné, proč mu Eyrmin dal takový příkaz. Princ o něho pečoval jako o syna a vychoval ho v elfských tradicích, ale nezapomněl nikdy, že Cald je člověk, a nechtěl, aby bojoval proti své vlastní rase. Princovy ohledy k lidskému chlapci na jedné straně a Caldovo pevné rozhodnutí účastnit se na obraně Sielwodu a háje na straně druhé

byly příčinou několika sporů mezi elfem a člověkem. Každý z nich měl na věc vlastní názor, a tak Cald teď raději neřekl nic.

mlčky stál vedle, když se princ ozbrojil a odešel. Jakmile však Eyrmin zmizel z dohledu, spěchal pro svou vlastní zbroj, opásal se mečem, hmatl po svém toulci se šípy a po

luku a přehodil si ho přes rameno. Ve chvíli, kdy vyběhl na vzdušný stromový chodník, Eyrmin už vedl první skupinu bojovníků mezi stromy. Cald je následoval s další skupinou a držel se co nejvíce vzadu, aby ho princ nezahlédl.

Právě před ním se Belrinien a Flamariel, dva elfové, kteří přišli nedávno do Reilmiridu, otočili, podívali se na něho a trochu zpomalili, jako kdyby měli v úmyslu dát si pozor na tohoto dotěrného člověka. Cald slyšel, že jejich vesnici, ležící na východním okraji pralesa, napadli lidští lovci, takže se snažil přesvědčit sám sebe, že jejich nedůvěra k němu je pochopitelná. Ale on byl přece vychován mezi elfy a byl připraven položit život za jejich věc. Nemohl si pomoci, aby ho smýšlení těchto dvou nových příchozích nenaplnilo trpkostí.

Vzhledem ke svým lidsky nedokonalým smyslům Cald neměl zdání, na kterém místě vlastně poplach začal. Pozoroval elfy kolem sebe, jak se dávají do klusu, až po chvíli běželi. Při běhu se pohybovali lehkými skoky. Nikdo se však nepustil do příliš rychlého běhu, takže vzdálenost od cíle byla zřejmě víc než jedná míle, ale zase ne tak daleko, aby se během vyčerpali ze svých sil a nedostávalo se jim pak energie k boji. Bude to méně než patnáct mil, usoudil. Kdyby vzdálenost byla větší, šli by krokem.

Směr, kterým běželi, je vedl jižním okrajem Muirienského háje, přes světlinu, kde se otvírala Brána. Každý elf, i ten největší nováček, věděl o této světlině a pokrad-mu se kolem rozhlížel. Cald se v duchu zašklebil, věda, jak jsou elfští bojovníci citliví na jakoukoliv poznámku o jejich strachu.

Byli již skoro za světlinou a blízko okraje pralesa, když odněkud zpředu přišel vzkaz, že princ při svém průchodu hájem viděl duchy bojovníků shromážděné u Měsíčního potoka. Den byl suchý a jasný, ale ze západního Sielwodu vystupovala po dvou týdnech předchozích dešťů pára a potok byl rozvodněný. Přes stromy lesa mohl Cald vidět elfy z první skupiny, tlačící se u brodu. Přecházeli v rychlém sledu jeden za druhým. Caldova skupina zpomalila, až šli krokem.

Dokud mladý člověk nepřežil svůj první boj, nikdy nechápal emocionální vzrušení, které přicházelo s vědomím, že zakrátko dojde k střetnutí s nepřítelem. Nyní už rozuměl tomu, proč se někteří elfové zimničně třáslí, ještě než došlo k boji. Prožíval to sám. Strach zde hrál malou roli; Eyrmin říkával často, že nedůvěruje bojovníkovi, který ho nemá. A přece to nebyl nedostatek odvahy, který měl za následek, že hlas i ruce se třáslly, ale očekávání, automatická emocionální vazba na zamýšlenou krutou práci, která brzy nastane. Zjistil, že nic není horší než očekávat, když bojovník je už připraven k bitvě.

Netrpělivost, která panovala na úzkém brodu, přiměla jeho mysl zase k práci, a rozmrzelost, kterou pocítil vůči svým samozvaným strážcům, dala jeho myšlenkám směr. Když jeho skupina zpomalila, přešel kolem stromu, náhle se zastavil a ustoupil zpět a uctivě se uklonil, i když nikdo viditelný mu nestál v cestě.

„Promiňte, statečný bojovníku, neviděl jsem vás,“ řekl a dal se na cestu jiným směrem. Když se pak obrátil, viděl ohromené, ustrnulé a neklidné pohledy mezi Belrinienem a Flamariem.

Jak přicházel k potoku, zastavil se ještě dvakrát, znovu požádal o prominutí a uhnul stranou, jako by se prodíral přes neviditelný zástup. Dva elfové šli za ním v jeho stopách, napodobující to, co dělal on, a dbající pečlivě na to, aby hroty jejich kopí a hrany luků snad nezranily některého z duchů elfských bojovníků.

Cald se v duchu šklebil nad jejich znepokojením. Stále ještě využíval výhod, které mu poskytovala jeho stará lež, že může vidět přízračné bojovníky. Starostlivě dbal na to, aby nikdy výslovně neřekl, že přízraky v háji viděl. Zdrženlivost mu vynesla pověst skromnosti. Jeho pomsta byla

sice ne úplně čestná, ale nevzdal se jí pro určité zadostiučinění, jež mu přináše-la.

Ve vzdálenosti méně než půl míle za Měsíčním potokem vyzval tichý trylek ptačího hvízdání elfy, aby se ukryli. Cald se proplížil mezi stromy kupředu a našel si úkryt pod keřem spolu s jediným elfem, kterému se doufal vyhnout.

Eyrmin, příkrčený pod hustým listovým ve skupině keřů, kde číhal na nepřátele, uštědřil Caldovi hněvivý pohled.

„Budu tě muset naučit poslouchat rozkazy!“ obořil se na Calda.

„Nic neznamená všechno ostatní, co jsi mě učil?“ odsekl Cald. „Zamýšlíš tím snad, že mi chceš upírat právo, abych podle toho jednal? Jak se mohu stát mužem, jestliže mě nutíš, abych zradil svou čest?“ Tento proslov si připravoval, už když se svou skupinou běžel lesem, a nyní se přesvědčil, že s ním měl úspěch, protože v Eyrminových očích se objevila pochybnost. Když pak princ odvrátil svůj pohled od Calda na přibližující se nepřátele, Cald věděl, že své právo účastnit se boje vyhrál.

A netrvalo dlouho a došlo k němu. Elfové si pečlivě vybrali místo, kde číhali v záloze. Bylo to na okraji sezónního bahniska, které tvořil padesát yardů široký pás mohutných travin a balvanů, často zaplavovaný v období silných dešťů. Proti náhlým vodním přívalům zde nemohly obstát žádné stromy, které bývaly pravidelně vytopeny, avšak nedávné deště neměly takovou intenzitu, aby zabránily ne-přátelům překročit tuto překážku.

Strážci pralesa jen tiše vyčkávali, až uslyšeli před sebou praskání větviček. - Za stromem se objevil černý čenich gnolla. Stvořa větřila, ale bez výsledku, protože vítr váł od východu a gnollský čich nebyl příliš vyvinutý. Každý elf měl připraven šíp na napjaté tětívě, ale ještě čekali, vědouce, že signálem k útoku bude Eyrminův první výstřel.

Od východní strany bahniska se pak vynořili další dva gnollové a podezřívavě se zastavili před volným prostranstvím, které se najednou před nimi otevřelo. Za posledním gnollem se objevil člověk v plášti, jehož barva se zdála zcela splývat s okolím. Pouze jeho nepokrytá hlava byla zcela jasně viditelná. Podíval se přes světlinu, nespátl nic a hrubě postrčil jednoho gnolla do otevřeného prostoru.

„Dělej,“ vyšťekl a vykročil humanoidovi v patách, pobížeje ho k větší rychlosti.

Cald sevřel těsněji šíp, který měl připraven na tětívě, ale nenapjal ji. Měl strach, aby ho vzrušení nesvedlo k tomu, že by

vystřelil dříve, než Eyrmin k tomu dá roz-kaz. Princ byl také připraven; klečel, napínaje svůj luk, a tiše a pravidelně oddy-choval, aby se uklidnil.

Tři gnollové byli asi dva yardy vpředu před prvním člověkem a několik kroků na světlince, když se za nimi objevilo nejdřív asi dvacet, a potom více než dvojnásobek lidí, kteří všichni meh na sobě podivnou zbroj. Pár jich mělo konvenční kovové hrudní pláty, chrániče stehů a řetězovou košili; žádný však neměl kompletní brnění; mnozí byli prostě pokryti velkými šedo zelenými listy bahenního křoviska atwer, až dvě stopy širokými. Široké a tenké listy byly spolu volně spojeny a pokrývaly jejich trup, paže a také nohy touto nepravděpodobnou ochranou. Když se přiblížili, princ sraštil čelo, očividně zmaten. Jako plášť lidského vůdce, tak i jejich odění z listů se zdálo rozplývat na okolním pozadí.

„To je nějaký druh magie,“ zašeptal Cald, zvědav, zda elfské šípy budou schopny proniknout těmito zřejmě očarovnými listy.

Eyrmin nedal žádné slyšitelné znamení. Počkal se svým výstřelem, dokud gnollové nebyli na deset kroků od západního okraje bahniska. Jejich napětí už mezitím očividně polevilo a oni běželi bezstarostně kupředu, když vypustil svůj šíp. Eyrminova střela byla zaměřena na lidského vůdce a jeho ruka byla jistá, ale když šíp doletěl do vzdálenosti asi tří stop od muže v podivném plášti, odchýlil se stranou, jako kdyby odskočil od neviditelné stěny.

Cald měl větší štěstí. Jeho střela zasáhla hrdlo prvního gnolla.

Maje na paměti, co ho učil Eyrmin, okamžitě odskočil z místa, kde se předtím skrýval; skupina keřů byla sice přiměřeným úkrytem před zraky nepřátel, ale poskytovala jen malou ochranu před odvetným šípem či kopím. Na rozdíl od Eyrmina nedokázal přitom použít elfské magie, kdy skok byl proveden tak rychle, že tento pohyb nedokázalo oko sledovat. Pocítil těsně vedle sebe žár blesku, který vrhl člověk v plášti, ale přesto byl rychlý natolik, že unikl spálení. Elfské šípy zasypaly vetřelce, ale pouze dva z nich zasáhly svůj cíl. Ostatní by-ly odraženy tak jako Eyrminův. Jeden skolil lidského bojovníka, když ho zasáhl na místě, nechráněném listy, druhý se zabodl dalšímu muži do hrdla podobně jako u gnolla, kterého zabil Cald.

„Lidská magie,“ zasykl někdo za Caldem, a když se obrátil, uviděl Belriniena. Elf zhlížel na Calda, jako kdyby to byla jeho vina. „Jsi-li tak věrný Sielwodu, jak tvrdíš, řekni nám, jak proti tomu bojovat.“

Cald zíral na elfa. Copak ten bojovník nevěděl, že Cald byl v Sielwodu vycho-ván odmalička? Existoval-li nějaký způsob, jak odolat lidské magii, nevěděl o tom zhora nic. Dřív než mohl začít něco vysvětlovat, Belrinien vyskočil ze svého úkry-tu za stromem a napjal luk. Cald vyhlédl po druhé straně stromu a uviděl, jak další postava v plášti a s kápí na hlavě zvedá ruku. Mladý člověk se vrhl vpřed, popadl elfa a stáhl ho nazpět. Všiml si nenávislného lesku v Belrinienových očích, ale jeho pozornost byla především upoutána keřem právě vzadu za místem, kde předtím stáli oba elfští bojovníci.

Z keře zůstala polovina. Viděl, že i tento zbytek je zcela vysušen a sraštlý a zkroucený žárem. Také Belrinien to viděl, a podíval se na Calda pohledem, z něhož vymizela předchozí nedůvěra a byla nahrazena vědomím, že právě o vlas unikl smrti.

„To jsem mohl být já,“ zamumlal.

„Myslím, že bojovat proti této magii je možné pouze tak, že se jí musíme vy-hnout, dokud nebudeme mít jasný cíl,“ řekl Cald pomalu, stále zíraje na keř.

„To zní moudře,“ odpověděl elf. Přistoupil ke stromu a ukryl se s mnohem větší opatrností.

Elfové stále ještě zasypávali vetřelce šípy, které obloukem směřovaly ke svému cíli, ale vždy těsně před ním odskakovaly, podobně jako žabky, házené na vodní hladinu. Nemohli pochopit, proč nemají úspěch, a naopak to povzbudilo magicky chráněné lidi.

Eyrmin vykřikl, aby přestali se střelbou, a na chvilku zavládl v Sielwodu klid. Na světlince vůdce lupičské bandy zrakem propátrával stíny za západním okrajem volného prostranství a posléze nařídil svým spřežencům postupovat dále. Byla to cháska bez jakékoliv disciplíny a pořádku, otevřeně se vysmívali elfskému neúspěchu a rukama naznačovali posměšné posušky, napodobující šípy, které byly odra-ženy pomocí jejich ochranné magie.

„Vpřed!“ zařval lupičský vůdce, ale nezdálo se, že jeho muži mají k tomu příliš chuti. Dva z bojovníků, kteří se až příliš spoléhali na svou ochranu, se obrátili ke svým druhům vzadu a začali se spolu o čemsi dohadovat. Když Eyrmin zasáhl svým šípem jednoho do boku a druhý elf skolil dalšího v řadě, začali couvat zpátky k východnímu okraji širokého pásu vyschlého bahniska.

Eyrmin zahvízdal několik povelů. Dvacet elfů, používající magii známou pou-ze jejich lidu, se rychle vyšplhalo po kmenech stromů a jejich ruce a nohy se za-chycovaly na stromové kůře tak bezpečně, jako kdyby tam byly neviditelné stupně. Skryli se v listovém pokryvu větví v koruně. Několik dalších, mezi nimi i Belri-nien, zmizelo uvnitř mohutných kmenů, jako kdyby byli stromy vstřebáni. Ostatní se rozplynuli v pralesě, pomalu ustupující z dohledu nepřítele. Jako obvykle vzal Eyrmin na sebe největší riziko. Vylezl do koruny stromu, pod nímž musel projít vůdce v plášti, když chtěl vkročit do lesa. Cald vklouzl za skupinku částečně ohořelých keřů a použil elfské magie, kterou se naučil, k splynutí s kmenem stejného stromu.

Elfové tomu říkali Přijmout Objekt Sielwodu.

Cald používal této magie často a Eyrmin prohlašoval, že ji dostatečně ovládá, ale mladý člověk si stále ještě nebyl zcela jist, jestli se snad stal neviditelným, když se tiskl ke kůře stromu, nebo zda skutečně do stromu vstoupil. Prales kolem po-temněla a jeho obrysy se zdály mlhavé. Připadalo mu, že něco tiskne jeho paže a nohy. Nemohl se pohnout napravo ani nalevo či dozadu, ale kdyby chtěl, mohl by vykročit vpřed, ven z Objektu.

Na rozdíl od vetřelců představovali obránci pralesa vysoce disciplinovanou jednotku, takže netrvalo ani dvacet vteřin, a místo, kde číhali předtím v záloze, bylo prázdné. Polovina elfů vylezla na stromy nebo zmizela v kmenech stromů a ostatní lákali za sebou útočníky, předstírajíce, že před nimi přechájí.

Útočníci nabrali novou odvalu a vyřítili se za nimi do lesa s meči a oštěpy v rukou. Někteří měli luky a šípy a začali střílet před sebe, míříce na každého elfa, kterého zahlédli. Flamariera, který byl malé postavy a příliš pomalý, než stačil uskočit za strom, zasáhl střela do levého předloktí. Bude mít další příčinu, proč nemít lidi v lásce.

Útočící nepřátelé přijali předstíraný elfský ústup jako reálnou skutečnost. Lidé dobře věděli, že se elfové nemohou měřit s lidskou magií, a zuřivě se hnali vpřed. Vůdce v plášti si ale nebyl tak zcela jistý.

„Stůjte!“ zařval, ale jeho spřeženci ho ignorovali. Postupovali vpřed a v jejich očích plálo Czrakovo světlo, jejich tváře byly zkřiveny do zvířecích masek v oče-kávání příštího krveprolití.

Eyrminův plán byl spolehlivý, ale protože sám byl elf-ským bojovníkem, byl zvyklý u svých podřízených na okamžitou a přesnou poslušnost jeho rozkazů. Nepředpokládal tento naprostý rozklad disciplíny u útočícího oddílu. Lidští bojovníci se řítili do lesa a zanedlouho byli z dohledu, takže elfští obránci, ukrytí na stromech, neměli najednou s kým bojovat. Množství prchajících elfů, kteří měli vetřelce oklamat, se ukázalo příliš nedostačující k tomu, aby je zastavili. Princ němči jinou možnost než dát znamení k útoku, zatímco nedaleko dosud stáli ti tři neozbrojení mágové a čekali. Vystavuje se tak nejvyššímu nebezpečí, Eyrmin vystřelil šíp a zároveň zahvízdl povel k útoku. Lupičský vůdce, který stál právě pod jeho stromem, vzhledl vzhůru, napřáhl ruku a zamumlal kouzelnou formuli.

„Nel!“ vykřikl Cald a vymrštil se z bezpečí Objektu Sielwodu. Skočil k mágovi. Vyšší z druhých dvou ho uviděl a ošklivě zaklel, až se zdálo, že od jeho kletby prales kolem zčernal. Také on pozvedl ruku, připraven vrhnout kouzlo, ale to už Cald byl těsně u vůdce, uchopil jeho pravou paži a strhl ho dolů k zemi. Tak mu překazil v zaměření kouzla, a to vylétlo nad světlinu a rozštěpilo protější vysoký strom v přepršce jisker a ohlušujícího třesku.

Cald porazil muže na zem a v zápase se převalovali sem a tam. Chlapec musel dávat pozor na svého protivníka, ale uvědomoval si, že opodál jsou další dva kouzelníci, mumlající své formule a čekající na svého druhá, až se zbaví mladého člověka, hájícího Sielwode.

Shora ze stromu uslyšel Eyrminův výkřik. Z jeho koruny vyletěl oštěp se stří-brnými princovými znaky a těsně minul nejvyššího z mágů. Zatímco jeho druh kroužil kolem Calda a jeho protivníka, hledaje příležitost zasáhnout, Eyrminův zamýšlený terč vzhledl vzhůru, snaže se lokalizovat Eyrmina, který již slézal co nejrychleji ze stromu, nedbaje, že při svém sestupu láme překážející větvičky.

„Yi -i -i!“ ozval se pokřik z dalšího stromu, odkud krátce vyhlédl Belrinien a vystřelil šíp na mága, pátrajícího po princovi. Šíp se odrazil od jeho neviditelného štítu, ale mág pomocí formule upravil jeho směr. Belrinien vykřikl a zhroutil se. Ve chvíli, kdy elfovo tělo dopadlo k zemi, nezbylo z něho nic než znetvořený oharek.

Cald stále ještě zoufale svíral vůdce mágů, když Eyrmin skočil dolů ze stromu. - Dopadl na nejvyššího mága, oba spadli a v zápase se několikrát převalili, až pod-razili nohy i třetímu mágovi. Ten upadl přímo na opeřený konec posledního šípu, který vystřelil Belrinien. Mág zaječel a počal se zmítat. Šíp, který zatím volně ležel na zemi a jehož hlavice byla znečištěná a ulepená hlinou, se totiž vzpřčil a ponořil se do mágovy hrudi asi osm palců od opeření. Čaroděj vydal bublavý zvuk a ze-mřel. Belrinien se tak pomstil i po smrti svému vrahu.

Cald bojoval a lapal po dechu, jak pociťoval nápor zla proudícího z mágovy le-vé ruky. Proudila do něho nenávisť, chuť po krvi a nenasytný hlad. Bylo mu, jako by se jeho krev vařila v žilách. Cítil žár, jako kdyby probíhal ohněm. Když se po-díval do mágových očí, zdálo se mu, že nevidí člověka, ale nějaký přízrak z děsi-vých nočních snů, který vypadal zčásti jakou pavouk, zčásti jako slimák.

V zuřivosti, kterou ještě nikdy nezakusil, vrčel jako zvíře, zatímco část jeho vě-domí se snažila oprostít od těchto nezvyklých pocitů. Nedaleko od sebe slyšel další vrčení, z nichž jedno mělo v sobě tlumené podtóny Eyrminova hlasu, ale podobalo se spíše zvukům zvířete než elfa. Potom Cald zaslechl přidušený výkřik a zvuk lámajících se kostí.

Mág se celou svou vahou převalil přes Calda a přitiskl ho k zemi. Caldovo se-vření se uvolnilo. Najednou uviděl nad hlavou mrtvého protivníka tvář goblina. Přítel - Sto-gnad.

Pouze část Caldovy mysli poznala spojence a úkosem uviděl i Eyrmina, jak vstává ze země a zírá na humanoida, jako kdyby nevěděl, kam ho zařadit. Goblin si nevšímal elfa a máchl svou sekerou. Cald na chvíli pocítil sflu toho úderu, když se ostří zarylo do mágových zad a těžké tělo na něho nalehlo plnou svou vahou. Sto-gnad se zašklebil na Calda a odvalil mrtvé tělo pryč.

„Mnoho nebezpečí bojovat s mág,“ zabručel na něho. „Lepší honit smci a gnol-li.“

Cald se namáhavě postavil, zatímco Eyrmin vytasil svůj meč a udeřil do šíjí tří mrtvých čarodějů, oddělil jejich hlavy a odkopl je stranou.

„Už toho v Sielwodu více nezničí,“ řekl a jeho hlas ještě stále zněl jako vzteklé vrčení.

Stognadův pohled klouzal od Eyrmina k Caldovi a zase zpět a tvářil se ustara-ně. Nechal si ale své názory pro sebe a všichni se rozběhli k západu, za zmírajícími zvuky bitvy.

Calda naplňovala chuť zabíjet. Hnal se bez dechu přes padlé větve i keře, jak ho poháněla touha po krvi a strach, že než se dostane k nepřítelům, elfové je už budou stačit všechny zabít.

Musel mít svůj podíl na smrti a krvi.

Eyrmin ho dohonil právě v tom okamžiku, kdy dostihl skupinu pěti vetřelců, kteří se ukryli pod třemi mohutnými stromy. Nepřátelé sledovali les před sebou a neslyšeli elfa a mladého člověka přicházet.

Když se Cald rozmáchl mečem na nic netušícího soka, pocítil odpor, který jeho zbrani kladl magický ochranný štít. Tento odpor ale neodolal jeho zuřivosti. Jeho první úder byl úspěšný jen zčásti. Meč zasáhl dlouhý toulec se šípy, který měl muž pověšený na zádech.

Nepřítel se rychle obrátil a čepele jejich mečů na sebe narazily. Cald uskočil zpátky, aby se vyhnul protivníkovu dlouhému zabijáckému meči. Odrazil tři výpa-dy, než našel otevřené místo v obraně protivníka a vedl tudy smrtící ránu do mužo-va srdce.

Řev a výkřiky značily, že i Eyrmin je plně zaměstnán bojem. Ve chvíli, kdy Cald zabil svého protivníka, u nohou prince

leželi už dva mrtví a dalšího skoula Stognadova sekera. Pátý ztratil chuť bojovat a dal se na útěk lesem, cestou, kudy přišel.

Cald a Eyrmin stanuli naproti sobě těžce oddechující a hledíce s úžasem jeden na druhého. Divokost, která se chlapce předtím zmocnila, nyní vyprchala. Pomalu nabýval kontroly nad svými emocemi. Také princ ztěžka nadechoval, jako by se snažil nahromadit do svých plic čerstvý a čistý vzduch a rozptýlit tak zlobu, jež vnikla do jeho těla.

„Co se nám to stalo?“ zeptal se Cald.

„Dotkli jsme se Temnoty,“ odpověděl princ. „Zažili jsme setkání s čistým zlem. Cítil jsem totéž, když jsem se nakrátko dotkl meče Mmaadaga Cemfrida. Je to samá temná lidská magie.“

„To ne lidská magie,“ řekl Stognad a zavrtěl hlavou. „Smrad od awnshegh.“

Eyrmin pohlédl na goblina. Byl obvykle velice tolerantní k těm dvěma huma-noidům, žijícím v Reilmiridu, ale v této chvíli v jeho očích ještě stále planul zbytek předchozí zuřivosti.

„Nic o tom nevíš,“ zavrčel.

Obvykle se goblini střežili dostat se do sporu s nějakým elfem, který byl z různých důvodů rozčilený nebo rozladěný, ale teď stál Stognad neústupně před princem a důrazně vrtěl hlavou.

„Elfský princ být velmi moudrý, ale on nepoznat moc od awnshegh, když ji cítíš,“ řekl, ale Eyrmin udělal odmítavý posunek rukou a odvrátil se.

„To jako tma, co nevidět oči. To tma v mysli a velké zlo,“ zavolal za ním goblin.

Eyrmin se zastavil a otočil se, hledě na goblina očima zúženými náhlým zájmem.

„Toto také má na sobě Gorgonův pach?“ zeptal se.

„Oni přišli z jihu podzemními chodbami,“ pronesl Cald spěšně. „Nepodařilo se jim vyjít odtud ven přímo v Muirienském háji...“ Svrátil čelo, když si uvědomil, že by nepřátelé mohli najít spoustu jiných takových cest do Sielwodu.

„A stočili se k němu zpět,“ dokončil Eyrmin chlapcovu myšlenku. „Mýlka zde není možná; oni pronásledují duchy v háji. Zesílíme stráž.“

Princ zahlédl v dálce dva elfské bojovníky a pozvedl ruku, dáváje jim tak znamení, aby na ně počkali. Spěchal k nim, dychtiv dozvědět se něco o boji, který se tam odehrál. Cald a goblin šli za ním.

„Cítíš smrad jako od Gorgonova verbež, ale ne to samé,“ řekl Stognad Caldovi, když si znovu přehodil sekeru přes rameno.

Cald, jehož mysl plně zaměstnávalo nebezpečí hrozící duchům elfských hrdinů, ho skoro neposlouchal. Ohlédl se přes rameno na stále brebentícího Stognada, který rušil jeho přemýšlení, a vtom zahlédl v dálce něco, co ho přinutilo zapomenout na duchy válečníků i na své chvilkové podráždění.

Mezi lesními stromy právě mizel zadek zvířete, o němž si pomyslel, že to bude asi jelen, i když zvíře bylo mnohem větší, než kdy viděl. - Zadek, kýty a zadní nohy, vše, co mohl postřehnout, bylo černé jako noc.

Objevil se snad další nepřítel, s kterým budou muset bojovat?

Dvanáct

„NUŽE?“

Klasmonde Volkir vstoupil do místnosti naprosto tiše, ale Ulcher si uvědomil jeho přítomnost hned, když Neživý stanul v otevřených dveřích. Světlo pochodní, planoucích v držácích na zdech i velkém svícnu na stole, se přitlumilo tak, že velká kniha, v níž Ulcher právě četl, se skoro ztrácela v temnotě. Stěží mohl rozeznat slabě blikající plameny, které obvykle stačily plně osvětlit místnost; téměř všechno světlo bylo pohlceno Korunou Temnoty, kterou nyní nosil nový Neživý pán z Hra-du Gough.

„Nuže?“ zavrčel Ulcher v odpověď. „Jak si myslíte, že mohu studovat, když nevidím?“ Obrátil se k oblaku temnoty, v níž mohl stěží rozeznat tvář svého nového pána.

Ulcher měl v úmyslu od něho odejít. Nikdy by si nedovolil mluvit podobným tónem s Mmaadagem Cemfridem, ale starý Neživý pán byl skutečně mocný, a Klasmonde ne. Klasmondův čas na trůnu Hradu Gough byl omezen a Ulcher musel vážně uvažovat o své vlastní bezpečnosti. Klasmonde byl silný a Ulcher se zatím neodvážil uprchnout, ale jestliže chtěl pokračovat ve své existenci, měl by opustit Hrad Gough ještě předtím, než jeho současný vládce podlehne nějakému silnějšímu pánu.

Ulcher si byl vědom toho, že si útěk musí dokonale načasovat, chce-li si zachránit život. Chyba třeba i o jeden den dříve by mohla mít za následek, že by ho Klasmonde zabil. O den později, a života by ho zbavil nový vládce. -Zatím jeho plány ještě nebyly definitivní a jejich vypracování odložil stranou, protože si nebyl jist, jak velkou moc poskytla Klasmondovi Koruna, zda nový Neživý pán může číst v jeho mysli. Místo toho věnoval pozornost Klasmondově netrpělivosti a jejímu důvodu.

„Stále jsem ještě neprostudoval šest svazků,“ pronesl mírně. Nebylo by moudré Klasmonda příliš dráždit.

„Ty, které byly ukradeny z hradu Černého prince?“ zeptal se Klasmonde.

„Tytéž. On může cestovat do Cerilie a byl schopen zůstat tam po několik delších časových období.“ Kdyby Černý princ nežil v Cerilii - v tom světě byl prý známý pod jménem Gorgon - stal by se Hrad Gough pravděpodobně hromadou rozmetaného kamení odvetou za nájezd na panství Černého prince.

„Existuje-li odpověď, pak musí být zde.“

„Co tím myslíš, jestli existuje?“ - Klasmondův hlas se o oktávu zvýšil. Snažil se, aby vypadal co nejvíce rozrušený, ale Ulcher za tím vším vycítil strach. Bez Deathirstu, Azraiova meče, byl Klasmonde pouhou figurkou, bezmocnou proti útokům nepřátel Goughu.

Deathirst se nalézal v elfském háji v Cerilii, kde zůstal, když se Brána zavřela.

„Vytvoření Brány a průchod přes ni podle tvého přání nemusí být věcí magie, ale síly,“ řekl Ulcher. „Mnohokrát jsem Mmaadaga na to upozorňoval.“

„To není věc síly!“ vykřikl Klasmonde. „To, co je k tomu potřeba, je zde!“ Dvěma dlouhými kroky přistoupil ke stolu a otevřel knihu. Pohlédl do ní, ale Ko-runu Temnoty mu zabránila v tom, aby si mohl přečíst nějaká slova. -Zklamane knihu zvedl a mrštil s ní na zem. Starobylá vazba se pádem roztrhla a všude kolem po komnatě začaly létat uvolněné stránky.

„Seber je!“ poručil Ulcherovi.

„Ty nepotřebuji,“ odpověděl nemrtvý mág, když sebral větší části rozbité kni-hy. „S tímto svazkem jsem už skončil. Není tam nic, co by nás mohlo zajímat.“

„Tak pokračuj s těmi ostatními,“ nařídil mu Klasmonde a odešel z místnosti. S ním zmizel i účinek Koruny Temnoty. Náhlé světlo, kterým znovu vzplály svíčky i pochodně, Ulchera málem oslepilo. - Posbíral uvolněné stránky a trvalo mu asi deset minut, než je vrátil zpět na své místo a přenesl těžký svazek na jednu z poli-ček, lemujících stěny místnosti. Váha knihy způsobila, že téměř upadl, a se zamračením se podíval na svou vy-schlou levou nohu, připomenuv si dobu, kdy byla tak silná, jako pravá. - To bylo ještě před bitvou u Mount Deismaaru, když stál za císařem Grayconelem Adris-sem, svrchovaným vládcem Justminie, nejmocnějším z panovníků Jižního konti-nentu a nejoblíbenějším Azraiovým sluhou. Jako mnozí ve Stínovém světě si vzpo-mínal na ten den s dokonalou jasností.

Císař Grayconel měl na hlavě Korunu Temnoty, z ní vyzařovala černá a hrůza, tak jako z kovového hrotu oštěpu taženého přes hrbolaté kameny vyskakují jiskry. V ruce držel Deathirst, zbraň, která byla zhotovena a ocarována samotným Azrai-em a proti níž žádná jiná zbraň nemohla obstát.

Zatímco armády čekaly, až bitva začne, Ulcher se vzdálil ze svého místa. Teh-dy byl mladý mág, byl netrpělivý, že to tak dlouho trvá, a také ho rozcílovalo, že kvůli temnotě, kterou vyvolávala Koruna, nemůže vůbec nic kolem vidět.

Pooděšl dolů ze svahu podél bojové Unie válečníků a pokoušel se najít místo, kde by mohl účinněji uplatnit svou magii. Protože byl malý a postrádal sílu a schopnosti bo-jovníka, vzdálil se pak od sešikované armády a snažil se vrhat své formule z dálky. Unikl tak explozi, která zničila bohy, Grayconela i většinu hrdinů na obou stra-nách.

Nabyl znovu vědomí v odlišném světě. Rámec, v němž se nacházel, se zpočát-ku v mnohém podobal Aebrynisu, i když jedinými inteligentními obyvateli byla rasa malých lidí, známých jako halflingové. Jeho příchod byl spojen s příchodem tisíců ostatních, kteří rovněž bojovali v Azraiově armádě.

Nejmocnější z náhle přenesených náčelníků shromáždil vojsko a prohlásil se pánem nových zemí, zabíjeje nebo zotročuje halflingy. - Pomocí Ulcherovy magie zjistil, že Deathirst i Koruna Temnoty přečkaly explozi nepoškozeny.

Byly pouze silou výbuchu odmrštěny na míle daleko. Mmaadag Cemfrid našel meč. Korunu Temnot zase objevil Klasmonde Volkir, ale aby si zachoval život, zřekl se jí v Mmaadagův prospěch, a ten se stal nejmocnějším vládcem v novém světě.

Ulcher, jehož levou nohu vysušila zbloudilá formule nepřátelského umírajícího mága, naznal, že jeho nejlepší šance na přežití bude nabídnout své služby Mmaa-dagovi. Aby zůstal na živu, Klasmonde se zachoval stejně, ale jeho hladový pohled často zabloudil ke Koruně.

Zpočátku nový svět vypadal slibně, ale s příchodem Azraiových spřeženců se obloha i země změnily. Tmavé mraky, o nichž se nejdříve myslelo, že jsou před-zvěstí bouře, zakryly slunce. Hromadily se a pak se rozptýlily, ale vše se opakova-lo, a pokaždé, když se formovaly znovu, trvalo to déle, až se nakonec staly trvalou tváří oblohy. Lesní porosty se deformovaly do groteskních tvarů, jako kdyby se kroutily ve snaze najít více světla. Bohaté travnaté pláne se zahalily do šera a ve stínech vyrostlo spletené odpuzující býlí. Halflingové si mezi sebou šeptali, že noví příchozí otrávilí zemi, a i Ulcher tomu věřil.

Po staletích se tato země stala známou jako Stínový svět.

Po čtyři sta padesát let od té doby Ulcher stále ještě sloužil na Hradě Goughu, unavený životem i svým zmrzačením, a pátral po starých Zápisech a zprávách, pokoušeje se najít možnost spolehlivého návratu zpět do světa Aebrynisu. K dispo-zici měl spoustu zpráv a magických knih. Většina mágů z Jižního kontinentu měla s sebou své svitky a knihy, když doprovázeli armádu. Kromě toho během bitvy u Mount Deismaaru se Azraiovi mágové zmocnili také majetku mrtvých mágů z Cerilie. Když potom Mmaadag Cemfrid bojoval s ostatními Neživými pány a zabil je, zabavil vždy každou knihu o magii, na kterou narazil.

Ale Mmaadag Cemfrid byl mrtev, zabit v bitvě u Brány. Pokaždé, když Ulcher pomyslel na tu bitvu a na její příčinu, musel potlačit škodolibý chechtot.

Když Azraiovi sluhové přišli do Stínového světa, ihned si začali zotročovat ma-lé domorodce. Halflingové byli odvážný národ, ale vetřelci je drželi v šachu hroz-bami smrti, ne sice jim samotným, ale těm, které milovali - byla to slabost, které noví příchozí využívali proti nim. Mnozí prchali do míst, kterých se Neživí pánové dosud nezmocnili, a někteří přežívali v úkrytu po celé generace.

Když se Mmaadag Cemfrid dověděl o malé skupince halflingů žijících dva dny cesty od hranic jeho panství, poslal hned oddíl vojáků, aby je zajali a přivedli na Hrad Gough. Došlo ke střetu. Vojáci, kteří se vrátili z boje, hlásili, že se jim hal-flingové postavili na odpor s pohrabáči, rýči a motykami a že jim metali do tváře kozi hnůj. Podařilo se jim vyrvat korouhevníkovi Mmaadagovu standartu a jeden odvážný halfling ji pošlapal.

Když si Ulcher představoval, jaká urážka to byla pro Neživého pána, v duchu se zase zachechtal.

Zvyklý, že po staletí je jeho právem vyžadovat po svých poddaných strach a servilitu, Mmaadag Cemfrid strnul, neschopen řeči. - Jeho šok zakrátko přešel v neovladatelnou zuřivost, která se vybila smrtí nešťastných poslů a stejně tak stála životy i ty dva stájníky, kteří nebyli dost rychlí, aby osedlali lordova válečného koně. Mmaadag pronásledoval halflingy Branou, která se otevřela do Aebrynisu, a vpadl přímo do boje se skupinou ceriliánských elfů

a goblinů. Jeho smrt způsobila tak velký odliv zla, že se celá obloha nad Hradem Gough na pět dnů prosvětla. Klasmonde Volkir se vrátil od Brány s Korunou Temnoty. Bez Deathirstu však nemohl nikdy doufat, že ubrání Hrad Gough. Klasmonde žil ve strachu a Ulcher pečlivě a starostlivě zvažoval nejenom jeho strach, ale i jeho další možné reakce. Mágova jediná šance na přežití byla odejít, ale jak to co nejlíp provést? Přecházel sem a tam po komnatě, napadaje na svou zmrzačenou nohu, až ho pronikavý jekot přitáhl k vysokému oknu.

Ve Stínovém světě bylo poledne, avšak šero, zahalující krajinu, se podobalo pokročilému soumraku v Aebrynisu. Z okna, nacházejícího se vysoko v nejvyšší věži Hradu Gough, mohl Ulcher vidět pouze část dvora dole a jednu ze sekcí venkovních obranných zdí. Šero částečně skrývalo výhled na pláň kolem. Kvůli temnotě mohl stěží rozpoznat vzdálenější les.

Právě pod ním probíhaly práce na prolomené zdi, a to na chvíli vzbudilo jeho zájem; jejich postup zaujal vždy jeho zvědavost. Zhroucený úsek zdi byl největším rozčarováním Mmaadaga Cemfrida, a pro Klasmonda to byl dokonce ještě důležitější problém. - Proč se každý kámen, který vsadili do tohoto průlomu, vždy uvolnil a vypadl? Opevnění by bylo naprosto neprodyšné, nebýt tohoto jediného místa.

První, co Klasmonde udělal, když se zmocnil Koruny Temnoty, bylo, že nařídil, že se musí v opravách pokračovat. Ulcher pozoroval, jak vojáci pohánějí otroky biči, aby rychleji tahali ohromné balvany nahoru na zablácenou rampu, použi-tou již pětkrát k tomuto účelu.

Klasmonde potřeboval opravit opevnění, aby si hrad udržel. Byl příliš nejistý a plný strachu, než aby nedbal každé možnosti k upevnění své pozice. V Goughu byl uznáván jako Neživý pán, ale pouze proto, že jeho nohsledi věřili, že moc a právo na trůn spočívá v Koruně Temnoty.

Po celých čtyři sta padesát let Ulcher věděl, že Klasmonde chce znovu získat Korunu. Už kdysi okusil moci a celou tu dobu po ní hladověl. Po čtyři a půl století nenáviděl vědomí, že jeho život závisí na službě Mmaadagovi Cemfridovi.

Klasmonde věnoval sice svému pánu věrnost navenek, ale ne v duchu, a potají posílalo svou krevní sílu, kde mohl, dokud ho sám Mmaadag nepoučil, kdo je pánem.

Ulcher slyšel Klasmondův hlas, který ve zlosti stoupal do vyšší tóniny, a vyklonil se, aby mohl dohlédnout dolů na dvůr. Obrácen zády ke zřícené zdi zde stál kapitán stráže. Klasmonde mu nadával pro pomalý postup prací, ale Ulcherovi připadalo, že svou zuřivost přehnaně zdůrazňuje. Náhle Klasmonde vyrazil proti vojákově a zcela neočekávaně ho napadl. Jeho dlouhé, drápkovité nehty se hluboko zaryly do mužova hrdla. Když se kapitán začal křečovitě svíjet a potom se zhroutil, postava Neživého se zdála růst, absorbující krevní sílu umírajícího muže.

Ulcher se odvrátil zpět od okna. Jeho tvář vykazovala celou stupnici nerozhodnosti. V uplynulých třech dnech zabil Klasmonde čtyři své spřezence a z každého vysál tolik síly, kolik mohl. Nikdo z nich sice toho moc nenabídl, ale i širé oceány vznikají z jednotlivých kapek.

Mág mu řekl, že se Brána může otevřít na jeho přání, když bude mít velkou sílu a moc. Přivedl ho na tuto myšlenku jen proto, aby odvedl zlost svého pána jinam, zatím co hledal toto tajemství. Náhle ho napadla úděsná ironie toho všeho. - Jestliže se Klasmonde Volkir rozhodl shromáždit sílu z kteréhokoliv zdroje, který se mu nabízel, dokonce i od svých stoupenců, potom Ulcher vystavil nebezpečí i svůj vlastní život.

Trináct

CZRÁK SE PŘEVALOVAL V HLUBOKÉ Vrstvě bahna blízko u jižního okraje močálu. Jeho osm pavoucích noh mlátilo kolem sebe. Jeho slimáčí tělo se pohybovalo pomalu, ale vynakládané úsilí bylo výrazem výbuchu nejprudšího hněvu. Ten blázen Hernan Beekkoleran se dopustil toho nejtěžšího provinění vůči awnsheghovi; ve svém poslání zklamal a byl přitom zabit. Czrak litoval smrti své-ho nejlepšího žoldnéře. Hernan byl mezi jeho sluhy ten nejsilnější a nejinteligentnější. Awnsheghovi byly známy žoldnéřovy ambice a věděl, že bude muset Hernana dříve anebo později zabít, ale toto právo si rezervoval pro sebe. Část jeho zuřivosti měla důvod v tom, že si uvědomil, že ho elfové připravili o toto potěšení.

Boj v Sielwodu přežili pouze dva z Hernanovy skupiny, a ti měli v úmyslu uniknout před Czrakovou zuřivostí útekem. Naštěstí Czrak takový úmysl předvídal a u vchodu do podzemních chodeb postavil skupinu gnollů. Ti lidské bojovníky zase chytili a přivedli je nazpět k awnsheghovi.

Přeživší dva muži stáli před ním na vyčnívajících trsech trávy a třásli se strachem. Jejich oděv byl pomazán hlinou a na jejich botách stále lpěl vlhký a ztuchlý pach hlubokých podzemních dutin. Oba krváceli z menších sečných ran.

Demloke Winsin byl na paži zraněn šípem.

„E-elfové byli všude, jako kdyby na nás čekali," koktal větší z mužů, Demloke. Jeho oči se začínaly lesknout hrůzou. „Berdin, náš vůdce skupiny, běžel dopředu a nařídil nám, abychom šli za ním; Hernan Beekkoleran nám zase poručil, abychom ustoupili. Někdo běžel dopředu, někdo dozadu."

„Někteří elfové běželi pryč. Když jsme se za nimi rozběhli, ti druzí na nás skočili ze stromů..." breptal Lishet Romeser, ale Czrak ho přerušil.

„Dal jsem vám přece magickou ochranu!" zařval.

„Mocná je síla awnshegha," promluvil Lishet rychle. „Ale elfové se nikdy ne-minou cíle a mířili na naše paže, nohy a hrdla."

„Když byl boj úplně ztracen, rozhodli jsme se vrátit se k vám a podat vám zprávu, mocný Czraku," připojil Demloke. Czrak věděl, že muž lže, a jeho zuřivost se vzedmula znovu, ale ovládl se silou, která pro něho byla překvapivě nová. Převalil se v bahně a rozvažoval o zprávě, kterou vyslechl. Jeho zuřivost ho vyčerpala. Hlad v jeho útrobach rostl s každým jeho pohybem, ale rozhodl se, že ty lidi zatím nechá naživu. Byli jeho poslední. Znovu je zpracuje a pošle je

najít více následovníků.

Naštěstí před nedávném velká tlupa gnollů, která byla vyhnána z Coeranyse, se pokusila přejít jižní cíp močálu a on se jich pomocí své síly zmocnil. Ti, pod vede-ním lidí, mu pomohou znovu vybudovat vojsko.

Ale jak velké vojsko bude potřebovat, aby mohl vyhnat elfy a aby se dostal na místo, kde se otvírá Brána? Ani Gorgon, i když měl k dispozici mnohem větší vojsko a byl obdařen nejvyšší mocí v Aebrynisu, neměl v této záležitosti úspěch. Nejmocnější awnshegh z Cerilie nebyl schopen si poradit s elfskými bojovníky na severních hranicích.

Elfové! Awnshegha se zmocnila nová zuřivost, převaloval se v bahně a mlátil kolem sebe.

Elfové! Elfové! Elfové!

Elfové!

Czrak se podívil, jak mohl přehlédnout tak samozřejmou věc. Myslel pouze na to, jak by zbudoval armádu, aby vedla boj s elfy ze Sielwodu. Jenže co kdyby po-stavil elfy proti jejich vlastní rase? Bude potřebovat elfy, aby mu zjistili, jaká bojo-vá síla stojí proti němu, a aby ho informovali o slabých místech v elfské obraně pralesa. Převalil se zase tváří k lidem a jeho rysy se zkřivily do grimasy, která u něho znamenala smích.

„Rychlá a smrtící je Czrakova spravedlnost," řekl tiše a s potěšením sledoval, jak se třesou. „Ale on také odměňuje věrnost. Vrátili jste se ke mně se zprávou." Jen proto, že je chytili a přivedli ke mně, pomyslel si, ale nechal si tuto myšlenku pro sebe.

„Bylo od vás rozumné odejít z boje, kde se už nic nedalo získat." Utekli ze strachu; mohl to číst v jejich myslích. Příští úkol, který pro ně měl, nebude vyža-dovat až příliš fyzické odvahy.

„Ti, kteří byli tak nerozumní a ztratili své životy, se nebudou podílet na veli-kosti mých vítězství, ale vy budete.

Odpočíte si, a já si to zatím rozvážím."

Czrakova nenávisť k elfům ještě vzrostla, když si zuřivě připomenul, jak mu zkřížili plány, ale ač nerad, musel si připustit jistý respekt k jejich odhodlání a bojové zručnosti. Rozhodl se pro určitý plán a pak strávil celé tři dny tím, že ho důkladně promýšlel a probíral každou eventualitu. Znovu selhat by bylo daleko horší než se vůbec o nic nepokusit.

Jeho spřeženci, těch několik, které nechal naži-vu, by před ním a jeho mocí ztratili veškerou úctu.

Rozhodl se, udělil svým nohsledům instrukce a uložil se pak znovu, aby čekal. Za čtyři dny se jeho dva lidé a deset gnollů vrátili ze Sielwodu a vedli s sebou tři elfy, důkladně spoutané a s roubí-ky v ústech.

K Czrakovu údivu si vyžádalo celý den, než si podrobil každého z elfu. Jejich síla vůle byla mnohem silnější, než předpokládal, že by u smrtelníka mohla být. - Ale elfové přece jen nebyli smrtelní v pravém slova smyslu, připomněl si posléze. Jejich životy neměly omezené rozpětí; když nezemřeli v boji nebo následkem ne-mocí, žili navždy, a jejich vědomí mělo v sobě značnou houževnatost a sílu.

Za tři dny poté ležel na svém místě sice vyčerpán, ale dosáhl svého. Dověděl se od nich vše, co věděli, a pak je vyslal se svými instrukcemi na západ.

Demloke a Lishet odešli s gnolly, aby mu přivedli ještě více zajatců, a Czrak si dopřál zaslouženého a potřebného odpočinku. Příště už se mu jeho úmysl získat meč určitě podaří.

Čtrnáct

„BYL ČAS, KDY EISERMERIEN VYCHOVÁ VAL statečné bojovníky," řekl Relcan. Stál ve dveřích Eyrminova obydlí, přehlížeje odtud vesnici Reilmirid. Jeho neklidné ruce se pohybovaly od jeho meče k obrubni dveří a zpět. Právě neochotně vyslovil své pochyby o dvou elfech z této nejjihnější vesnice v Sielwodu.

Eyrmin a Cald seděli klidně. Princ a jeho mladý lidský druh se právě vrátili od severních hranic, kde byli na kontrole elfských opevnění.

Gorgon se znovu pokusil se silným vojskem vniknout do pralesa. - Elfové ne-byli schopni odrazit tento nápor a bitva se přenesla na jejich půdu, kde pak zuřila strom od stromu. Elfové ustupovali téměř míli, než se vzchopili a nepřítelé vyhnali. V boji zahynulo patnáct elfských bojovníků.

Celý západní cíp Sielwodu byl ponořen v hlubokém zármutku. Patnáct mrtvých u lidu, jehož členové mohli žít věčně, bylo tragédií, které nebyli schopni porozu-mět ti, kteří nemohli svůj život měřit na více než necelé jedno století.

S Eyrminem a Caldem se vrátilo osm bojovníků, kteří byli vážněji zraněni a potřebovali nějaký čas ke svému uzdravení. Dva další, Iswiel a Farmain, měli pou-ze lehká zranění, ale trvali na tom, že potřebují na nějaký čas odejít z hraniční služby kvůli zotavení.

Byli to nováčkové, kteří se teprve nedávno přidali k oddílům v západním rame-ni Sielwodu. Pocházeli z vesnice Eisermieren, která strážila část jižních hranic Sielwodu, prostor, který byl naprosto bezpečný před jakoukoliv invazí, protože hraničil s močalem v severní Elinii. V minulých staletích strávili obyvatelé této vesnice většinu svého času sběrem divoké rýže a třtiny na okrajích močálu, ale v poslední době se v bažině objevilo jakési neznámé zlo a oni už se tam neodvažova-li.

Iswiel a Farmain vstoupili do Eyrminova vojska ani ne před měsícem, a přece to už bylo podruhé, kdy se vrátili do Reilmiridu s poměrně lehkými zraněními a vymáhali si odpočinek, údajně potřebný k zotavování.

„Je to už skoro čtyři sta let od té doby, kdy lidé z Eisermierieny vybojovali těž-ké bitvy," řekl Eyrmin. „Musíš jim dát čas, aby se v boji otrlí."

Cald pozoroval, jak se Eyrminovo čelo při zmínce o podivném postoji těchto dvou nových elfů starostlivě sraštilo. A i když si to sám nechtěl připustit, Eyrmin, hrdina z bitvy u Mount Deismaaru, musel souhlasit s Relcanem a sdílel s ním jeho pochyby a podezření. Opravdu bylo těžké porozumět podivnému chování těch dvou.

„Snad je to něco zvláštního v jejich potravě," řekl Cald, pokoušeje se najít ně-jaké vysvětlení. Eyrmin zvedl obočí a

podíval se na mladého člověka. - Relcan se odlepil od dveří a zašklebil se.

„Možná že snad oni cítí bolest i od malých zranění více než my... různý způsob stravy... snad to způsobuje, že jsou citlivější..." Cald pokrčil rameny. „To je jediné, co mě napadá." Chtěl jenom pomoci princovi v přemýšlení.

Relcan odfrkl a odvrátil se, dávaje tak najevo své pohrdání k názoru mladého člověka. Eyrmin pokrčil rameny jako předtím Cald, ale jeho oči byly zamyšlené.

„Žádná píseň, která mluví o tradicích, se o ničem takovém nezmiňuje, ale pak jsme objevili spoustu nových věcí, které vyžadují nový nápěv." Povzděchl si, a znělo to tak smutně, že sebou Cald trhl. „Nechtě je, ať si mají svůj odpočinek."

Relcan nesouhlasně potřásl hlavou, ale když otevřel ústa, aby princovi odporoval, zastavil ho Eyrminův přísný a rozhodný pohled. Znechuceně se obrátil a právě procházel dveřmi ven, když byl náhle klid porušen pronikavým hvizdem. Vzkaz, který byl takto tlumočen, byl prostý.

Brána se otevřela!

Cald byl unavený po cestě, trvající celou noc, kdy putovali od severních hranic, ale byl na nohou tak rychle jako princ. Oba popadli své zbraně a vyběhli ven. Aby se rychleji dostali dolů, opovrhli schůdky a použili lan, po nichž rychle sjeli k zemi.

Když dorazili do Muirienského háje, byl Cald asi deset kroků za princem. Před ním běželi Iswiel a Farmain. Z vysoko položené plošiny na Otcí háje se ozvala další hvízdaná zpráva, tentokrát delší. Brána se zase uzavřela, ale ne dříve, dokud do Sielwodu nevstoupilo asi dvacet halflingů. Zprávy teď přicházely nepřetržitě; jedinými vetřelci byli zatím halflingové, a ti spěchali na jihozápad přímo k elfské vesnici.

Eyrmina následovalo třicet elfů, ale on na ně zavolal, aby se zastavili, a pak po-ručil všem kromě Relcana, Glisindy a Calda vrátit se zpátky do Reilmiridu. Cald ho pozoroval, pociťuje obvyklou důvěrnou pýchu na svého nevlastního otce. Eyrmin věděl, že halflingové, přicházející Branou, jsou obvykle postrašení a plní hrůzy před zlem, které je pronásleduje. Početný ozbrojený oddíl cizinců by jenom zvětšil jejich strach. I když v boji býval často nelítostný až krutý, Eyrmin byl scho-pen i jemnějších citů, jako byla účast a porozumění k těm, kdo neměli v úmyslu nějak škodit Sielwodu.

Princ pozoroval, jak ostatní elfové odcházejí, a potom se obrátil, aby se vydal naproti halflingům, když se Cald dotkl jeho ramene.

„Myslím, že Relcanovy stížnosti jsou oprávněné," zamumlal tak tiše, že ho mohli slyšet pouze princ a jeho zástupce. Ukázal na dva elfy z jižní části pralesa. Šli za ostatními bojovníky a oba přímo dojemně kulhali.

„Proč jsou tady, jestliže jsou tak zranění, že nemohou bojovat?" zeptal se Relcan, ale Eyrmin porozuměl rychleji.

„Běželi, a proto se dostali až tak daleko a tak rychle," řekl, a jeho oči ztemněly podezřením. „A přece teď kulhají, že to vypadá, jako by mohli sotva jít."

„Oni neřekli pravdu?" Relcan měl potíže, aby vůbec byl schopen akceptovat myšlenku, že mezi jeho vlastními lidmi by se někdo mohl dopustit nepoctivosti. Potřásl několikrát hlavou rychlými, krátkými pohyby a sevřel pěsti. Neřekl nic, byl přece první, kdo měl podezření, že to s těmi dvěma není tak, jak by mělo být.

„Snad budu o nich muset víc uvažovat," řekl Eyrmin. Jeho oči se naplnily bolestí. „Přiznávám se, že k tomu nemám vysvětlení a také jim nevěřím."

„Zde přicházejí halflingové," prohlásila Glisinda a ukázala dozadu, odkud bylo slyšet praskání lámajících se větviček. Do háje přispěchali Bigtoe, Littletoe a Fleet-foot Rootfinderové. Na hlavách měli elfské helmy a v rukou nesli zbraně, které jim jejich hostitelé upravili tak, aby se hodily do jejich malých rukou. Jako obvykle ty tři vedl Bigtoe, Littletoe mu šel v patách a Fleetfoot jako vždycky uzavíral řadu.

„Zmeškali jste celou bitvu," zavolal na ně Cald. Elfové se zasmáli.

Bigtoe vzhledl nahoru na Calda, ruce zapřené v bok. Littletoe se podíval na svého bratra a udělal totéž. Fleetfoot pokrčil rameny a sedl si na padlou větev.

„Nebyla zde žádná bitva," ujistil je Eyrmin. „Uteklo jich asi dvacet, nebo tak nějak. Najděte je a řekněte jim, že zde mohou na pár dní zůstat."

„Najdeme je," řekl Bigtoe a vykročil první.

„Určitě je najdeme," souhlasil Littletoe a následoval bratra.

Fleetfoot vstal. „A podíváme se po bitvě, která tu není," řekl a dusal pryč.

V několika minutách se trojčata vrátila s uprchlíky, kteří si elfy nedůvěřivě měřili. Když se však za nimi objevili Stognad s Bersmogem, dali raději přednost spo-lečnosti elfů před gobliny. Shromáždili se kolem člověka, Eyrmina, Glisindy a Relcana.

„Co děláte zde v háji?" zeptal se Relcan obou goblinů, kteří kroužili kolem po-lekaných halflingů a pak se připojili k elfům.

„My nebýt v místo od polomrtvé stromy. Tam mnoho nic dobré," odpověděl Stognad s úšklebkem. Ani goblin neměl háj v lásce. „My na druhá strana, když slyšet volání."

„Přijít pomoci bojovat," připojil Bersmog. „My být lovit zvěř, ale ta teď pryč. Nic na jídlo než šlichta od elf."

„A pak dostat nadávání od elf," vrčel Stognad.

„Běžte zpět a nalovte si, ale ne tady v háji," řekl Eyrmin, a měl přitom na mysli malé uprchlíky. „Halflingové potřebují také nějaké jídlo, tak můžete nalovit něco i pro ně."

„A pak asi nedostat jídlo my," reptal Bersmog. „Moc starostí žít s elf."

„Ty chtít vrátit k náčelník Splitear?" zeptal se Stognad, když se už obraceli k odchodu.

„Jak to přijít starý Splitear nebýt zabítý už teď?" zeptal se Bersmog, když následoval svého přítele do lesa. V té chvíli, kdy si Stognad vypracoval odpověď, byli už příliš daleko, než aby to Cald slyšel.

Halflingové během rozhovoru mezi elfy a gobliny jenom stáli s údivem rozšířenými očima, a když humanoidi odklusali, Glisinda k nově přichozím pronesla projev, který se už časem stal obvyklým.

„Víme, že jste utekli před Zlými ze Stínového světa. Dovolíme vám, abyste si nedaleko odtud odpočinuli, a potom se můžete zdržet v naší zemi tak dlouho, po-kud budete zachovávat naše zákony.“

„A na oplátku nám řeknete něco o Stínovém světě,“ připojil Eyrmin. V situaci, kdy vetřelci útočili ze severu i z jihu a všichni se zřejmě snažili proniknout do Muirienského háje, měl nejdříve za to, že jediným důvodem těchto útoků jsou duchové elfů. Asi před měsícem usoudil, že Brána je průchozím bodem pro Zlé, ale proč, a jestli je elfští duchové přitahovali, bylo záhadou, které nerozuměl. O svých myšlenkách a dohadech mluvil jenom s Caldem. Oba cítili, že se pomalu blíží pravdě, ale jejich zdůvodnění ještě stále bylo nedostačující a neúplné.

Eyrmin nařídil halflingským trojčatům, aby uprchlíky zavedla do jeskyň, které už používali četní přichozí ze Stínového světa. Jeden statný malý bojovník, ozbrojený kosou, který byl zřejmě jejich vůdcem, potřásl hlavou, když ho vyzvali, aby je následoval.

„Jestli vám budou prospěšné zprávy, které přinášíme, neměli bychom ztrácet čas a říct vám je hned teď,“ řekl, ještě těžce oddechuje po svém útěku. Představil se jako Furfoot Tunnelgood. „Znáte jméno Klasmonde Volkir?“

„Klasmonde Volkir, který byl ve službách Mmaadaga Cemfrida?“ zeptal se Eyrmin. Elfové už předtím vyslyšeli halflingské uprchlíky a několik jmen se dozvěděli. Protože však prchající halflingové se často ukrývali po celé generace, mnoho z jejich vyprávění byly jen pověsti z doslechu, popletené a plné protirečů.

„Mmaadag Cemfrid byl zabit u Brány,“ řekl Furfoot. „Klasmonde Volkir je no-vý Neživý pán z Hradu Gough. Usiluje o krev každého, kdo není potřebný k hájení hradu, usiluje o získání do-statečné moci, aby mohl projít Bránou. Říká se, že je posedlý touhou dostat se do Aebrynisu,“ prohlásila halflingská žena, která se postavila vedle Furfoota. Měla na zádech řemenem přivázané dítě. V ruce nesla motyku, jako kdyby to byla zbraň.

„Curlytoe říká pravdu; Volkir prý nemyslí na nic jiného, než jak se dostat do tohoto světa,“ řekl Furfoot.

„Jak otvíráte Bránu?“ zeptala se Glisinda. Tuto otázku dávali všem uprchlíkům. Jako ti, kteří přišli předtím, halflingové zírali jeden na druhého a krčili rameny.

„Najednou se objevila,“ řekl Furfoot.

„Není zde stále,“ připojila Curlytoe. „Šli jsme kolem tohoto místa mnohokrát a nikdy jsme neviděli průchod do tohoto světa, ale vrátili jsme se mezi vidlici řek, protože Neživý pán hledal Bránu právě zde.“

„Pak tedy hledá vstup do háje,“ řekl Eyrmin, zíraje před sebe do šera mezi stromy.

Skupina, čítající dvaadvacet halflingů, už toho neměla mnoho co říci. Utekli ze své vesnice, když vojáci z Hradu Gough tam přišli hledat otroky, kteří žili v prale-se. Svě zprávy měli většinou od jednoho uprchlého otroka, ale ten se od nich odtrhl, ještě než objevili Bránu.

Trojčata je odvedla k jeskyním nad břehy Měsíčního potoka, zatímco Eyrmin se vrátil do Reihniridu, hluboce ponořen v myšlenkách. Cald a Relcan ho následovali, pro tentokrát jdouce vedle sebe a sjednoceni v tom, že neměli účast na princových úvahách.

V hlavní místnosti svého obydlí Eyrmin přecházel sem a tam, a výraz v jeho očích vyjadřoval nerozhodnost, uvažování a posléze pevně odhodlání. Nechal si však své myšlenky pro sebe, a to uráželo Relcana, který seděl na polštáři a neklidně se vrtěl, stejně nepokojný jako princ. Jeho ruce nervózně přejížděly roh stolní desky na straně, kde seděl, a naplňovaly jeho vinnou sklenici tak často, až se mu začaly lesknout oči.

Cald cítil v sobě takový tlak, že se mu chtělo až vykřiknout, aby prolomil na-pjatou atmosféru.

Za dvě hodiny nato přišla do Eyrminova příbytku Glisinda, pro kterou princ vzkázal. Sotva vkročila do místnosti, když se princ obrátil a běžel jí vstříc.

„Věřím, že Gorgon i Pánové ze Stínového světa doufají, že se setkají v Muiri-enském háji. Zda jsou spojenci, či nepřátelé, zatím ještě nevíme. Potřebuji tvé znalosti. Objevila jste nějaký důvod, proč si zvolili naši zemi?“

„Ne.“ Glisinda zavrtěla hlavou a její oči, plné starostí, potemněly. „Může to být také tak, jak jste řekl; mohou hledat bránu kvůli duchům bojovníků. Kdyby tomu tak nebylo, proč by neotevřeli Bránu v Horách Kamenné ko?“

„Kvůli duchům, které nemůžeme vidět?“ Relcanův hlas byl trochu nejasný ná-sledkem pití. Jeho pohled, kterým zřetelně obviňoval Eyrmina, Calda rozzušil.

„Kvůli duchům, které ty nemůžeš vidět,“ odsekl. Chtěl toho říct ještě víc, ale úsečný pokyn Eyrminovy ruky ho umlčel. Eyrminovy oči planuly hněvem, ale udržel své emoce pod kontrolou. Zhluboka se nadechl, aby se uklidnil. „Jestli to nejsou duchové bojovníků, tak proč tedy Zlí, jak spřeženci awnshegha, tak i Neživého pána, vyhledávají výhradně Muirienský háj?“ zeptal se svého zástupce.

Relcan se potácivě postavil na nohy, jako kdyby ho víno přitahovalo k zemi, pak ale náhle stál zpřímá, odhodlaný a klidný. Jeho oči planuly jako Eyrminovy.

„Odpovím ti otázkou. Elfové, kteří jsou dobří a čestně prožili svůj život, odchá-zejí do Tallamai, když zemrou; tak proč ne tihle, o nichž prohlašuješ, že se viděl? Nemohlo by to být tak, že jsou zlí a že na sebe přitahují zlo?“

„Ne! V nich žádné zlo není,“ řekl Eyrmin.

Relcan významně pohlédl na Calda, a ten věděl, že teď se od něho očekává, že buď podpoří svého nevlastního otce, nebo že existenci duchů zamítne. V hlavě mu vířilo, když se pokoušel vzpomenout si na cokoli, co říkal Eyrmin o elfských přízračných bojovnících. Lhát nebylo pro něho lehké, ale pokusil se o to.

„Mohl jsem pocítit jejich naději. Zdálo se to jen slabé, ale bylo to tam. Hledají pomoc od nás, ne od lidí ze Stínového světa nebo od awnshegha,“ pronesl Cald, a poprvé tak doplnil Eyrminovo vyprávění a přidal něco, co znělo logicky.

„To je pravda!“ řekl Eyrmin a z jeho tváře vyzářovalo pevné přesvědčení. „Jsme to my, od koho očekávají pomoc ochranu. Jsou to - byli to - naši lidé a bezpochyby ztratili své životy pro naši věc.“

„Pak je naší povinností je chránit,“ souhlasila Glisinda. „Ale jak?“

„Tak, že stáhneme naše oddíly od hranic," řekl Eyrmin.

„Ne!" vykřikl Relcan. „Máme přece povinnost k Sielwodu!" Princův zástupce zde stál široce rozkročený, ruce sevřené v pěst. Eyrmin se překvapeně podíval na menšího elfa, ale jeho reflex bojovníka ho automaticky přiměl zaujmout obranný postoj.

„Nemůžeme současně strážit všechny okraje lesa v západním rameni a háj," řekl Eyrmin, pokoušeje se do rozhovoru vnést opět pořádek a logiku.

Relcan se ovládl. „Když udržíme Gorgonovo vojsko na hranicích lesa, nebudou se moci spojit," řekl. „Halflingové nám řekli, že ten Klasmonde Volkir neví, jak otevřít Bránu."

„Ale brzy už zjistí, že ji mohou pro něho otevřít jiní," zašeptal Cald. Myšlenka, která ho náhle napadla, ho naplnila mrazivou hrůzou, ale slova z něho vyšla proti jeho vůli.

Tři elfové na něho překvapeně zírali, ale jako obvykle to byl Eyrmin, který první porozuměl významu Caldovy poznámky.

„Halflingové," vydechl, a jeho hlas se třásl hrůzou nad jednoduchostí tohoto vysvětlení a nad velikostí nebezpečí v případě, že Cald má pravdu. „Mohl by se dostat do Cerilie tak, že je požene přes průchod před sebou."

„Halflingové prohlašují, že nemohou Bránu otevřít," připomněl Relcan.

„Ale musí toho být schopni," opáčil princ. „Průchod se několikrát otevřel, a vždy proto, aby propustil uprchlíky. Neživí pánové vždy u průchodu nebyli."

„Mohou hiát, když říkají, že nevědí, jak Bránu otevřít," podotkl Relcan. Zdál se teď víc než ochotný najít si jiný terč pro svou zlost. Oči mu svítily, jako by objevil důvod, proč odmítnout halflingům pomoc a přistěšit.

„Ne, oni mluví pravdu," řekla Glisinda. „Věřím, že mají vrozenou magickou schopnost, která se projeví v okamžiku strachu či zoufalství. Snad to ani není žád-ná magie. Vše, co je potřeba, může být jenom dostatečná intenzita strachu a zoufal-ství. Nevěřím, že si uvědomují, čeho jsou schopni."

„Ale až to jednou Klasmonde zjistí, tak toho použije," připojil Eyrmin. „Nemů-žeme si dovolit nechat háj bez dohledu."

Patnáct

CALD STÁL OPŘEN O STARÝ STROM V Muirienském háji a bručel si sám k sobě, i když jeho svědomí mu říkalo, že dostal, jenom co si zasloužil. Nebo aspoň část z toho, opravil se. Lži, kterou vyřkl před léty - to, že viděl duchy elfů - elfové stále věřili a on ji právě nedávno znovu oživil. A protože mu elfové uvěřili, že je schopen vidět přízračné bojovníky, bylo mu svěřeno velení nad jednotkou, určenou ke střežení háje.

Nezasloužil si tu čest, aby byl velitelem skupiny elfů, z nichž všichni byli mnohem starší a moudřejší a také lepší bojovníci než on, a ani si nezasloužil jejich důvěru. Jeho svědomí ho bodalo jako šlahoun plný trnů.

Tato funkce mu byla svěřena před měsícem a on urputně lpěl na bezchybném plnění svých povinností, opouštěje své místo pouze kvůli vykoupání v Měsíčním potoce, když usoudil, že je už příliš podrážděný a útočný. Spal pouze tehdy, když ho k tomu dohnala únava. Stál na okraji světliny, kde v minulých letech došlo několikrát k otevření Brány. V každé bitvě Eyrmin vždy zaujal přední a nej-nebezpečnější postavení, a Cald se rozhodl, že ani on se nezachová jinak. Během měsíce, kdy vykonával svou povinnost, se Brána otevřela jednou. Unik-lo přes ni pět halflingů. V dálce za ní mohl rozeznat vojáky Klasmonda Volkira, kteří k ní běželi, ale průchod mezi světy nezůstal otevřen déle než minutu a ani jeden z pronásledovatelů se k němu nestačil přiblížit.

Neustále však trvalo nebezpečí, že Neživý pán z Hradu Gough je již na dosah k rozuzlení tajemství otvírání Brány. Byla to pouze záležitost času, než si to ujasní.

Mladý člověk zamžoural do jasného slunečního svitu časného odpoledne a ustoupil zase zpět do stínu. Většina lidí by při spatření tmavých převislých větví a keřů, stínících stezky v Sielwodu, těžko uvěřila, že v pralese jsou i místa plná slunečního světla a květů, a dokonce i otevřené palouky.

Ale na sluncem ozářené světlině Muirienského háje nerostly žádné květiny. Cald už dlouho předtím usoudil, že Saelvamův příběh o Caesandre Hvězděném svitu nebyl jen pouhým výmyslem. Vyprávění o milencích vystoupivších k hvězdám mohlo být sice fikcí jeho představivosti, ale stromy zde skutečně žily v čase zcela odlišném od zbývajících částí pralesa. Dokonce i spadlé Ústí leželo zde na zemi nedotčeno časem. Jinde v lese už tomu bylo dlouho, co zcela zetlelo.

Uprostřed světliny ležela mohutná větev stromu, která stále ještě měla bohaté listoví. Byla odlomena náhodou následkem zbloudivší formule mága ze Stínového světa při zápasu mezi Eyrminem a Mmaadagem Cemfridem. Cald strávil celé ho-diny tím, že pozoroval toto jediné svědectví první bitvy s cizinci ze Stínového světa.

Uslyšel hluk, jak by se někdo klopýtavě pohyboval lesním porostem a který se naučil spojit s gobliny, a otočil se tím směrem. Přicházela k němu Glisinda, následována Stognadem a Bersmogem a dalšími deseti elfy.

„Mnoho lepších míst kde být než tohle," Bersmog nahlížel do stíny zahalených hloubek háje.

Zpočátku zvláštní atmosféra mezi prastarými stromy v háji gobliny nijak zvlášť netrápila, ale pak k překvapení člověka i elfů si oba goblini vyvinuli něco jako zvýšenou vnímavost k lesu. Dělalí velké okliky, aby se vyhnuli háji a několika dalším místům. Když byli na to otázaní, Stognad prohlásil: „Mnoho stromů rozhněvané některá místa. Mnoho stromů šťastné jiná místa. Stromy v Sielwodu být druh, co myslet."

Ani goblin nebyl schopen vyjádřit své pocity jinak, než že řekl, že malé lesní porosty v kopcích Markazoru a lesy v Mhoriedu nejsou takové jako Sielwode. Cald si byl jist, že to byl vliv elfů, kteří dali svému pralesu uvědomění. Proč byli goblini vnímavější ke stromům než člověk vychovaný elfy, bylo pro Calda záhadou.

„Přišla jsem, aby sis mohl odpočinout," řekla Glisinda Caldovi. Chystal se něco namítat, ale elfka to vyčetla z výrazu jeho tváře a předešla ho. „Přivedla jsem nové posily, abych umožnila oddech i těm ostatním. Nikdo, dokonce ani my elfové, nemůžeme pracovat neomezeně a bez odpočinku."

Cald přikývl, uvědomuje si únavu, kterou vyvolávalo dlouhé čekání. Myšlenka na cestu zpět do Reilmiridu, zahrnující dvě míle, na jídlo u stolu a seznámení se s čerstvými novinkami od hranic ho naplnila novou energií.

„Zůstanu zde asi dva dny," oznámila mu Glisinda. Šňala z ramene luk, nasadila na tětívu šíp a zaujala Caldovo místo, odkud měla světlinu přímo na dohled. Cald si přehodil svůj luk na rameno a vrátil do toulce šíp, který držel připravený po celé ty únavné hodiny čekání. Průzor zaměřovači drážky byl již opotřebovaný a odřený a konec tenkého dřívku byl tmavý od potu z jeho rukou.

Popřál Glisindě pokojnou hlídku a právě se obrátil k odchodu, když se náhle objevil Eyrmin. Princ vykonával obchůzku nových opevnění, která byla zřízena přímo v lese, a Cald o jeho návratu ještě nevěděl. Princ zrychlil své kroky, aby dostihl Calda, ale náhle se zastavil, když zpozoroval, že dva z nově přibylých elfů jsou Iswiel a Farmain.

„Už jste zotaveni z vašich zranění?" zeptal se přívětivě.

„Ano, princi, a jsme připraveni konat zde naši povinnost, abychom chránili du-chy mrtvých hrdinů," odpověděl Farmám.

„Je to pro nás čest, že můžeme vykonávat tuto službu," přidal se Iswiel.

„Kdysi jsem slyšel, že lidé z Eisermerieny jsou dalekozrací," řekl Eyrmin. „Myslím, že by vaše schopnosti mohly být lépe využity na výškových plošinách Otce háje. Tímto vás zprošťuji služby zde."

Cald se přiblížil k Eyrminovi, když vynesl své rozhodnutí, a všiml si zděšených pohledů, které mezi sebou vyměnili ti dva elfové z jižní vesnice. Zdálo se, že jsou připraveni něco namítat, ale princ stáhl své rty do tenké linie a jeho oči ztemněly. Poznali, že lepší bude neprotestovat. Cald a Eyrmin pozorovali, jak se neochotně táhnou zpět k vesnici.

„Jestli si pospíšíte, přijдете právě včas, kdy se hlídky střídají," zavolal za nimi Eyrmin. Pohledem sledoval oba elfy, jak zrychlili krok a rozběhli se.

„Snad si při plnění strážní povinnosti nezpůsobí zase nějaký úraz," řekl Eyrmin, když už byli z dohledu. Cald si vzpomněl na předstírané kulhání těch dvou elfů z jihu a věděl, že princ jejich odvaze nedůvěřuje.

Eyrminův zrak byl upřen na oba elfy, dokud nezmizeli mezi stromy, a pak se obrátil, aby si promluvil s Malalou a s Ursriem. Cald pozoroval gobliny, kteří se předtím od Iswiela a Farmaina zjevně odtahovali.

Stognad a Bersmog, kteří přišli s Glisindou, se zřejmě rozhodli zůstat s princem a s Caldem. I když oba goblini žili už léta v Sielwodu a za tu dobu se prokázali jako dobří bojovníci, nebyli nikdy požádáni, aby se zúčastnili hlídek. Nově přichozí jim nedůvěřovali; jiní sice oceňovali jejich statečnost a zručnost v boji, ale ne-měli valné mínění o jejich disciplíně.

„Ti elfi dobří bojovníci, ale ne dobří strážci," poznamenal Bersmog. „Lepší poslat je pryč. To nebýt dobří elfi."

„Co proti nim máte?" zeptal se Cald goblinů.

„Oni smrdět," odpověděl Stognad.

„Nechtěl bych, aby Eyrmin slyšel, co tady říkáte," varoval je Cald podrážděně.

„To nebýt smra- smra- pach od elf," řekl Bersmog a jeho nízké čelo se starost-livě svraštilo. „To stejný smrad jako mágové, co přijít z podzemí."

„Říkáš tedy, že jsi cítil vliv Gorgona," připomněl Cald. „Elfové nejsou jeho sluhy."

„Když vy cítíte tu špatnost, tak vy nezapomnět," řekl Stognad.

„Elfové nejsou sluhy awnsheghů," řekl Cald. „Neřeknu to nikomu, co jste tady řekli, nebo by se vám mohlo stát, že byste byli vypovězeni z lesa." Odvrátil se od goblinů.

Život v Reilmiridu býval během toho měsíce, který byl vyhrazen odpočinku, až příliš klidný, a tak se bojovníci nudili a stávali se neklidnými a podrážděnými. Během těchto řídkých chvil klidu goblini často trpěli pohrdáním nečinných váleč-níků. Pravděpodobně hledali nějakou možnost, jak dojít uznání a vyššího ocenění u prince. Obvinili elfy, že slouží Gorgonovi, nebyl zrovna ten nejlepší způsob, jak toho dosáhnout, a Cald se proto rozhodl, že se Eyrminovi o tom raději nezmíní.

Princ asi půl hodiny strávil tím, že procházel mezi bojovníky a s každým si chvíli pohovořil, než se rozhodl vrátit se do vesnice. Cald šel s ním o pár kroků pozadu a zastavil se ještě, aby se podíval na světlinu.

„Trápí tě něco?" zeptal se Eyrmin.

„Nevěřím Klasmondu Volkirovi," řekl Cald; jeho obavy ho ovlivnily natolik, že vyústily v absurdní stížnost. „Čekal jsem zde měsíc, sotva jsem si udělal čas ke spaní, a určitě se teď stane, že on přijde Branou, zrovna když budu ve vesnici."

Cald uviděl smích v Eyrminových očích a zamračil se. „Stál jsem u tohoto stromu celý měsíc, celý otravný měsíc, a nedělal jsem nic jiného, než že jsem čekal. Jestli-že se Brána otevře a on sem projde, zatím co já tu nebudu..." Povšiml si, že Eyrmi-novy oči se rozveselily ještě víc.

„Dobrá, ale nebude to fér," řekl a pomyslel si, že to vyznělo jako trucování čtyř-letého.

„A mohlo by to také trvat léta, než projde," řekl Eyrmin. „Lidé nemají dost tr-pělivosti."

„Nemít rád trpělivost příliš moc," prohlásil Stognad. „Čekat nebýt získat."

„To není tím čekáním. Je to tím, že mi chybí boj," řekl Cald, když už Eyrmin zamířil k jihu.

Neušli ještě ani třicet kroků, když se nad hájem náhle snesl pocit děsivé předtu-chy. Už to pocítili předtím a věděli, že je to atmosférická předzvěst otevření Brány. Elfové a goblini si navzájem vyměnili pohledy a rychle se otočili, obezřetně se vracějící k Muirienskému háji.

„Věděl jsem, že se to stane," řekl Cald, citě se ospravedlněný.

„Ne potřeba trpělivost," hádal se Bersmog, když pevněji sevřel svůj oštěp.

„Nechybět boj," ušklíbl se Stognad na Calda, když se běžel postavit člověku po boku.

„Nemusí být sami," připomínal Cald goblinům. Během let se Brána otevřela několikrát, ale přešla přes ni pouze jedna skupina uprchlých halflingů.

„Nejít sbírat květiny," zavrčel Stognad, jako kdyby jim Cald boj dlužil a byl zodpovědný za případné goblinské zklamání.

Princ, Cald a goblini dorazili na okraj světliny, kterou až doposud zalévalo jasné sluneční světlo. Obloha byla bezmračná, ale slunce se najednou zatemnilo, jako kdyby po obloze přecházela tmavá hradba bouřkových mraků. Vzduch ztratil svou čerstvou vůni, náhle byl naplněn smrdutým a zvětřalým pachem. Vypadalo to, jako by se na háj snesl hluboký soumrak, vedle stojících stromů se vynořily jejich stínové duplikáty, které napřed vypadaly jako světlá mlha, potom se zformovaly do svého tvaru a zhmotnily. Když se počet stromů kolem světliny zdvojnásobil, některá místa, která byla stromy doslova přeplněná, se stala neprůchodnými.

Elfové, kteří ještě nikdy nebyli svědky otevření Brány, užasle vzkřikl a rychle uhýbali s dosahu zhmotňujících se stromů. Cald jako zhypnotizován pozoroval, jak se oba světy zdvojením proluly, až téměř upustil svůj luk.

Jeho pozornost zaujal pohyb na jeho pravé straně, a on uviděl Flamariera, který se snažil ukrýt pod jedním ze stínových stromů. Cald si vzpomněl na goblina, který tehdy zmizel, když se Brána zavřela.

„Jdi pryč od těch nových stromů," křikl na elfa, ale neměl už čas, aby se ujistil, že bojovník uposlechl jeho rady.

Mezi stromy se objevili halflingové a jejich malé nožky se mihaly tak rychle, jak jen byli schopni utíkat. Vrhali zděšené pohledy dozadu, kde se za nimi hnalo více než padesát jízdních válečníků ve vzdálenosti menší než deset yardů.

Vůdce pronásledovatelů, doprovázený po každém boku dvěma bojovníky, měl podobu stínu. Temnota postupovala s ním a vyzařovala z koruny, kterou měl na hlavě. Jeho kůň se zdál být tak černý, jako jeho cvočky pobité zbrojí, ale uvnitř stínu, který ho zahaloval, obránci nebyli schopni rozeznat jakoukoliv barvu. Věděli-li pouze, že je to Klasmonde Volkir, který narazil na Bránu buď náhodou, nebo objevil, jak přitom využít halflingů.

Halflingové vkročili na světlinku, ale okamžitě se rozprchli, hledající unik. Zdvojené stromy jim téměř všude zatarasovaly cestu, a tam, kde našli nějaký průchod, viděli stát zuřivého elfa s napjatým lukem.

Když se Cald podíval na jejich tváře, uvědomil si rozdíl mezi zoufalstvím a na-prostou ztrátou naděje. V zoufalství by horlivě hledali, kudy uniknout; ale nyní, přesvědčení, že smrt je neodvratná, dospěli ke společnému rozhodnutí bojovat do posledního dechu. Jeden z nich pozvedl svůj krátký meč. Byl to jeden z malého počtu těchto lidí, kteří měli nějakou skutečnou zbraň. Zamířil k Caldovi.

„Jdi mi z cesty!" zasykl člověk na halflinga a pozvedl svůj luk. Zamířil na Ne-živého, který jel uvnitř temnoty. Šíp vyletěl z jeho luku a zmizel bez nějakého viditelného účinku a Cald vztekle zavrčel. Měl to vědět, že se jedná o magii, a neztratit tak zbytečně dobrý šíp.

Eyrmin by ho za to jistě nevinil, protože jeho vlastní šíp stihl stejný osud.

Glisinda, Flamarier a Malala našli svůj cíl mezi čtyřmi jízdními válečníky, kteří jeli vedle Klasmonda Volkira. Malalin šíp zasáhl nekryté místo ve zbroji mohutného-ho nemrtvého, zrůdy zvířecího vzhledu, která vypadala napůl jako goblin a napůl jako člověk, i když výškou převyšovala oba. Její šíp se mu hluboko zaryl do jeho hrudi a nemrtvý padl s kletbou, která se zdála ještě prohloubit okolní šero.

Eyrmin vystřelil další šíp na Neživého pána, ale ten také zmizel. Uvědomiv si, že jeho šípy nemohou Klasmonda zastavit, vyřít se princ ze svého úkrytu, vyhýbaje se halflingům, kteří bojovali holými pěstmi, a jízdním útočníkům, a snažil se dostat k Volkirovi. V ruce třímал legendární Starfire, který byl v pradávných dobách nasycen elfskou magií. Leskl se a zářil mocí, která zmenšovala působení Koruny Temnoty.

Na světlinu se vrátila nová skupina jízdních bojovníků a Cald ztratil prince s očí.

„Ne - ne," mumlal si potichu, ale nějaká vnitřní moudrost ho varovala, aby ne-vykřikl, ačkoliv jeho strach o Eyrmina byl tak velký, že mu dalo námahu zůstat tichý. Vystřelil ještě další tři šípy do zmeti bojujících válečníků ze Stínového světa, ale přestože slyšel výkřiky raněných, nepodíval se, jakou škodu jeho šípy způsobily.

Více než tucet elfů opustilo své úkryty a bojovali muž proti muži s bojovníky ze Stínového světa. Dvacet vetřelců přišlo o své koně. Několik jich bylo zasaženo zbloudilými elfskými šípy. Žádný z nich sice nebyl smrtelně raněn, ale jejich pro-nikavé bolestné rzání poplašilo ostatní, kteří se vzpínali a divoce vyhazovali kopyty.

Glisinda, Malala i Flamarier se srazili s vetřelci a přes klubko divoce se napa-dajících bojovníků zahlédl na chvíli Cald Eyrmina bojujícího s Klasmondem Vol-kirem na život a na smrt. Neživý bojoval už také opěšalý, a s touto vysokou posta-vou, která ztělesňovala temnotu a hrůzu, jasně kontrastovala Eyrminova blyštící se zbroj. Starfire v jeho ruce zářil jako pochodně a moc elfského meče zvyšovala lesk princova oděvu. Magické runy na něm jiskřily a oslnivě se leskly. Vypadalo to, jako by světlo bojovalo s temnotou, když zářící elf si vyměňoval rány s vládcem z temného světa.

Všude na světlině - i kolem ní - elfská zbroj, která jindy splývala s pozadím pralesa, se nyní jasně třpytila v temnotě, vniknuvši do jejich světa. Cald, který nyní nosil svou vlastní bojovou výstroj, zjistil, že jeho vlastní zbroj osvětluje každý detail půdy kolem něho, a neodvažoval se pohlédnout na svůj meč, aby jím nebyl oslepen.

Za Eyrmina se příkradl ozbrojený humanoid, hledaje vhodné místo, odkud by mohl prince zasáhnout zezadu. Cald pocítil strach jako vždy, když princ tak leh-komylně riskoval svůj život, a vystřelil svůj šíp na humanoida. Podařilo se mu ho zasáhnout a tak odvést jeho pozornost, ale zbroj ze Stínového světa byla příliš pevná pro jeho křehkou strelu. Hned poté si přehodil luk přes rameno, vytasil svůj meč a vrhl se proti stvůře.

Dva halflingové, kteří si uvědomili, že bojuje s jejich nepřítelem, vyběhli přímo před něho. Cald je netrpělivě odstrčil stranou.

Skočil na světlinu a stěží se stačil vyhnout rozběsněnému koni, na němž seděla mohutná parodie velikánského goblina. Stvůra máchla po Caldovi řemdicem - těžkou kovovou koulí s hroty, upevněnou na řetězu. Cald uhnul a téměř upadl pod kopyta koně, jak se pokoušel přikřít a přitom současně běžet. Snažil se uhnout doleva, ale tam zrovna běžel halfling s krátkým mečem. Cald přes něho skočil a klopýtl, a poté padl do spleti větvíček a listů staré odlomené větve.

Tenké uschlé větvičky se pod jeho vahou tříštily a lámaly. Jeden ostrý úlomek taktak minul jeho oko a rozřízl mu tvář.

Upustil meč. Rychle zalezl pod skrovnou ochranu větvoří a pátral v listí pod sebou po své zbrani. Jeho tápající prsty narazily na rukojeť, ale tento chladný kov nepatřil jeho meči.

Najednou ho obklopilo zlo, beroucí mu veškerý vzduch, jako kdyby ztratil schopnost dýchat. Pomyslel si, že je to proto, že je blízko k vládci ze Stínového světa. Eyrmin a Klasmonde Volkir však spolu bojovali na druhé straně světliny.

Nějaká malá část jeho mysli si uvědomovala, že zbraň v jeho ruce není jeho vlastní, ale nevšímal si toho. Nedbal ani, že mu jeho vědomí naléhavě připomíná, že nepocítil tak hrůzné zlo ani tehdy, když se Neživý pán objevil poprvé.

Převážná část mladíkovy mysli byla naplněna touhou po krvi, která ho ovládla tak, že zuřivě sekal po větvičkách, bránících mu, aby mohl rychle vylézt. Cizí zbraň je řezala tak hladce, jako by to byly pouhé čepele trávy. Zanedlouho se mu podařilo dostat se ven.

Ohromný goblin již na něho čekal. Stvůra se šťourala ve změti suchého listoví, ale střežila se přijít příliš blízko a riskovat tak možné odseknutí své končetiny. Cald náhle vyrazil z hloubi svého úkrytu a máchl po něm mečem. Goblin rozhoupal v obraně svůj řemdih. Jeho malé oči rudě svítily bojovností a vyřít se vpřed, důvěřuje své těžké zbrani, že s člověkem brzy skoncuje.

Z Caldovy mysli vymizela veškerá opatrnost. Zdálo se mu, jako by byl nezranitelný. Malá část jeho vědomí, která si podržela přičetnost, pozorovala s hrůzou, jak pokročil vpřed a pozvedl svou tenkou čepel, aby odrazil útočící řemdih. Tatáž malá přičetná část jeho samotného jako šokovaná hleděla, jak čepel udeřila a prorazila dvěma z hrotů koule a těžkou tyčí až do goblinovy ruky.

Humanoid překvapeně zíral, jak z pahýlu jeho zápěstí vytryskla krev, ale bolest ještě nestačila dojít až k jeho malému mozku ve chvíli, kdy Cald vyskočil do vzduchu a neuvěřitelnou ranou vehnal svou čepel skrz zbroj do goblinova srdce.

Cald se rozhlédl kolem právě včas, aby uviděl Flamariera padnout pod sekerou jednoho jízdního těžce ozbrojeného bojovníka. Skokem se vyřít kupředu a jedním máchnutím své čepele uťal jeho ozbrojené rameno, jako kdyby kost a ochranný kov nebyly tvrdší než sýr.

Jeho skok ho vrhl k zadku koně, odrazil se od něho, zakopl a padl zpátky do změti větviček padlé větve. Jak napřáhl levou ruku, aby zmínil svůj pád, nahnátl hladký, důvěrně známý kov záštity, patřící jeho vlastnímu meči. Upustil cizí zbraň a břímě zla z něho spadlo jako těžký náklad, s úlevou složený na konci cesty. Ale pocity, které prožil předtím, zůstaly v jeho vědomí bolestně vryty, jako podlitina po tělesném zranění.

Malá část jeho vědomí, která předtím protestovala proti náhlému vzrůstu jeho schopnosti, nabyla na síle. UVědomil si, že zlo, které předtím pocítil, pocházelo z meče, který našel pod spadlou větví.

Pohlédl na něj dolů s pocitem, že jeho vědomí s hrůzou ustupuje a choulí se před tou zlověstností. Zdálo se mu, že i jeho maso začíná hořet v jeho blízkosti. U jeho levé nohy byla králičí nora, a on klekl a zastrčil do ní zlověstnou čepel. Pak ještě do té ohavnosti kopl a vstal, připraven dále bojovat, ale tentokrát s čistou zbraní.

Právě vstával, když Glisindu zasáhl těžce do ramene kyj jednoho ghúla. Zraněná se odvěkla do úkrytu v lese.

Neschopna už dále bojovat, pozvedla svůj hlas v Lirimě, elfské písní o statečných srdcích a dobrých úmyslech.

Ostatní elfové kolem světliny přidali své hlasy k melodii, která je posilovala v dobách temna a zla.

I presto, že zuřivě bojoval s Klasmentem Volkirem, bylo princův hlas v písní slyšet nejsilněji a jeho zbroj a meč zářily stále jasněji. I elfské oči se musely odvracet od této oslepující záře.

Vedle Calda se náhle objevil další elfský válečník, který však nebojoval s žád-ným nepřítelem. Pouze stál a pozoroval boj. Jeho prsty byly obemknuty kolem jílce jeho meče, ale ten zůstal ukryt v pochvě. Soudě podle jeho oblečení, nebyl to elf z Reilmiridu, ale jeho celkový vzhled vylučoval jakékoliv spojení se Stínovým světem.

Cald se na něho díval, zvědavý, zda tento elf je přítel či nepřítel, když náhle za-slechl za sebou rachotivý zvuk. Obrátil se a spatřil humanoidní děs - zčásti kostru, zčásti zpráchnivělé maso - řítící se na něho. Snažil se uskočit z dosahu spadlé větve. Nemohl si dovolit žádnou chybu či klopýtnutí, až se čepel jeho meče střetne se sekerou jeho protivníka. Avšak stejně rychle, jak jeho nepřítel postoupil vpřed, se zastavil a ohlédl přes rameno a vzápětí couvl. Z jeho bezmasých úst uniklo duté zasténání plné hrůzy a Cald pohlédl směrem, kterým zděšeně zíral k Bráně.

Pocítil stejnou hrůzu jako jeho protivník, když spatřil, že ze Stínového světa se přibližuje jakýsi černý stín. Nedalo se rozlišit, jaký má tvar, a přece Cald vnímal, že je to stvoření, které by nedokázal pojmenovat. Když to míjelo kulhajícího ghúla, nemrtvá stvůra zmizela a vojsko ze Stínového světa se zdálo být stejně ochromené hrůzou z této krácející temnoty jako elfové i halflingové.

Ale nemělo dojít k tomu, aby monstrum prošlo Bránou. Přes světlinu zahvízdl podivný vítr, který ohlašoval uzavření průchodu mezi oběma rámcí. Větve a vět-vičky stromů ze Stínového světa se začaly kymáčet ve vichřici. Tmavé listy Muiri-enského háje zůstaly však nehybné.

Jednotlivé souboje byly v polovině přerušeny, když vetfelci z druhého rámce byli vsáváni zpět k Bráně. Elfové se vrátili k východní straně světliny, nedotčení vichřicí, ale přece jen se báli možnosti, že by byli vtaženi do tohoto druhého světa.

Halflingové se vrhali k zemi, zachytávající se kořenů stromů Muirienského háje, aby se uchránili před vtažením zpět do světa, z něhož uprchli. Většina se držela dostatečně pevně. Několik málo ne.

Polovina lesa zmizela, obloha se projasnila a Brána zapadla do nicoty. Jedinou známkou bitvy, která se zde odehrála, byla pošlapaná tráva. Neležela zde ani žádná mrtvá těla.

Cald si uvědomil, že Flamarierovo tělo zmizelo i s mrtvolami Klasmondových válečníků.

Eyrmin zasunul svůj meč do pochvy a záře, linoucí se z čepele a zbroje, odumřela. Rozhlédl se kolem po elfech a jeho tvář vyjadřovala úlevu i smutek, když se zdál zaznamenávat každou tvář jako na seznamu zapsaném v jeho mysli.

„Flamariere?“ zavolal, když pohřešil elfského bojovníka z východního lesa. „Kilrinisi? Ursriene? Glisindo? Hialmaire?“

Glisinda a Hialmair odpověděli. Cald věděl, že Flamarier to už nikdy neudělá. Neudělá to ani Kilrinis, veselý šprýmař, který v mírových dobách udržoval v Reil-miridu veselou náladu. Žádná odpověď nepřišla ani od Ursriena. Cald si připomněl příběh o statečném Ursrienovi, který odmítl přistoupit na princovu žádost a zabít dítě, protože jeho zbraně byly příliš velké na tak malého nepřítele. Na konec tedy se Ursrienovy zbraně střetly s protivníkem, u něhož měly pod míru. Cald unaveně vylezl ven spod spadlé větve a povšiml si, že jeho druh, vznešeně oblečený elf, nepotřeboval překročit zmeť stromových trosek. Přešel skrz ně, jako kdyby to byl prázdný vzduch. Cald pocítil, že se mu na zátylku a šíji zjezily vlasy. „Buď zdrav, bojovníku,“ vypravil ze sebe. Elf kráčel dál skrz hromadu větví, jako by Calda neslyšel, ale člověk odpověď neočekával. Lež, kterou vyřkl před osmi lety, se stala pravdou, mohl vidět duchy elfských bojovníků.

Šestnáct

LERIEN BYL VYCHOVÁN V PŘÍBĚZÍCH O KŘIŠŤÁLOVÉM PALÁCI, ale jeho povinnosti ho držely v Eisermerieniu, elfské vesnici, která strážila jižní hranice pralesa blízko elinijského močálu. Jako každý elf ze Sielwodu si dal slib, že se jednou podívá do Siellaghriodu, ale elfský život, není-li krátce přerován nemocí nebo smrtící ranou v boji, trvá věčně, a zdálo se mu, že má na všechno mnoho času.

Před několika měsíci strávil spolu se svými dvěma druhy okraje pralesa u bažin Elinie, když ho náhle obklopil závan černí. Jeho mysl zahalila temnota a myslel si, že zemře. V tom okamžiku nejvíce litoval toho, že si nikdy neudělal čas, aby na-vštívil Siellaghriod a Křišťálový palác krále Tieslina Krienelsiry.

Když se mu vrátilo vědomí, byl pod vlivem pohledu awnshegha Czraka a po celý den zoufale bojoval proti vůli svého pána. Nyní hluboce litoval, že způsobil velkému Czrakovi takové potíže, a byl ochotný, ba dokonce dychtivý, položit svůj život za tohoto mocného pána, který jednoho dne bude vládnout Cerilii a snad i celému Aebrynisu.

Ale Czrak byl milosrdný. Nežádal si jeho život, přál si pouze, aby byl poslem. Nejdříve měl jít s Iswielem a Farmainem, kteří byli také získáni pro pánovy záměry, a pak měl přinést awnsheghovi všechny novinky a zprávy, které se dovědí, když se přidají k princovi Eyrminovi v západním cípu Sielwodu.

Czrak spekuloval s příběhem o duších bojovníků v háji a velice se rozzuřil, když jeho dva sluhové se nedostali na světlinu a nemohli se zmocnit meče.

Awnshegh dostal informace od svých elfských spřezenců. Iswiel a Farmain byli přijati k elfským oddílům v západním rameni pralesa bez jakéhokoli stínu podezření, ale byli vysláni hlídat hranice. Dvakrát předstírali, že jsou zranění, takže se mohli vrátit do Reilmiridu, ale i tehdy byli zaměstnání mimo háj.

Skutečnost, že princ zasvětil svůj meč ochraně duchů, udělala z něho bezděčného nepřítele awnshegha, a proto bylo nutné, aby byl zničen. A jak lépe toho dosáhnout, než živit nedůvěru krále Sielwodu? Jestliže princovi lidé budou setrvávat v nepřátelství vůči pánu, pak za to náležitě zaplatí.

Lerienovi připadla ta čest, aby sloužil svému novému pánu tím, že bude živit nedůvěru krále, a za tím účelem byl v Křišťálovém paláci a právě šel na audienci u krále Tieslina.

Jakýsi slabý hlásek uvnitř Lerienovi Hierhielinovi stále připomínal, že by měl být naplněn úctou a obdivem k tomu, co vidí. Jak procházel prostornými halami Křišťálového paláce v Siellaghriodu, křišťálové vybroušené fasetové plošky odrážely světlo zapadajícího slunce. Místy tu i tam zazářila jiskra zelené, modré nebo žluté barvy, ale červená převládala. Červená zářila a jiskřila, tančíc od fasety k fasetě, jak se měnilo světelné spektrum při změnách intenzity světla pohasínajícího dne. Než došel ke konci chodby, slunce zmizelo za horizontem a červené spektrum pohaslo. Se zánikem denního světla se barva stěn změnila. Hluboko pod zemí v zákla-dech z křišťálu, z něhož byl hrad postaven, se nacházela jen jediná planoucí svíce. Její slabé světlo, tisíckrát znásobené vybroušenými fasetami jeskyně, v níž byla osazena, putovalo sklem, vyvolávajíc dojem, jako kdyby tančilo od stěny k stěně.

Nezůstal už ani jediný z elfů, kteří kdysi pracovali na vytvoření paláce, a tajemství jejich umění zemřelo s nimi; ale zanechali po sobě odkaz nezapomenutelné barevné krásy.

Malá část Lerienova vědomí skutečně pocítovala úctu ke krásě, která ho obklopovala, avšak větší jeho část vřela zlostí, záští a zlomyslností z vůle awnshegha Czraka. Díval se na zámek a chtěl, aby se ho zmocnil jeho pán. Czrak by ale nebyl schopen zde žít, a proto Lerien zámek nenáviděl.

Ale už dlouho tu stát nebude, usoudil se spokojeným smíchem. Až jeho pán bude ovládat Cerilii, poručí zničit všechnu tuto krásu, kterou by nemohl užívat.

Lerien zahnul za roh chodby a zde narazil na Brechiana, který ho očekával. Úz-ké, zešikmené elfovy oči se leskly zlomyslným vzrušením.

„Řekneš vše, co ses dověděl o princovi,“ řekl snad podesáté od chvíle, kdy za ním Lerien přišel s historkou, o níž Czrak usoudil, že by byla přijatelná, aby byla předložena u dvora. Lerien strávil v Siellaghriodu pouze tři dny, ale stačil se už dovědět, že Brechian a princ Eyrmin byli sokové v lásce ke krásné Vritienel. Králův rádce dychtil po tom, aby jeho rival byl obviněn ze zrahy.

„Je mou povinností zpravit krále o tom, co jsem se dověděl,“ odpověděl Lerien. „Má čest vyžaduje, abych prokázal trůnu svou věrnost.“

Brechian zamířil do audienční komnaty, kde seděl král Tieslin na křišťálovém trůnu, spočívaje rukama na jeho skleněných opěradlech. Lerienovou první myšlenkou bylo zklamání. Očekával, že král bude oděn v nádherném rouchu nebo ve třeptavé zbroji, ale Tieslin měl na sobě zcela

obyčejný oděv, jaký nosili elfové v lese, v barvách hnědé a mdle zelené. Skvrna bláta na špičce jeho levé boty značila, že se právě vrátil z lesa. Lerien se zastavil, když zpozoroval králův odmítavý výraz, ale ten mu pokynul, aby předstoupil.

„Ty jsi Lerien, ve službách prince Eyrmina?“ zeptal se Tieslin.

„Ne, Sire,“ Lerien se zastavil před trůnem, poklekl na jedno koleno a sklonil uctivě hlavu. „Jsem dezertér ze služby u prince Eyrmina.“ V komnatě se zvedl vzrušený šumot a Lerien počkal, dokud neztichne. Pak pokračoval.

„Prosím mého pána, aby mi milostivě prominul tento zločin. Mou jedinou omluvou je láska a věrnost, kterou chovám ke trůnu a které mi nedovolily sloužit dále tomu, kdo proti němu chystá spiknutí.“

Král Tieslin se naklonil dopředu a hleděl na Lerienu. Na opěradlech trůnu kot-níky jeho rukou zběhly.

„Říkáš, že princ Eyrmin je zrádce?“ Jeho hlas, chraptivý a chvějící se zlostí, byl sotva víc než šepot, ale byl slyšet po celé místnosti.

Lerien sklonil hlavu a hleděl k podlaze, oči odvráceny, aby skryl potěšení, které měl z králova hněvu.

„Můj pán mi doufám porozumí, že mi nepřísluší nazvat kteréhokoliv elfa zrád-cem, ale nebudu sloužit s lidmi, gobliny a halflingy, jejichž cíle jsou v rozporu s cíli našich lidí. S královým dovolením, řeknu vám vše a vy můžete soudit sám.“

Lerienovo vyprávění, což téměř vše byla lež, zesnovaná Czrakem, bylo okrášleno fakty o Reilmiridu a o činnosti Eyrminových oddílů, reálnými fakty, které dodali Iswiel a Farmain. Lerien prohlásil, že jedné noci pocítil neklid, když byl na hlídce poblíž jižní hranice západního ramene, že pátral po příčině a že se mu podařilo vyslechnout rozhovor mezi Caldem Dasheftem a vyzvědačem ve službách Mhora z Mhoriedu.

„Lidský chlapec byl nespokojen a stěžoval si. Přeje si vrátit se do Bevaldruoru, kterému lidé říkají Štitový přístav, ale posel mu oznámil, že musí zůstat s princem. Je královským rukojmím a zástavou, že Mhor dodá armádu, která by podporovala prince Eyrmina, až ten zaútočí na Siellaghriod.“

Lerien opět udělal přestávku, protože věděl, že dvakrát opakovaný příběh ztratí na své dramatickosti. Jako všichni elfové miloval příběhy a věděl, že dvakrát opakovaný příběh ztratí na své dramatickosti.

„To je lež! Nepravdivý výmysl!“ vykřikl Romsien a přehlušil ostatní. Vyskočil, ruku na jílcí meče, a vyrazil k Lerienovi. Pak se zdálo, že se upamatoval, kde je, a uvědomil si, že jeho reakce není na místě. „Neuvěřím tomu, že Eyrmin není loajál-ní ke králi! To o lidském chlapci také nemůže být pravda. Je v Reilmiridu už od té doby, kdy byl ještě malé dítě.“

„Od té doby, kdy elfové trpí netrpělivostí lidí?“ zeptal se Brechian. Také on vstal, připravený bránit informátora. „Je to mňh než dvacet let. Eyrmin by chtěl mít jistou pozici, než udělá poslední krok a napadne Siellaghriod.“

„Přestaňte s tím haštefením,“ zahřměl král. Jeho hlas se zvuchně rozlehl komna-tou. Lerien si všiml, že ostatní hlasy nevyvolaly v místnosti ozvěnu. Tieslin z královské krve měl moc nejen nad svými zeměmi, ale i nad svým palácem.

„Jestli toho máš ještě více co říct, tak to řekni,“ nařídil Tieslin. Jeho obočí bylo svrašťeno a tvář potěmělá, když pohlédl dolů na Lerienu. Zdálo se, že poslovu váhání rozumí. „Mluv pravdu a neboj se nepřítelství dvora. Sdělení, které přinášíš, je nevítané, ale pro dobro Siellaghriodu a celého Sielwodu je nutné, abychom je slyšeli.“

„Ještě něco málo, Sire, jenom že ten posel se ptal, jestli jsou halflingové a gob-lini ještě stále s princem a zda ručí za pomoc jejich lidí. Lidský chlapec řekl, že ano. Je pravda, že už po celá léta žijí v Sielwodu tři halflingové, kteří si jsou neu-věřitelně podobní, a dva goblini.“

„Goblini?“ Jainnar vstal a jeho oči planuly vztekem. „Eyrmin že by klesl tak, že se spojil s gobliny?“ Když byl ještě mladý, žil Jainnar ve vesnici u severních hranic Sielwodu, a ta byla při nájezdu goblinů z hor Mur-Kiladu zničena. Ani po dvou tisíciletích, které od té doby uplynuly, nepřestal nikdy truchlit pro svou rodi-nu. Převládajícím motivem jeho života byla nenávisť ke všem humanoidům.

Biestiel, vlastník meče Verdosa a jeden z nejstarších žijících elfů, vstal rovněž. Vzrušený šum, plný urážek a svárů mezi dvěma protiřečícími si stranami, utichl, když elfové zmlkli, aby slyšeli jeho názor.

„Sire, tento příběh je z těch, které s sebou přinášejí mnoho rozporných úvah,“ řekl pomalu. „Jestliže by posel přišel ke dvoru a mluvil o princí používajícím v boji magii elfského přesko-ku, nebylo by o něm pochyb. Je to přirozená elfská zvláštnost a něco, co bychom my všichni potvrdili. Jestliže však elfský posel mluví o princí, který se změnil v goblina, nikdo by tomu nevěřil, protože víme; že to není možné.“

Prastarý válečník se rozhlédl po místnosti a jeho velitelský pohled si vynutil kývnutím vyjádřený souhlas shromáždění.

„Dlouho mě trápila zvědavost, zda Ealresidovi potomci budou jednoho dne chtít znovu získat trůn, což je možnost, kterou všichni připouštíme. Ale princí Eyrminovi by nepřineslo žádný prospěch, kdyby se spojil se svými zapřísáhlými nepřáteli za účelem uchvácení trůnu. Žádný elf by nechtěl sloužit vládci, který by se takto zachoval. Princ Eyrmin to ví. Spíš bych uvěřil, že se změnil v goblina, než že je blázen. Shledávám, že tento příběh nejsem schopen akceptovat.“

„Přihlásím se k moudrému závěru generála Biestiela,“ řekl Romsien. „Sire, jsem další, kdo nemůže uvěřit této povídce. Poukazují na tvrzení, že princ je údajně spojen s halflingy. Tito malí lidé jsou farmáři a obchodníci. Jejich hlavním zá-jmem je plnit si svá břicha. Nejsou to bojovníci. Věřím, že jich mnoho uprchlo ze Stínového světa Branou v západním rameni. To samo o sobě by z nich neudělalo naše nepřátele. My bychom také hledali únik ze světa, kde zlo se stalo tak silným, že by se nedalo proti němu bojovat. I Lerien připouští, že halflingové nezůstávají trvale v našem lese. Jestliže princ pokládá za správné nechávat ty tři v Reilmiridu, aby pomáhali těm, kteří prchají před hrůzami jejich světa, a dohlíželi na ně, neví-dím v tom nic špatného.“

Lerien zůstal klečel před králem. Námitky, které byly vzneseny proti jeho při-běhu, ho naplnily vztekem, ale nepokoušel se jim odporovat, dokud Romsien se nezmínil o halflinzích. Potom vstal, upíraje oči na krále.

„Sire,“ řekl mírně. „Smím promluvit o nejnovější věci, o níž se mluvilo v Reil-miridu?“

„Mluv." Zdálo se, že v králi opět ožilo rozhodnutí udělat konec hašteření svých rádců.
„Halflingové dokážou otevřít Bránu do Stínového světa. Někteří z nás jsou zvědaví, zda princ má v úmyslu využít jejich schopnosti a umožnit tak silám z temného světa vniknout sem a bojovat pod jeho praporem."
„To je nemožné!" řekl Romsien, který se stále snažil hájit Eyrmina, i když jeho hlas už nezněl vůbec tak přesvědčivě.
„Sire, musíme vás požádat, abyste podnikl patřičné kroky ještě předtím, než princ otevře Sielwode těmto temným silám," naléhal na krále Brechian. Vedle něho Cleomid, s tváří ztuhlou v přísném výrazu, přikývl.
„Můj králi, chtěl bych se posla ještě na něco zeptat."
„Smíš."
„Lerienne, řekl jsi nám o tom spiknutí úplně všechno, co víš?"
Lerien přikývl. Neodvážil se ke svému příběhu víc přidávat, protože jeho pán mu nařídil, aby položil pouze základy podezření a nechal nedůvěru dvora udělat zbytek.
„Ten rozhovor, co jsi vyslechl," pokračoval Cleomid. „Byl u toho princ Eyr-min?"
V původní verzi svého příběhu Lerien neumístil prince na scénu, takže lítostivě zavrtěl hlavou.
„Musíme se o tom dovědět víc," řekl Cleomid pomalu. „Předchozí zprávy mluví o tom, že princ poskytl goblinům útočiště proto, že zachránili život jemu a královi příbuznému Relcanovi. Čest vyžaduje, že dluhy se musí platit."
„To dítě prý je jediné, kdo přežil z karavany osadníků napadené gnolly," řekl Romsien. „Nezdá se mi rozumné, že by Mhor z Mhoriedu riskoval život svého příbuzného takovým způsobem."
„Je toho mnoho, o čem musíme pochybovat, ale trůn musí být ochráněn," pro-nesl generál Biestiel. „Nevěřím té historice o spojencích ze Stínového světa a o pomoci armády humanoidů, ale rád bych věděl něco víc o princových aktivitách. Doporučuji, abychom byli bdělí a na vše připravení."
Tieslin přikývl. „Vy i já jsme stejného mínění. Chci pouze říct, že jsem už pod-níkl kroky, abych byl informován o všem, co se děje v Reilmiridu."
„Sire, jestli spoléháte..." Brechian vyskočil, ale umlčel ho velitelský pokyn královy ruky.
„Přijde čas, kdy poznám pravdu," řekl Tieslin a vykročil ven z komnaty.
Lerien svažtil čelo v obavě, že snad ve své misi selhal, a zvědavý, co víc by mohl ještě udělat. Cizak mu určil rámec jeho příběhu, protože nechtěl, aby přílišné přehánění a líčení hrůzných eventualit ubralo vyprávění na důvěryhodnosti. Lerien nemohl svalit vinu na awnshegha, ať už by jeho vystoupení dopadlo jakkoliv. Jeho pán byl dokonalý a nemohl se v ničem mýlit. Jestliže dvůr neakceptoval jeho zprávu, vina musí být pouze na něm.
Cizak řekl, že pochybnosti potřebují čas, aby pracovaly; snad byl Lerien příliš netrpělivý. Poslouchal, jak se dohadují mezi sebou královi poradci, kteří se shlukli dohromady a jeden přes druhého argumentovali, co by se mělo udělat. Brechian, Cleomid a Jainnar naléhali, aby do Reilmiridu bylo vysláno vojsko, které by se postavilo princovi ještě předtím, než by mohl shromáždit pomoc od svých spojenců. Několik dalších jenom naslouchalo.
Lerien usoudil, že jeho poslání se přece jen zdařilo.

Sešmáct

TŘETÍ NOCI PO BITVĚ V HÁJI VYKLOUZL Garienel ze svého příbytku, pohybuje se pomalu a s bolestí. Zúčastnil se boje v háji a utrpěl nehlubokou sečnou ránu na levém stehně, kterou mu způsobil meč jednoho válečníka ze Stínového světa. Rána byla sice pouze lehká a on by si z ní také nic nedělal, ale jakási zlá magie či jed - snad zkažená země, odkud zbraň pocházela - vyvolaly v ráně palčivou tepající bolest a zpomalily hojení.
Král Tieslin ho vyslal, aby zjistil pravdu o pověstech, které vyvolaly tolik ne-důvěry a podezřívání v Siellaghriodu. Očekával, že sem přijde a doví se vše, co chtěl vědět, během nekoukání hodin, ale v tom se zklamal. Jestliže princ Eyrmin a jeho stoupenci o těchto pověstech, kolujících u dvora, něco slyšeli, nedali to nijak najevo.
Nevyjádřili ani nespokojenost s trůnem, ani otevřeně neprojeví loajalitu ke králi. Nejdřív se tomu Garienel divil, ale pak se musel ptát sám sebe, co vlastně očekával. V Siellaghriodu neprohláшал veřejně svou věrnost žádný elf, protože se to považovalo za samozřejmost. Bojovníci ze západního ramene měli obavy z invaze Gorgona. Trávili svůj čas strážením lesa, předáváním zpráv a bojem a ve svých volných chvílích zpívali staré písně, pili víno a smáli se, jako by si předstíra-li, že nebezpečí neexistuje.
Garienel doufal, že se dostane do Muirienského háje a že bude schopen sám uvidět duchy bojovníků a přesvědčit se, zda skutečně existují, ale po více než měsíci se mu to nedařilo. Jeho povinnosti ho vázaly na hranicích lesa a do Reilmiridu se vrátil až dva dny před bitvou v háji.
Štěstí, a ne plánování, se stalo jeho spojencem. Glisinda sestavovala oddíl, kterým chtěla vzít s sebou do háje, a on byl právě po ruce, když sháněla dobrovolníky. Když se otevřela Brána, uviděl vlastníma očima Zlé ze Stínového světa.
Garienel se potom již dále nezabýval možností existence duchů bojovníků. Princ chránil Sielwode před mnohem větším nebezpečím, než bylo pár lidských lovců a dřevorubců od východních okrajů lesa.
Byl už rozhodnut opustit Reilmirid a vrátit se ke dvoru. Král se potřeboval do-vědět vše, co zjistil, ale protože teď byl raněný a cestovat nemohl, posle se zprávou holubici Brissel.
Zavolal ji jemným vrkavým zvukem a ona se vzápětí poslušně snesla na jeho vztaženou paži. Holubice si načechrala peří, takže se zdála dvakrát tak velká, a pak si je znovu uhladila na své místo. Natáhla krk, aby se podívala do elfovy tváře s hlavičkou na stranu a s jedním jasným černým okem vzhlížejícím k němu. Garienel uvážal jemným vláknem na ptačí nožku zlatý prsten s bílým kamenem. Král aspoň bude vědět, že princ není jeho nepřítel. Tato zpráva postačí, dokud se nebude moci vydat na cestu sám a podat celkové hlášení.
Alandas, zašeptal k ptákovu a zvedl paži. Hnědá a bleďá žlutá pera holubice splynula s temnotou, když tiše nabrala do

křidel vítr a rozletěla se k východu.

Jeho poslání bylo dokončeno. Zůstal chvíli stát na nejvyšším stromovém chodníku, hledě dolů na světla vesnice pod sebou. Žádné město či vesnice Aebrynisu se nemohlo rovnat Siellaghriodu a jeho Křišťálovému paláci, ale stromová vesnice Reilmirid měla své vlastní kouzlo. Tmavé listy sielwodových stromů zastřešovaly a chránily stromové stezky až k místům, kde přecházely v zelené chodby a tunely. Plápolavý svit pochodní naplňoval vesnickou noc životem a pohybem a obyvatelé, kteří ve dne žili ve stálém nebezpečí před Gorgonem a Neživým pánem ze Stíno-vého světa, dokázali se večer rychle zbavit svých denních obav a strachu písněmi a zábavou v příjemné společnosti. Zatímco zde stál vyhlížeje svítání, zaslechl výbuch smíchu, přicházející z bie-riea, následovaný hudbou flétny a melodií staré písně.

Gariel povzdychl. Až se jeho noha vyhojí, tak se vrátí ke králi a řekne mu vše, co se dozvěděl, ale potom odejde zpět do Reilmiridu. Tak se rozhodl. Daleko od trůnu Sielwodu, který mu nedůvěřoval a ohrožoval ho, princ tentýž trůn hájil, pomáhal králi a sloužil mu, když bojoval proti Zlým ze Stínového světa.

Uslyšel na chodníku za sebou lehký krok a vzhlédl. Blížila se sem Glisinda a zamračila se, když ho uviděla.

„Ještě je pro tebe příliš brzy, abys s tou nohou vycházel," řekla.

„Rána by se už měla hojit," odpověděl Gariel. „Myslím, že by cvičení mohlo k tomu pomoci."

Strážkyně Zákona z Reilmiridu zavrtěla hlavou. „Rány od zbraní Stínového světa se nebojí rychle. Bude to trvat měsíc nebo i déle, než se ti do nohy zase vrátí síla."

Gariel znovu vzdychl. Zprávy, které chtěl přinést králi, se dost opozdí.

Holubice Brissel byla šťastná, když rozejpala křídla a letěla, jak ji k tomu zrodila příroda. Strávila více dní, než dokázala vůbec spočítat, poletováním ze stromu na strom, udržujíc se v dohledu posla a čekajíc na jeho zavolání.

Část jejího malého mozku se těšila z lesa, pátrajíc po potravě, tak jako divoká zvířata. Další část si pamatovala zářivý palác, kde ji čekalo chráněné bidélko, voda i potrava. Čekal tam také její pán, jehož mysl se dotýkala její a budila v ní pocity bezpečí, jistoty a lásky.

Věc, připoutaná k její pravé nožce, patřila pánovi a ona mu ji přinášela. Napíjala svou jednoduchou mysl, aby se ho dotkla a cítila z dálky jeho teplo. Cesta bude dlouhá, ale slunce vycházelo, vzduch byl průzračný a vítr pomáhal zrychlit její let.

Když letěla proti slunci, nevšimla si neurčitého tvaru, který se vznášel vysoko nad ní. Spěchajíc za pánovým teplem, nepostřehla dokonce ani svist orlích perutí, když se snášel dolů, přímo a rychle jako šíp.

Uvědomila si nebezpečí až ve chvíli, kdy po ní hrál drápatý spár a vzápětí je-den ostrý dráp probodl její bušící srdce. Nestačila ani plně pocítit strach a bolest, než zemřela.

Král Tieslin sebou trhl, když pocítil krátké ostré bodnutí strachu a bolesti a pak pouze prázdnotu v té části vědomí, kterou sdílel s Brissel. Holubice byla mrtva, zabita na cestě, kdy měla doručit Garielovu zprávu.

V první chvíli naplnila celou jeho mysl bolest nad ztrátou krotké a něžné spolécnice se statečným srdcem, jenže potom převládly starosti související s politickými záležitostmi.

Brissel mu přinášela zprávu. Zemřel tento udatný malý pták proto, aby nemohl splnit svůj úkol? Zabil ji snad někdo, aby jí zabránil doručit Garielův vzkaz? Smrt zřejmě přišla tak náhle, že neměla čas se vyhnout. Byla snad zasažena šípem? Zavedly ho už intriky u jeho dvora tak daleko, že se zabýval neodůvodněným po-dezřením?

Mohl snad vyloučit možnost, že Garielovo poslání bylo odhaleno? Jestliže se Eyrmin dověděl o Garielových úmyslech, a měl-li skutečně v plánu zmocnit se trůnu, nezabil by raději posla, aby jeho záměry nevyšly najevo?

Tieslin nemohl uvěřit, že Eyrmin je zrádce, ale nemohl si dovolit vyloučit tuto možnost.

Osmnáct

„ONI DĚLAT SI MOC STAROST, VELKÝ CZRAK, ale nemoc ještě jít do háj," řekl gnoll a nervózně se při tom pochechtával.

„Musí tam jít! Musím mít ten meč!" Czrak švihl vpřed svou levou přední hmyzí nohou a lapil nešťastného gnolla, který mu přinesl zprávu o neúspěchu elfů. Zuřivě se zakousl do humanoidovy šíje, a zatímco jeho paže a nohy sebou stále zoufale škubaly, vysál mu krev.

Nezdar! Nezdar! To bylo vše, co mohl očekávat od těchto slabých a mrňavých lidí, gnollů i elfů? Převaloval se vztekle v bahně, utloukaje malé stromky, které se tu i tam uchytily, vydechoval na ně ohnivou zář a zpopelňoval je v nic.

Neopatrná vydra zašplouchala v tůni nedaleko a on ji popadl a mrštil ji čtvrt míle přes močál. Naštěstí hravé malé stvoření dopadlo do hlubší tůně a odkulhalo pryč, odlehčujíc vymknutému kloubu na své pravé zadní noze. Nikdy si neuvědomí, jak velké štěstí právě mělo.

Czrak klouzal bahnem, hledaje nějakou další oběť. Jeho zlost se potřebovala vybit. Malý ostrov v blátě se stal jeho terčem. Roztrhal několik mladých stromků, až z nich zůstaly pouhé třísky. Sežehl trávu na popel. Když se jeho počáteční zuřivost poněkud zchladila, vše, co po malém ostrůvku zůstalo, byl kousek prázdné, naprosto zpustošené půdy. Nad jeho hlavou poplašeně kroužil párek pěnic, ne-schopných pochopit, co se stalo s jejich hnízdem.

Czrak se záměrně vyhnul místu, kde tábořili jeho noví spřeženci. Jeho zuřivost způsobila, že žízeň po krvi dosáhla téměř nekontrolovatelného stupně, a blízko nich si nemohl věřit.

Jeden oddíl ztratil v Sielwodu a měsíce to trvalo, než shromáždil další. Kdyby ho ve zlosti zničil, znásobilo by to ještě jeho nezdar. V mysli ho páliło vědomí, že je potřebuje.

Teprve až se uklidnil, zvažoval celou situaci. Když jeho gnollové zajali tri elfy, uslyšel od nich příběh o elfských duších v Muirienském háji a o tom, že se je princ Eyrmin snaží ochraňovat. Tato zpráva mu podala vysvětlení, proč je háj tak bedlivě strážěn. Když se dověděl o nedůvěře elfského dvora k Eyrminovi, dostal do rukou další zbraň a vyslal Leriena, který úspěšně rozséval šeme další nedůvěry u dvora.

Czrak sklouzl do tůně s chladným bahnem, aby ochladil své rozpálené nafouklé tělo.

Co to řekl ten gnoll o elfovi Relcanovi? Královský příbuzný a princův zástupce? Nikdy neviděl elfské duchy, nevěřil na ně a nedůvěřoval nikomu, kdo nebyl Sidheliem a kterého princ přijal do svých služeb. Mohli snad Iswiel a Farmain využít tohoto elfa, plného pochyb?

Byl tento královský příbuzný skutečně jenom pochybovač a reptal, nebo snad choval ambice na postavení, které zaujímal princ? Czrakovy staleté zkušenosti ho naučily, že kde je aspoň příslib moci, tam roste i chuť. Možná bude moci použit nespokojenosti tohoto elfa a obrátit ji směrem, vyhovujícím jeho účelům.

Měl by asi vyslat Iswiela a Farmaina za dalším úkolem, jestli nepoděsil ty hloupé gnolly tak, aby utekli od močálu.

Převalil se, ponořil záda do bahna a vzdychl. Ale intriky rostou pomalu a potřebují čas, aby přinesly ovoce. A až vše skončí, bude to on, kdo z toho získá, anebo Gorgon s mnohem početnějšími silami, kdo snad více vytěží z nešvarů mezi elfy?

Ne, bude muset jít pro meč sám. Bude k tomu potřebovat nějaký větší vůz a mnoho koní nebo mul, aby ho utáhli, a všechnu sílu, kterou má.

Ale ať už tak či onak, Deathirst bude jeho.

Devatenáct

„SIRE, VOJSKO JE PŘIPRAVENO K POCHODU," řekl povzbudivě Brechian, když stanul ve dveřích komnaty krále Tieslina.

První zásvit ranního slunce zahalil Křišťálový palác do růžové a zlaté. Byla to oblíbená denní doba pro elfy ze Siellaghriodu. Světlo časného rána ještě zvýraznilo krásu, která přímo brala dech. Ale když se Tieslin obrátil tvář ke svému rádci, byl by rád věděl, zda vůbec nějaké světlo by bylo schopno zmírnit výraz zlomyslného zadostiučinění na Brechianově tváři.

„Vojsko očekává, že vykonáte přehlídku, až bude odcházet," naléhal Brechian.

„A nemohou odejít dost brzo pro tebe, že, Brechiane?" odsekl Tieslin, když přešel kolem svého rádce a vykročil dlouhou chodbou, vedoucí k hlavnímu balkonu.

Tieslin kráčet pomalu a každý úsek jeho cesty v něm probouzel vzpomínky. Prohlížel si každou řezbu na stěně, rozpomínaje se na doby, kdy on a Eyrmin jako děti si zde hráli na široké chodbě. S dětskými meči bojovali proti monstrům na řezbách a vybojovávali velké imaginární bitvy v křišťálových lesích.

Tieslin a Eyrmin vyrostli spolu jako přátelé. Nyní vedl vojsko proti svému příbuznému a druhu dětských her.

Odkládal to tak dlouho, jak jenom mohl, ale v hloubi své mysli věděl, že jeho věrní bojovníci stojí připraveni v plné zbroji s vaky přidělu na zádech a se zbraněmi v rukou a čekají, až je odešle na dlouhý a únavný pochod. Žádné zdržování z jeho strany už nezabrání, aby elf bojoval proti elfovi, i když snad přiměřené tempo pochodu by mohlo zdržet Eyrmina od přivedení nových strašlivých nepřátel do Sielwodu.

Odtřhl oči od stěn a pohlédl na podlahu široké chodby, po níž kráčet vpřed, ven do čerstvého ranního vzduchu, a pak pohlédl na nádvoří.

Pod ním stálo pět set elfů v plné válečné zbroji a vzhlíželi nahoru k němu. Mírně jim pokynul a pozvedl ruku. Potom v průzračném ranním vzduchu načrtl runu, dávající jim znamení dobré Štěstěny.

Když pak jeho vojáci pod vedením generála Biestiela odcházeli ze Siellaghriodu, Tieslin se odvrátil právě v okamžiku, aby uviděl nádhernou elfskou dívku Vri-tienel, jak zvedla oči k Brechianovi, který na ni zíral s nadějeplným obdivem. V očích krásné elfky však bylo pouze pohrdání. Brechianova tvář zbledla. Mohl se snad zbavit svého soka, ale ona mu nikdy neodpustí.

Když se pak Brechian obrátil ke svému králi, jeho oči ve zcela bílé tváři němě prosily o královskou přímluvu. Z

Tieslinova výrazu si však mohl zřetelně přečíst, že mu král nikdy nezapomene jeho podíl na zkáze prince ze západního ramene Sielwodu.

Král nepatrně pokývl hlavou, pociťuje satisfakci při vědomí, že nepřítel jeho bratrance bude platit za svůj čin, jenže tento pocit byl pouze letmý. Vojska mohla bojovat a elfové věrní Tieslinovi a Eyrminovi umírat, ale skutečný boj se odehraje mezi dvěma uchazeči o trůn. Bude se muset sám postavit Eyrminovi.

Pohlédl na druhou stranu balkonu, kde hrdě stáli dva mladí elfové, nosiči jeho zbroje a zbraní. Čekali, až jim dá zvláštní znamení. Mávl rukou a poslal je pryč, dávaje jim na srozuměnou, že se k nim přidá později.

Tieslin zůstal stát na balkoně a pozoroval své vojsko, přehlídkově pochodující nádvořím. Potom, když poslední bojovníci prošli hlavní branou, vrátil se zpátky do chodby a namířil k východu z Křišťálového paláce.

Když vstoupil do lesa, zrychlil chůzi, až předešel nosiče své zbroje a poslední své bojovníky. Jeho tvář vyjadřovala pevné odhodlání, právě tak, jak bylo vhodné, aby to jeho lidé viděli.

Doufal jen, že smutek v jeho srdci není vidět v jeho očích.

Dvacet

CALD A EYRMİN ŠLI PRALESEM ZÁPADNĚ od řeky Hvězdného zrcadla. Od poslední bitvy u Brány trávil Cald všechn svůj čas v háji, na svém stanovišti jedl i spal, stočený na pokrývce na zemi, a koupal se v jednom z potůčků, tvořícím jeho hranice.

Eyrmin odešel z Reilmiridu provést obchůzku a kontrolu Unie elfských opevnění. Dvakrát byl při tom, když Gorgonovy síly se pokusily o zkusný nájezd do pralesa. Rozhodnutí, že svou obrannou Unii posunou dále do hloubi lesa, přivedlo

elfům nečekané spojení.

Již zdálky větríce krev, přihradili se na bojiště mrchožrouti, pralesní kočky a velké množství dalších predátorů, a i když se jun nepodařilo odstranit od útoku všechny Gorgonovy oddíly, skoncovali to alespoň s Raesenovými raněnými, když útočníci odtáhli.

„UdělaU nám službu," řekl Eyrmin, když šel vedle Calda. „Když útočníci přišli podruhé, tolik se báli toho, co by mohlo být za nimi, že se ani moc dobře nekryli před našimi lučištníky, takže ti téměř vypotřebovali všechny své šípy. Měli jsme menší potřebu mečů a oštěpů."

„Jednou jsi mi řekl, že nepřítel, který ztratil odvahu, vyhrává bitvu pro tebe," řekl Cald, když se zastavili a podívali zpět přes řeku Hvězdného zrcadla. Vážil si každého okamžiku, který mohl strávit s princem, ale nerad opouštěl své místo na světlině v háji. Když Eyrmin zjistil, že se Cald od poslední bitvy do Reilmiridu nevrátil, trval na tom, aby se mladý muž dostal aspoň občas pryč ze stísnující at-mosféry mezi podivnými stromy.

Šli dále po březích řeky Hvězdného zrcadla - vzhůru proti proudu - probírajíce denní události, jež se odehrály během doby, kdy byl Eyrmin vzdálen z vesnice.

„A také zmizel Garienelův miláček holubice," řekl Cald. „Čekali jsme, že bude nad tím nešťastný, ale on předstíral, že ho to netrápí."

„Nikdy nedal najevo, že je to jeho miláček," řekl Eyrmin. „Možná ani to malé stvoření nepovažovalo Garienela za svého zvláštního přítele. Zůstáváme se svými přáteli, nebo je ztrácíme," připojil princ.

Jejich cesta je přivedla nahoru podél vodního toku až k okraji jezera Hvězdné-ho zrcadla a Cald se zastavil, pozoruje odraz Hvězdných stupňů na hladkém vod-ním povrchu. Bylo mu, jako by byl pod vlivem nějaké kouzelné formule, vyvolá-vající pocit míru a krásy. Eyrmin ušel ještě pár kroků, než si uvědomil, že lidský mladík už vedle něho není. Vrátil se zpět k němu a pozorně se na něj podíval.

„Trápí tě něco?" zeptal se, a když Cald neodpověděl, přistoupil blíž a zůstal stát za ním.

Hvězdné stupně byly čtyři nule odtud, ale jejich velikost a výška, odrážející se ve vodě, zdánlivě působily dojmem, jako kdyby se tyčily od jejich nohou až k obloze. Kamenný útvar, který se zvedal z močálu u svého úpatí, netvořila jednoduše skála, ale řada vysokých žulových sloupů různé výšky. Glisinda Caldovi kdysi řekla, že stojí úplně osamoceny, a vskutku, kolem nich nebyly vidět žádné jednot-livé balvany nebo skalní náspy.

Nikdy se k nim nikdo nedostal blíž než na dolní okraj jezera. Eyrmin přístup k nim vždy zakazoval.

„Pojď odtud," řekl Eyrmin a položil ruku na Caldovo rameno, aby ho pobídl k odchodu. „Vím, že jsi byl vždycky na to zvědavý, ale ten příběh není pro lidské uši, a tak ani ne pro tvoje."

Cald se nepohnul.

„Musím to vědět," řekl tiše a jeho hlas se mu ani nezdál být jako jeho vlastní. „Předtím to byla jenom zvědavost, ale teď je to něco jiného. Nevím proč, ale teď to vědět musím."

„K tomu bych potřeboval lepší důvod," odpověděl Eyrmin. I když jeho tichý hlas nemohl zcela zakrýt odmítavý tón, Cald jako vždy získal výhodu, protože v něm vzbudil váhání a pochyby.

„Štěstěny, ať už k dobru, či ke zlu, změnilly lež v pravdu," řekl Cald. „Za po-slední bitvy u Brány jsem skutečně viděl duchy bojovníků."

„Ty..."

Eyrminovy oči se rozšířily a na okamžik nebyl schopen promluvit. Když se pak dostavilo plné porozumění významu toho, k čemu se Cald přiznal, jeho tvář ztvrd-la, protože lež v něm vždy budila odpor a nenávisť. Pak však v jeho očích svítl pochopení i náznak úsměvu.

„Před lety jsi vyslovil nepravdu, protože jsi myslel, že potřebuji tvou pomoc," řekl.

„Nebo protože spíš já jsem měl potřebu ti pomoci," odpověděl Cald. „A když už jsem se jednou zapletl do lži, nemohl jsem najít cestu ven."

„Taková je vždy cesta falešného jazyka," přitakal Eyrmin. „Spráda síť silnější než ocel a vede do bludiště, z něhož není úniku."

„Ale za poslední bitvy se lež stala pravdou," řekl Cald. „Teď vím, že oni vskut-ku od nás očekávají pomoc."

„Cítím totéž, ale nevím, jak jim pomoci," Eyrmin hleděl do dálky přes vodní plochu jezera. Jeho ramena poklesla a hlava se lehce sklonila. Tato změna byla tak nepatrná, že by si jí nevšiml nikdo kromě elfa nebo člověka, vycvičeného pozor-ovat s elfskou vnímavostí každý detail. V tom téměř až neznatelném pohybu byl však obsažen celý svět smutku.

„Ano, ty ano," zašeptal Cald.

Eyrmin jen prudce potřásl hlavou a jeho oči ztemněly zlostným popřením.

Mladík ale nechťel, nemohl už mlčet. „Nehledali by naši pomoc, kdyby si neby-li jisti, že jim ji můžeš dát. Odpověď musí existovat - patrně v nějakém starém příběhu, který jsi už zapomněl - zřejmě to znáš tak dlouho, že to už pro tebe ztratilo význam. Mohla by to být stará píseň z těch nejvzdálenějších dob, nebo vzpomínka či pověst z minulosti, z těch dob, kdy vaši lidé nosili oděv podobný jako oni..."

Má to určitě co dělat s Hvězdnými stupni a s jezerem Hvězdného zrcadla. Smy-sl toho všeho naplňuje mou hlavu a proudí mými žilami. Neptám se jenom ze zvě-davosti; duchové háje mě k tomu vybízejí."

„A proč tebe? Proč ne mě, jestliže žádají odpověď?" Princův hlas zazněl ne-zvykle ostře a Caldovi na okamžik připadlo, že v jeho očích probleskl zákrmit žárlí-vosti.

„Snad je to jejich vůle," řekl Cald pomalu, pokoušeje se zdůvodnit si v mysli příčinu, jež vyvolala napovrch Eyrminovy skryté city. Nestalo se ještě nikdy před-tím, aby princova disciplinovaná mysl si povolila projev i nepatrných emocí.

Uvě-domil si, že zde není potřeba žádné předstírané omluvy. Princ byl dost silný na to, aby snesl pravdivou odpověď.

„Lidská mysl a vůle nejsou tak silné jako elfské," řekl. „Pro duchy bylo snad snadnější vniknout do mých."

Zdálo se, že princ přijímá tento důvod. Jeho hněv zase vyprchal a on se odvrátil od Calda a znovu se zahleděl na jezero.

Svou tichostí jako by napodoboval ticho pralesa a pro každé oko kromě Caldova, vycvičeného v elfském způsobu pozorování, by splynul s lesem a stal se téměř neviditelným.

Věda, že Eyrmin je hluboko ponořen v myšlenkách, člověk trpělivě čekal. Za půl hodiny se elf pohnul, rozhlédl se a jeho zrak spočinul na nedaleko ležícím spadlém kmenu. Zamířil k němu a oba usedli na mechem pokrytý kmen, odkud byl daleký výhled na jezero. Několik minut seděli mlčky a pak princ promluvil.

„Každá rasa ví, že elfové milují lesy, stromy, sluneční světlo a prchavé stíny, ale je to především noc, kterou uctíváme. Je to noc, kdy vidíme Tallamai.“

Cald dobře znal to, co mu princ říká, ale opakování se zdálo upokojuvat potřebu, bouřící v jeho žilách.

„Když na svět přišli naši prvorozenci, nebyla zde žádná světla na Tallamai. První zásvit, kterému ty říkáš světlo hvězd, uviděli za týden poté, co byl přerván první nesmrtelný život elfa v boji s toulavým drakem. Tenkrát bylo těchto zvířat mnoho.“

Pak se postupně na obloze objevilo více hvězd a my došli k poznání, že jsme obdařeni dvěma životy, z nichž první je tento zde mezi stromy. Když je pak ukončen, jdeme do Tallamai a odtud se snažíme pomáhat těm, které jsme zde zanechali.“

„Štěstěny,“ řekl Cald, když Eyrmin ustal, aby se nadechl.

„Štěstěny,“ opakoval Eyrmin. „Jestliže bohové lidí skutečně existují, představovali by osud, ale v Tallamai to jsou Štěstěny. Šíp, který by jinak zasáhl nepřítele, ale odchytil ho vítr, může být odvrácen zásahem Štěstěn. Je možné, že ony vidí do budoucnosti a vědí, že ten nepřítel může o něco později vykonat čin, který bude pro nás prospěšný. Ne všechny hvězdy jsou elfové, kteří opustili tento svět. Má se za to, že i draci se stali hvězdami.“

Toto bylo pro Calda nové a on rychle vzhledl.

„Bojovali za svého života s elfy, tak...“

„Staré nepřítelství zůstává,“ přikývl Eyrmin. „Mnoho bojů, které začaly v Aebrynisu, pokračuje i v jiných rovinách. Vidíme to i na Bráně. Právě tak i boje pokračují na noční obloze.“

Byla doba, kdy jezero Hvězdného zrcadla bylo hlavním ohniskem, ovlivňujícím naše životy. Jednou ročně konali mágové ze Sielleghriodu cestu k Hvězdným stupňům a vylézali na ně, když světlo bylo dostatečně jasné, aby viděli. Pak během noci studován odraz hvězd v tiché vodě a ze vzorců, které hvězdy vytvářely, četli znamení dobrá či zlá. Takto se zamezilo mnoha zlým událostem, které mohly zranit náš lid.

Potom, jak ubíhala léta, zmenšovala se schopnost přečíst znamení Štěstěn. Říká se, že někteří mágové byli vybráni ne pro své schopnosti, ale kvůli svému postavení. Vypráví se mnoho různých příběhů o té době, ale většinou jsou zmatené a plné polopравd. Je dokonce možné, že nepřítelé našich dobrých Štěstěn překroutili vzorce. Špatný výklad znamení způsobil mnoho úmrtí bojem i nemocí.

Poté, co mnoho elfů kvůli chybnému přečtení vzorců zemřelo, elfové ze Sielwodu přestali důvěřovat těmto předpovědím a zakázali výstup na stupně.“

„Ale někdo tam přece vystoupil,“ namítl náhle Cald.

Eyrmin na něho vrhl ostrý pohled. „Kdo ti vyprávěl zakázané příběhy?“

„Nikdo...“ Cald se odmlčel a zavrtěl hlavou. „Není to od nějakého elfa, co říkám, ale něco v mé hlavě.“ Sepjal obě ruce s propletenými prsty a udeřil jimi o svá kolena. Pak se náhle dostavilo zjevení a on mu porozuměl. Vynořilo se to zčásti z podivného pocitu znalosti, která pronikla do jeho mysli, a zčásti z logického zdůvodnění.

„Oni vylezli na Hvězdné stupně,“ řekl. Když vzhledl, uviděl princovu tvář ztuhlou ve výrazu hněvu a věděl, že došel k odpovědi a že je schopen ji vysvětlit.

„Stupně slouží, nebo sloužily, i jiným účelům, než byl ten, že odtud prováděli svá pozorování čtenáři Štěstěny,“ řekl.

„Jinak by nebyly pro vaše lidi zakázány. Ti, co dnes jsou duchové, vylezli na stupně, nebo k tomu měli velmi, velmi blízko, a potom se stalo něco hrozného, co je zahnało pryč. Potom našli úkryt v hustém lese právě na jih odtud.“

„Žádné staré písně o tom nemluví,“ řekl Eyrmin. „Ty sám si vymýšlíš příběh. My zakazujeme všechny smyšlenky o stupních.“

„To nejsem já,“ řekl Cald tiše, „nebo jestli ano, není to příběh, ale dohad. Pro elfské duchy to muselo být strašné, být polapen v Cerili...“

Eyrmin hleděl na mladého člověka a zkoumal jeho tvář. Jako vždy zvítězila princova důvěra v chlapce a on se ulehčeně připojil k dalšímu rozvíjení jeho myšlenky.

„A ta událost musela zahrnout i síly mimo rámec Aebrynisu,“ dodal Eyrmin, doplňuje logický postup, s kterým Cald začal.

„Zdá se, že je pravděpodobnější připustit, že ta událost ovlivnila spíše Hvězdné stupně než některá další magická místa, protože stupně jsou tak blízko,“ řekl Cald.

„Myslím, že jsi odhalil pravdu,“ řekl tiše Eyrmin. „Naučil jsem tě sice vidět de-taily jako elf, ale my máme vrozenou schopnost vidět daleko. Když stojíš na nejvyšší plošině Otce háje, ty, jako člověk, nejsi schopen uvidět jakýkoliv detail z Hvězdných stupňů!“ Eyrmin zdůraznil skutečnost, kterou oba znali.

„Kdybych tu schopnost měl, co bych mohl uvidět?“ zeptal se Cald.

„Světla našich mrtvých vystupujících z močálu a stoupajících po stupních k Tallamai,“ řekl tiše Eyrmin. „To proto je nám zakázáno, abychom vstupovali na tato místa, takže dnes již nikdo nečte hvězdná znamení. My jun nesmíme bránit v jejich cestě.“

Seděli tiše, hledíce do dálky přes jezero. Eyrminovo vysvětlení Caldovu potřebu neuspokojilo. Zdálo se, že elf si je toho plně vědom, i když nepromluvil. Čekal s trpělivostí, vlastní jeho lidu, zatím co Cald zvedl ze země proutek a bezmyšlenkovitě jím rýpal do lesní prsti. Vyrýpal malou hrudku. Mravenec, který zpanikařil náhlou destrukcí části jeho světa, vyběhl nahoru do poloviny prutu, než se zase otočil a pelášil zpět dolů.

Dolů... nahoru a dolů. Cald vzhledl. „Stupně umožňují cestovat v obou směrech," řekl. „Co jde nahoru, může jít dolů." Eyrmin také pozoroval mravence a potřásl hlavou, jako kdyby Caldova po-známka byla pouze náhodnou myšlenkou, nesouvisející s tím, o čem mluvili před-tím, a jako taková byla i přijata.

Náhle sebou princ trhl. „Padající svit!" prohlásil a téměř vykřikl myšlenku, kte-rá mu přímo vybuchla v hlavě.

Cald pocítil, že se mu v zátylku zjezily vlasy a na pažích mu naskočila husí ků-že při neomylném pocitu, že princ objevil pravdu.

Jestliže vskutku odpověď byla obsažena ve staré písni, pak už pochopil, proč duchové z háje vzhlízejí k žijícím elfům i k němu s takovou nadějí. Každý elf znal tu starou píseň; zpívala se každému elfskému dítěti, aby ho nebo ji ukolébala ke spánku svou něžnou melodií a opakovaným refrénem. Dlouho byla považována za poněkud nesmyslnou píseň o slunci:

„Vzhůru jde svit,
dolů jde svit.
Volej illberin,
volej illberin."

Cald zazpíval první dva verše a refrén staré melodie. „Vždycky jsem myslel, že svit v písni znamená slunce, ale slova mají patrně opačný význam. Myslíš na světlo slunce, které vychází a zapadá, a ne na světlo jdoucí nahoru a pak přicházející dolů. Větší smysl by mělo, kdyby se tím myslelo světlo na Stupních."

„Když skutečnost a chtění
v souladu není,
volej illberin,
volej illberin."

Eyrmin zazpíval druhou část písně a pozvedl prázdnou ruku dlani nahoru, jako by nabízel Caldovi dar poslední sloky. „Společně ty jsi mě to naučil," řekl Cald, chtěje, aby oba měli podíl na rozluš-tění tajemství, a pak tedy zazpívali oba:

„Pak ti, co zůstanou,
zas cestu naleznou,
volej illberin,
volej illberin."

„Je to prosté. Proč jsme už na to nepřišli dřív?" zeptal se Cald.

„Snad duchové vložili břímě toho objevu na tebe, protože jsi se naučil tuto pí-seň v Reilmiridu," řekl Eyrmin.

„Ty a ostatní jste se jí naučili v Siellaghriodu nebo jinde v Sielwodu," dodal Cald. „Žádné elfské dítě se nenarodilo tady v západním rameni?" Znal odpověď. Reilmirid byl považován za vesnici bojovníků. V západním rameni Sielwodu neby-lo žádné normální osídlení. Elfské děti byly vychovávány buďto hluboko v přalese nebo v hlavním městě či v některé vesnici blízko něho.

Eyrmin vyskočil na nohy a jeho oči poroučely Caldovi neztrácet žádný čas.

„Teď, když známe to tajemství, musíme duchy osvobodit," řekl. „Snad když budou moci opustit toto místo, pomine nebezpečí Brány."

Ušli asi sto yardů na východ, přebrodivi mělký potok, který vytékal z jezera, a potom vstoupili do Muirienského háje.

Po asi hodinovém putování objevili dva duchy bojovníků sedět pod stromem, jako by odpočívali. Když uviděli prince a člověka, jak na ně hledí, vstali, kývajíce na ne a smějící se.

Bylo vidět, že mezi sebou mluví, ale ani Cald, ani Eyrmin je neslyšeli.

„Teď zkusím to slovo," řekl Eyrmin. „Illberin."

Nestalo se však nic. Duchové na ně stále kývali a smáli se.

„Zkus to ty," řekl Eyrmin a oči mu potemněly pocitem selhání. „Čekají odpo-věď od tebe."

Cald vyslovil to slovo, ale opět bez výsledku. Zkusil píseň zazpívat. I Eyrmin se ke zpěvu připojil, ale duchové je zřejmě nebyli schopni slyšet.

„Myslel jsem, že jsme našli odpověď," řekl Cald zklamaně, když odešli a zane-chali duchy bojovníků s pokojem.

„Vypadalo to přece tak správně."

„Nebyl jsi sám, kdo si to myslel," řekl Eyrmin. „Ale stále věřím, že máme pravdu. Máme zbraň k tomu, abychom převali jejich pouta; musí zde být ale něja-ké tajemství v tom, jak jí použít."

Dvacet jedna

JASNOU NOCÍ ZÁŘIL NESPOČET HVĚZD TALlamai a jejich světlo se hnulo dolů na Sielwode. Po teplém dni se vzduch příjemně ochladil a mnoho elfů z Reilmiridu opustilo své příbytky. Shromáždili se na louce asi půl míle na jih od háje sielwodových stromů.

Vysoké, štíhlé tyče s pochodňovými hlavami z natěsno spletených trav osvětlo-valy prostranství a jemný větřík způsoboval, že se plameny třepetaly a stíny kolem poskakovaly. Elfové se sice mohli obejít i bez pochodní, ale pohybující se stíny přidávaly večernímu šeru nádech tajuplné mystérie.

Elfové utvořili osm skupin, z nichž každá měla asi osm až dvacet členů. Veli-kost každé se neustále měnila, protože

elfové stále mezi nimi přecházeli, naslou-chající a přidávající se tu k písni, tu k rozhovoru.

V naprosté většině skupin zněl smích, avšak v jedné z nich byli posluchači tiší a mračili se. Iswiel a Malala se mezi sebou přeli. Elf z jižní vesnice Eismerieny v blízkosti elinijského močálu si stěžoval, že mu nebylo dovoleno účastnit se hlídek v Muirienském háji. Dával přitom na srozuměnou, že podle jeho mínění princ dělá vše pro to, aby elfové nezjistili, že duchové elfských bojovníků neexistují.

„Princ Eyrmin je viděl, a to stačí," řekla Malala a její oči planuly.

„Tak jsme slyšeli," řekl Farmain. „Strávila jsi celé měsíce ve službě u světliny, kde se otvírá Brána, a nikdy jsi ty duchy neviděla?"

Iswiel sevřel rty, aby skryl úsměv, když sebou bojovnice dotčeně trhla, protože musela připustit, že je to pravda. Iswiel si záměrně vybral ke sporu Malalu, která byla sice oddanou stoupenkyní prince Eyrmina, jež k němu chovala neotřesitelnou důvěru, ale postrádala obratnost v řeči. Ve svém odhodlání přesvědčit ho by byla schopna diskutovat hodiny a hodiny, ale dosáhnout jen nepatrného úspěchu. On naproti tomu byl dost obratný, aby dokázal přesvědčivě poukázat na cokoli, co mohlo zasít pochyby a nedůvěru mezi princovými přáteli. Debata pokračovala dalších pár minut, a když Iswiel vyčerpал své argumenty, jeho kamarád Farmain, který zatím jen naslouchal, se připojil.

„Jediná další osoba, která prohlašuje, že byla takto poctěna, je ten člověk, Cald Dasheft," poznamenal. „Nevěřím žádnému člověku."

„Cald Dasheft má čest elfa," uzavřel Hialmair, který se právě přidal ke skupině. Tehdy, když v pralese bylo nalezeno lidské dítě, Hialmair riskoval princův hněv tím, že je odmítl zabít. Od té doby se považoval za spoluodpovědného za mladíko-vu výchovu a výcvik. Farmain se zaklonil dozadu, aby vzhledl do bojovnickovy tváře.

„Je tento člověk také urozené krve?"

Tato otázka Hialmaira překvapila a on srahl čelo, hledě chvíli na Farmaina, než rozhodně zavrtěl hlavou.

„Ne, to není možné," řekl. „On byl jediný, kdo přežil z karavany osadníků. Ví-děl jsem jejich mrtvé."

„Kdyby byl z Mhorova královského příbuzenstva, určitě by ho horlivě hledali," připojila se Malala.

„Je to jedno, ať už byl kdo byl," podotkl Iswiel. „V Siellaghríodu se říká, že je rukojmí proti slibu, že Mhor z Bevalduoru pomůže Eyrminovi, až vytáhne na hlavní město, aby se zmocnil trůnu."

Malala byla ihned na nohou, meč v ruce. „Ty lžeš!" Vyřítla se na Iswiela, který rychle ucouvl. Neodpověděl na její výzvu. Bojovnice byla na něho příliš zručná s mečem, než aby se jí postavil a přežil. Místo toho Farmain vstal, přistoupil k ní a jemně jí položil ruku na rameno.

„Samozřejmě že je to lež," řekl konejšivě. „Ale šíří se to v Křišťálovém paláci. Říkají, že proč jinak by princ Eyrmin věnoval takovou péči lidskému dítěti?"

„Co říkají ještě?"

Všichni se otočili a uviděli Glisindu, bojovnici Strážkyni zákona, která byla důvěrnou rádkyní prince. Její hlas byl klidný, ale zněl v něm rozkaz. „Jaké další pochyby plní mysl obyvatel Křišťálového paláce?"

„Někteří toho namluví dost," řekl elf Garienel, o němž bylo dobře známo, že se k nim přidal po mnohaletém životě u dvora. Důvod, který uvedl pro svůj odchod od komfortu Křišťálového paláce do nebezpečí a hrůz v západním rameni, bylo přání připojit své paže k obraně své země. „Ale ti, kdo tomu nerozumí a pochybují o princovi, se brzy přesvědčí o svém omylu..."

„Dost s tím!" vykřikl Iswiel. „Lituji, že mé otázky překazily veselí na naší oslavě. Zazpívejme si společně, aby Štěstěny z Tallamai věděly, že jsme jednotní. Ať slyší, že si vážíme těch, kdo odešli před námi a snaží se, aby udrželi svou zemi čistou."

Pozvedl svůj hlas v Písní o Sielwodu, zpěvu, který popisoval krásy a přednosti pralesa. Když se připojili i ostatní, stálh se i s Farmainem zpět.

„Dělal jsi to dobře; proč jsi přestal?" zeptal se Farmain tichým šepotem, aby je zpívající nezaslechli.

„Nemohli jsme dovolit, aby ten Garienel dokončil, co říkal," odpověděl Iswiel. „Má ostrý vtip a pohotový jazyk, by mohl zkazit všechno, co jsme začali."

„Začali jsme dobře," řekl Farmain s očima upřenými na skupinu elfů, kteří po-slouchali Mimilda, jednoho z nových příchodců, stojícího na okraji zpívající sku-piny. Pokud se dalo usoudit z jeho gestikulace, vyprávěl ostatním o právě ukonče-né diskusi, a v tvářích posluchačů bylo vidět, že je jeho vyprávění plní pochyb-nostmi a zmatkem.

Nikdo z elfů, kteří slyšeli o této debatě, nebyl překvapen, když příštího rána princ Eyrmin k sobě zavolal Garienela. Jejich rozhovor trval déle než hodinu. - Nikdo nevěděl, co se mezi nimi odehrálo; nebyl při tom nikdo z Eyrminových rádců, dokonce ani lidský mladík, který sdílel s Eyrminem jeho příbytek. Iswiel a Farmain si mezi sebou vyměnili znepokojené pohledy, když se princ a elf z Křišťá-lového paláce znovu objevili. Oba šli sice lehkým elfským krokem, ale jejich obočí byla sraštěna hněvem a starostmi.

Nicméně oba elfští spřezenci awnshegha Czraka se brzy dověděli, že šeme, kte-ré zaseli, vydalo ovoce. Relcan, králův příbuzný a druhý po princovi, nebyl právě ve vesnici, když se začaly šířit pověsti. Po svém návratu lačně hlтал každé slovo, pro-nesené proti Eyrminovi. Jeho oči planuly, když se doslechl o podezření, že Cald Dasheft je tajné rukojmí proti slibu Benjina Mhorieda, vládce území nepříteli vzdá-leného od Sielwodu. Celé dny si získané informace probíral v myslí, když obcházel po vesnici, a jeho tvář se křivila temnými myšlenkami. V noci nezvykle často napl-ňoval svůj vinný pohár.

Za tři dny později se Brána otevřela znovu, tentokrát pro jedenačtyřicet halflin-gů přchajících ze Stínového světa. Nebyli pronásledováni a Brána se za nimi ihned zase zavřela.

Když se průchod do Stínového světa otevřel poprvé, elfové se dívali na unik-nuvší halflingy s podezřením, ale brzy zjistili, že malí lidé jim nejsou nijak nebez-peční a nijak netouží po tom, aby se snad zmocnili elfského lesa

Většina obyvatel Reilmiridu si mohla v tvářích uprchlíků přečíst zbytky prožité hrůzy. Jak čas ubíhal, zvykli si radovat

se nad každým únikem ze světa, který ovládlo zlo, ačkoliv na tom uprchlíci neměli žádnou vinu.

Toho večera vanul pod bezhvězdnou oblohou mírný vánek a většina obyvatel elfské stromové vesnice se opět shromáždila na jižní louce. Každá příležitost k oslavě byla vítána jako prostředek k uvolnění napětí z neustálého strážení a boje s vetřelci a příchod uprchlíků k tomu poskytl dobrou záminku.

Halflingové odpočívali v mělkých jeskyních na východním břehu Měsíčního potoka. Když se úplně setmělo, byli již na jižní louce shromáždění elfové. Někteří ještě stále byli zaměstnáni rozžiháním pochodní, když přišli Bigtoe, Littletoe a Fleetfoot Rootfinderové. Halflingská trojčata, která si byla ve svých elfských oděvech tak podobná, že každého z nich bylo možné považovat za jeden díl ze společné bytosti, kráčela k Eyrminovi. Složili mu obřadnou, dokonale společně sladě-nou poklonu, která okolní elfy rozesmála.

„Noví příchozí odpočívají," řekl Bigtoe.

„Užívají si zaslouženého odpočinku," doplnil Littletoe.

„A s mokřýma nohama," řekl Fleetfoot, jako obvykle v nesouladné notě s ostatními.

Elfové přinesli jídlo a víno. V náhlém přívalu dobré vůle dokonce pozvali i Bersmoga se Stognadem, aby si sem donesli své pečené maso, i když jim goblini řekli, že si připravili jídlo už dříve.

Účastníci oslavy se střídali při zpěvu a tanci pro pobavení hodujících a večerní zábava se vyvíjela dobře, až tři halflingové, v dobré náladě po popití elfského vína, se též rozhodli zúčastnit se na všeobecném skákání a dovádění.

Cald, který dostal rozkaz, aby pro tento večer opustil své místo v Muirienském háji, seděl vedle prince. Přímou se svíjel smíchem, když pozoroval šaškoviny halflingů, jejichž krátké nožky a těžká těla přispívaly k jejich nešikovnosti. Posléze se překotili v jedné hromadě a kutáleli se po zemi ve směsici paží a nohou.

Relcan, který se věnoval vínu a nevšímal si podávaného jídla, mrštil náhle svým pohárem přes světlinu a těsně minul Bigtoa Rootfindera.

„Máme snad teď mít už i naše zpěvy a tance pošpiněny přítomností této krátko-věké verbeže se zakrslým tělem?"

vykřikl královský příbuzný hlasem, jehož zřetel-nost byla setřena vínem.

Zpěv i tanec ustaly uprostřed melodie i kroku, jako kdyby veselí bylo nečekaně zabito mečem.

Jediný, kdo se mezi všemi pohnul, byl Eyrmin, jenž pečlivě položil svou láhev na zem a vstal. Jeho tvář byla obrazem nesmiřitelného hněvu.

„Tato urážka se netýká těch, kteří jsou na mé slavnosti mými hosty," řekl klid-ně a jeho hlas se v náhlém tichu rozléhal po celém prostranství.

„A kdopak bude v Reilmiridu hostem příště?" zeptal se Relcan a také se zvedl. Jeho hlas byl teď už zřetelnější a navzdory množství vína, které vypil, stál zde ve svém odmítavém pohrdání nehybně jako skála. Jen jeho ruce neklidně putovaly od rukojeti jeho nože k jilci meče.

„Najdeme snad příště samotného Klasmonda Volkira ukájet zde svou chuť na naší zemi a našem lidu? Nejsou tito tři halflingové proto zde, aby mu otevřeli Brá-nu? Jsou tito..."

„Nepravda!" vykřikl Bigtoe.

„Zcela jistě nepravda!" připojil se Littletoe.

„Musel mít kyselé víno!" poznamenal Fleetfoot.

Z řad kolem stojících se ozvalo mumlání námitek a rozhořčení, ale Eyrmin zve-dl ruku a zjednal klid.

„Nechme ho, ať svou řeč dokončí," řekl princ chladně. „Nechme ho, ať položí své otázky a vyplivne svůj jed pod pohledem Štěstěn z Tallamai, které vědí všech-no. Ony ho

budou soudit. Projednáme toto nařčení přímo a otevřeně, ale věz, Relcane, ať už budeš mluvit dál či ne, v okamžiku, kdy měsíc zapadne, odejdeš z Reilmiridu. Skončil jsem s tebou i s tvými zlými myšlenkami."

I ve světle pochodní bylo zřetelně vidět, jak Relcanova tvář zbledla, ale hned v zápětí ztemněla doruda návailem neovládané zuřivosti.

„Pak to tedy řeknu, a řeknu všechno! Poskytl jste útočiště těmto cizákům ne kvůli nějakému počestnému účelu, ale přijal jste je jako zprostředkovatele mezi vašimi podlými plány a vašimi zločinnými spojenci! Lidské rukojmí z Mhoriedu..."

„To, co říkáš, je lež, a ty to dobře víš," vykřikl Hiahnair.

„Ticho! Nech ho dokončit," poručil Eyrmin, ale statný elf vyskočil na nohy.

„Odpusťte mi, můj princ, ale tváří v tvář takovým lžím o vás nebudu mlčet! Jsou zde mnozí, kdo vědí pravdu, jak to bylo s tím masakrem lidí."

„To nic nedokazuje," vykřikl Iswiel a vyskočil také. „Je možné, že ten masakr lidí v karavaně byla prácička Mhora, aby nějak dostal to dítě do lesa. Lidé nejsou schopni cti a věrnosti ani sami k sobě. Je docela možné, že by byli schopni zabít i příslušníky své vlastní rasy, jen aby dosáhli svého cíle."

„A já jsem viděl, jak se tento člověk setkal s posly, kteří jeli z Markazoru do Mhoriedu," křičel Relcan. „A protože na té schůzce byl i princ, nemůže to popřít."

Cald i Eyrmin se na sebe užasle podívali, protože si v tomto okamžiku nemohli ani jeden z nich vzpomenout na nějakou okolnost, která by mohla být příčinou k tomuto obvinění.

„Mluví o tom, jak jsem naučil tu lidskou rodinu splétat trávu na polínka k ohni?" zeptal se Cald prince.

„Mluvil jsi snad ještě s jinými poutníky?" zeptal se ho princ a Cald zavrtěl hla-vou.

„Podívejte se, musí se spolu domluvit, jak nám vysvětlit své proradné skutky," vykřikl Relcan.

Cald se rozhlédl kolem sebe po kruhu elfských tváří, z nichž některé byly plné pochyb, jiné sice navenek beze stopy emoci, ale zřejmě uvažující, zda přijmout či nepřijmout toto obvinění, a uvědomil si, že jeho a Eyrminovy rozpaky a jejich krátký rozhovor zřejmě pracují proti nim. „Přišli jste sem, abyste v háji pomohli bránit elfské duchy, ale kdo z vás tam nějaké viděl?" zeptal se Relcan bojovníků, sedících v kruhu kolem. „Byli jste sem přilákáni lstí, a jestli zůstanete, zradíte

svého krále a Sielwode ve prospěch těch ras, které jsou vašimi nepřáteli."

Vypadalo to, že Relcan chce ještě pokračovat, ale Eyrmin na něho namířil prst gestem, které se zdálo zmrazit všechny ostatní elfy v půli dechu.

„Tak už dost!" vykřikl princ. Potom snížil hlas. „Řekl jsi, co jsi chtěl. Král ví, že jsem věrný jemu i jeho záměrům, a jestliže o tom pochybuješ, klid' se odtud hned teď, a všichni, kdo budou chtít, mohou jít s tebou. Nechci mít v Reilmiridu nikoho, kdo nemá srdce, aby bránil bezmocné a pomáhal těm, kteří prchají před zlem, a kdo se nechce postavit temným silám, ohrožujícím naši zemi. Hledáš-li bezpečí dvora v Siellaghriodu, tak tam jdi. A vezmi si s sebou své příběhy, protože tam znají pravdu a tvé lži naleznou jenom hluché uši."

S tváří stále ještě hněvem zkřivenou vykročil Eyrmin přes světlinu zpět k vesnici. Nedíval se ani vpravo, ani vlevo. Cald ho následoval a uvědomoval si, že za nimi jde několik dalších elfů, ale usoudil, že by nemělo smysl obrátit se a počítat ty, kteří s nimi odešli. Koutkem oka postřehl, že halflingská trojčata odcházela na východ k jeskyním u Měsíčního potoka, a slyšel i těžké, šoupavé kroky goblinů, kteří šli za ním.

Avšak bylo ještě příliš mnoho elfů, kteří zůstali sedět a jejichž tváře byly hněvivé nebo zamyšlené.

Když došli do Eyrminova přibytí, Cald se rozhodl. Vyslovit to byla ta nejtěžší věc, kterou kdy udělal.

„Odejdu," řekl. „Vezmu s sebou Bersmoga a Stognada. Můžeme jít na jih do Eliie, kde budou bezpeční před zlobou svého náčelníka. Budeme cestovat s halflin-gy..."

„Nel!" vykřikl na něho Eyrmin. „Ty... ty i goblini a halflingové jste prokázali svou věrnost. Nedovolím, abyste byli vyhnáni z vašeho domova."

Ty... ty, Bersmog, Stognad, Bigtoe, Littletoe a Fleetfoot - jste cenní obyvatelé Reilmiridu." - Princ dvakrát přešel po místnosti, než mohl pokračovat. „Každý z vás, svým vlastním způsobem, přispívá k blahu Sielwodu jako Relcan, ale nesnaží se jako on zničit jednotu našich lidí!"

„Ale my jsme příčinou pro stálou nedůvěru," namítal Cald.

„Nejste příčinou, pouze prostředkem. Nedůvěra a svár jsou zdroje zlovolných úmyslů, které hledají jen vhodnou záminku, aby všechno pošpinily. Kdybyste tu vy nebyli, Relcan by si našel něco jiného a živil by to v sobě, až by se to rozrostlo, a výsledek by byl stejný. Často mně připadalo, že si dělá chutě na mé místo, a jestliže ho jednou dostane, bude pošilhávat i po samotném trůnu."

„Ale jestliže bude své smyšlenky vyprávět králi, mohl by způsobit potíže," namítl Cald, který sice zoufale doufal, že mu princ vymluví jeho úmysl odejít, ale zároveň si uvědomoval, že odchod by bylo určitě to nejlepší, co by měl udělat.

„Škoda už byla spáchána, ale také napravena; já i můj bratranec máme k sobě plnou důvěru," řekl Eyrmin. „Byl to sám Tieslin, kdo se rozhodl zjistit pravdu, a nyní dostal odpověď. Relcan nad ním nezíská žádný vliv."

„Ale Relcan i přesto může ještě způsobit nesnáze," řekl Cald.

Nebránil se však, když mu Eyrmin nařídil jít na lůžko a strávit noc ve vesnici.

Za východu slunce Cald zjistil, že jeho poslední slova k Eyrminovi byla pro-rocká. V noci zmizely dvě třetiny bojovníků, kteří přišli hájit Muirienský háj a západní rameno Sielwodu. K zadržení Gorgonových vojsk a útoků z Brány zůstala sotva stovka bojovníků.

Dvacet dva

CZRÁK SE PŘEVALOVAL VE VELKÉM VOZE a tiše proklínal své přežence, protože jim kladl za vinu, že se cítí tak stěsnaný a ochromený. Kůže jeho slimáčího těla byla suchá, a aby své potíže alespoň o něco zmínil, musel uvolnit část síly, kterou si předtím nashromáždil. Bude-li to takto pokračovat, spotřebuje všechny své rezervy, než se dostane do západního ramene Sielwodu.

V jeho nafouklém těle vřela zuřivost, zuřivost nad tím, že musel opustit močál. Byl si jist, že se vystavuje velkému nebezpečí tím, že opustil svůj úkryt. Mohli ho objevit další awnsheghové, mocnější než on. K tomu ještě trpěl nepohodlím, které způsoboval suchý vzduch a stálé ukrývání uvnitř vozu.

Stále ještě se ovládal. Kdyby si svou zlost vylil na svém vojsku, které sestávalo ze sto padesáti lidí, čtyř set goblinů a orogů a z dvojnásobku gnollů, znamenalo by to oslabení jeho oddílů, které by ještě všechny mohl potřebovat, až by se dostali do pralesa.

Vůz se zastavil. Czrak si ulehčeně povzddechl. - Kodrcání dráždilo jeho osm kostnatých noh, které byly téměř ochromeny z toho, jak musely být stěsnány na lůžku ve voze. Nicméně jeho rozčarování rostlo. Každá zastávka znamenala zdržení, prodloužení času, který bude muset strávit uvězněný a ukrytý. Neklid v něm rostl, a když Demloke Winsin pozvedl zadní cíp plachty a nahlédl dovnitř, vzhledl k němu pár vztekle planoucích červených očí.

„Pane, už se blížíme ke konci cesty. Vedoucí vůz je právě nyní na břehu poto-ka."

„Ještě nás neobjevili?" Czrak vzápětí sám sebe proklel za tuto zbytečnou otázku. Kdyby elfové ze Sielwodu zjistili tajemství karavany, už by jistě slyšel jejich hvízdavý alarm předávaný od hlídky k hlídce.

Awnshegh si pečlivě promyslel svůj plán ještě předtím, než přistoupil k vlastnímu útoku pro získání Deathirstu. -

Nejdříve poslal své vojáky více než sto mil k jihu s rozkazem, aby mu přivedli nějaké hodně velké obchodní karavany.

Demloke Winsin uposlechl jeho příkazů do písmene a misi úspěšně dokončil, i když to za-bralo mnoho měsíců. Vrátil se s šedesáti velkými nákladními vozy, zakrytými plachtovinou, a s robustními koňmi, voly a mulami, potřebnými k utáhnutí těžkého nákladu.

Czrak a gnollové, goblini a orogové jeli uvnitř ve vozech, ukryti pod plachtovinou. Lidé, oblečení do domácí utkaných oděvů, pod nimiž skrývali zbroj, šli venku, vedouce tažná zvířata. Ostré oči elfů a jiných osadníků, na něž cestou nara-zili, musely v nich vidět pouze karavanu poutníků, obvyklý zjev na pláních Marka-zoru.

Jarní deště rozmočily půdu a Czrak se vztekal, když se těžce naložené vozy bo-řily do bahna. Dvakrát museli čekat na

tmu, aby humanoidi mohli vylézt z vozů a pomoci je vytáhnout na pevnou zem, ale podařilo se jim dokončit první etapu ces-ty, aniž byli prozrazeni.

Elfové ze západního cípu Sielwodu strážili pláň sousedící s okraji pralesa, ale jen zřídka obtěžovali procházející poutníky, kteří se drželi mimo les. Strážci prale-sa dokonce počítali s tím, že karavany projedou v těsné blízkosti okrajových stro-mů, protože jediné místo, kde mohly přebrodit řeku Hvězdného zrcadla, bylo vzdá-leno od pralesa méně než půl míle.

„Jak dlouho je do tmy?" zeptal se Czrak.

„Slunce se téměř dotýká horizontu, Veliký," odpověděl Demloke. „Hodina. Nanejvýš dvě. Počasí nám přeje. Obloha je celá zatažená a mraky patrně dnes v noci zakryjí měsíc."

Netrpělivost tepala v Czrakových žilách a zdálo se mu, že nepohodlí jeho dlou-hé cesty se ještě zdvojnásobuje, když čekal na plnou tmu. Jeho první neúspěchy ho přiměly k opatrnosti. Poručil Demlokovi, aby odvezl jeho vůz těsně k řece a posta-vil ho tak, aby z něj mohl vyklouznout přímo do vody. Budou-li mít štěstí, každý elf, který zde někde hlídá, by si mohl myslet, že si pouze chtějí naplnit soudky vodou. Ale předtím, než přešli řeku? Rozhodl se, že se nebude zatěžovat touto malou chybou v logice.

Když nastala hluboká tma, s pocitem vděčnosti vyklouzl z vozu do vody, jenom aby objevil další komplikaci, s níž nepočítal. Nedávné deště rozvodnily řeku. Mohl se sice snadno pohybovat ve vodě, ale po mnoha letech strávených v močále ne-pomyslel na proud. Jeho postup nahoru řekou Hvězdného zrcadla nebude snadný. Ještě než budou stačit ujít v lese sotva míli, mohou už elfové být v pohotovosti.

Cald, který se zase vrátil ke svým strážním povinnostem v Muirienském háji, se naučil, že nemusí strávit celý čas své hlídky vstojе. Seděl na úpatí stromu, který byl po měsíce jeho stanovištěm, a právě bojoval, aby udržel oči otevřené, když zaslechl hvízdavý poplach.

„Vetřelci jdou podél řeky Hvězdného zrcadla... lidé, goblini, gnollové, orogo-vé..." Provázela je ještě jakási stvůra, kterou strážci nemohli identifikovat.

Cald vyskočil na nohy, ale stanoviště neopustil. Kolem sebe mohl zaslechnout tiché pohyby elfů, kteří byli také na stráž. Připravovali si luky a uvolňovali meče v pochvách.

„Potřebují nás tam?" zahvízdal Cald nazpět a čekal, až otázka a odpověď pro-běhnou pralesem.

„Stovky vetřelců... Pojd'te."

Hialmair se vynořil mezi lesními stíny, tmavý obrys, oddělující se od černého sloupu stromového kmene. Cald se svými lidskýma očima by ho nebyl schopen rozeznat, kdyby nevěděl, kde má své místo.

„Povedeš nás?" zeptal se lidský mladík. Elfské oči byly lepší k najítí stezky ve tmě, a jestliže měli zadržet vetřelce na okraji lesa, potřebovali se tam dostat co nejrychleji.

Ale byli vůbec schopni je zadržet? To by Cald strašně rád věděl. Po odchodu dvou třetin z jejich bojovníků počet obránců západního ramene čítal pouze něco přes sto, a třetina z nich hlídala různé další části lesa.

Cald běžel za Hiahnairem, který určoval směr. Přeskákali kameny v Měsíčním potoce a pak běželi rovnoměrně s jeho korytem, spěchající podél východního břeh-u.

Od západu se ozval řev velké sielwodské kočky a z větší blízkosti hluboké mručení mrchožrouta. Zvířata očekávala hostinu, protože se schylovalo k bitvě.

Cald běžel za vedoucím elfem pět mil, až přišli k ohybu řeky a k dalšímu brodu z kamenů, nyní skrytých pod vysokou vodou.

Hialmair skákal z kamene na kámen, spoléhaje na svou paměť. Cald ho násle-doval, částečně po paměti a částečně podle slabého zakalení vody kolem kamenů. Od jihu se sem donesly zvuky boje. Když uběhli ještě asi míli, narazili na Eyrmina doprovázeného třiceti elfy, kteří byli právě v Reilmiridu, když se pralesem rozlehl poplach.

Princ stál ukryt za mohutným stromem a právě přijímal zprávu od dvou elfů. Jednoho z nich obvažovala Glisinda.

„Nevím, co to je," říkal Saelvam, když k nim Cald dorazil. „Vysoký, nafouklý, s tváří, která je zkomoleninou hu-manoida..."

„Má jakousi strašnou moc," řekl druhý elf.

„A smrdět jako Gorgon," poznamenal goblin Stognad, který sem také příklusal. Uviděl Calda. „Říkat ti o tom pach, ale ty neposlouchat."

„Jak by to mohl být Gorgon?" zeptal se Eyrmin, konečně ochotný vyslechnout gobliny. „Všechny příběhy říkají, že nemůže opustit své hory, a i kdyby mohl, přišel by ze severu, a ne ze západu."

„Smrad jako Gorgon, ale ne on," řekl Stognad. „Já moc dobře pamatovat smrad od síra u awnshegh."

„Jiný awnshegh?" Eyrminovy oči se zaleskly odraženým světlem jeho meče Starfiru, který náhle jasně zazářil. Svit čepele naznačoval blízkost zla.

„Postupuje nahoru po řece," řekl Saelvam, když Glisinda skončila s jeho obva-zováním. „Z toho, co můžeme vidět, je to hodně vysoký člověk - " jeho oči se zaleskly, když uviděl Calda - „humanoidní obličej, tělo jako slimák. Myslím, že jsem zahlédl dvě humanoidní paže a osm velkých chlupatých nohou, jako má vod-ní pavouk. Prostě stvůra jako z děsivého snu."

V dohledu se objevil tucet elfů, kteří přebíhali od stromu ke stromu ustupující. Za nimi se blížila skupina goblinů. Princ dal pokyn, aby zranění elfové se stáhli hlouběji do lesa. Zbytek zaujal postavení a čekal. Goblini už byli na dostřel luků, ale opatrně se kryli mezi stromy.

Eyrmin opustil svůj dosavadní úkryt a přikřčil se za hustým křoviskem. Cald se k němu připojil.

„Jsou velice opatrní," poznamenal, když vyčkával vedle prince, až bude mít pří-ležitost k jistému výstřelu.

„Saelvam a Cloasien jich napočítali skoro dvacet," řekl Eyrmin. „Přišel jsem o šest šípů, ale každý si našel svůj cíl."

„Jsou chráněni nějakou magií?“ zeptal se Cald, vzpo-menuv na odražené šípky, když poprvé čelili bojovníkům tohoto nového awnshegha. On i elfové měli tehdy za to, že těch prvních padesát vetřelců byli přívrženci Gorgona. -Vraceje se v myš-lenkách zpět, vzpomněl si Cald na varování Bersmoga a Stognada. Ani on, ani Eyrmin nepřikládali váhu tvrzení goblinů, ale kdyby i byli porozuměli, co by s tím mohli dělat?

Cald zahlédl hlavu stvůry, která opatrně vyhlížela zpoza stromu, ale ještě než si mohl být jistý zásahem, zase se stáhla zpět. Objevila se ještě dvakrát, a pak už Cald byl schopen předvídat její další pohyby. Když vystrčila hlavu popáté, Caldův šíp zasáhl humanoida do oka.

Eyrmin srazil svými šípy dva, ale část své pozornosti věnoval lesu kolem nich a dále směrem k jihu. Snížil luk a vydal ostrý hvízd, vyzývající k ústupu.

„Obkličují nás,“ řekl Caldovi, který přece jen neměl tak ostrý sluch jako elfové.

Podle Eyrminových rozkazů se stáhli zpět a rozptýlili se v lese po obou stranách řeky. Každý vystřelený šíp skoul goblina, gnolla nebo člověka, ale kdyby každá střela našla svůj cíl, přesto by v lesích zůstaly desítky vetřelců i potom, až elfské toulce by byly prázdné.

Elfové neustále napadali přední řady útočníků, klouzající od stromu ke stromu, a jejich šípy se zářvaly hluboko do zavalitých těl goblinů, tvořících předvoj. Po-každé však, když některý padl, zaujal jeho místo další.

Eyrmin hvízdal na Calda, nařizuje mu, aby opustil přední linii a dal se k severu, aby zjistil, jak početné je vojsko útočníků a do jaké délky jsou jejich oddíly rozta-ženy. Cald neochotně poslechl, protože mu bylo jasné, že se ho elfský princ pokou-ší dostat z ohrožení. Ale potřebovali tuto informaci, a tak se stáhl zpátky od ustu-pující linie obránců a spěšně se vydal určeným směrem. Uběhl pouze pár kroků, když se k němu přidal Bersmog. Goblin měl přes ramena přehozenou odřenou, špatně vydělanou a páchnoucí kožešinu. Čerstvá krev na její jedné straně naznač-o-vala, že její bývalý nositel ji už pravděpodobně nebude potřebovat.

„Může být Clan Široká huba myslet, že já jeden z nich a nestřílet,“ vysvětloval Bersmog.

„A možná si elfové budou myslet to samé,“ varoval ho Cald. „A jejich šípy jsou přesnější než šípy kohokoliv jiného.“

Bersmog uznal nedomyšlenost svého plánu a kožešinu si zase sundal. - Použil koženého řemenu ze své brašny a opasku, přivázal si ji k němu a zastrčil dozadu, aby mu nepřekážela. Jak pelášil po boku lidského mladíka, nadskakovala za ním.

Po čtvrtmílovém běhu k severu objevili elfa, který uslyšel poplašný hvízd a prá-vě byl na cestě, aby se přidal k Eyrminovi, když ho napadla přesila goblinů. Elf ležel na zemi, zraněn vrženým oštěpem, a zoufale se snažil ubránit nepřítelům.

Cald mu spěchal na pomoc, ale Bersmog zmizel ve tmě.

„Věděl jsem, že těmto goblinům se nedá věřit,“ řekl Wiermar a tiskl si na ránu na své noze ruku, aby tak zastavil krvácení.

„A o mně si myslíš totéž?“ zasykl Cald, jehož napětí vzrostlo až ke kritickému bodu, že již nemohl déle zůstat klidný. Částečně se na jeho podráždění podílel strach, že by Wiermar snad mohl mít pravdu. Přejížděl očima po lese kolem nich, když se tu náhle za gobliny ozval výkřik, který polekal jak obránce, tak i útočníky.

„Hej, - vy špína, co mít mnoho potíže!“ Slyšeli goblin-ský hlas, ale pouze Cald poznal, že je to Bersmog. Objevil se mezi dvěma stromy a na sobě měl ukořistěnou kožešinu. „Pán, on myslet, že vy zběhnout, vy moc daleko od řeka!“

„Ty sám špína!“ zavolal hrubý hlas v goblinském jazyce nazpět. „On říct my pátrat břeh!“

„Vy pátrat kde chtít, ale já jít zpět moc rychle. On nebude myslet já zběh,“ řekl Bersmog a obrátil se, jako by mřít k řece.

„Aagh - taky nechat moci zabít ty elfáci!“ Zabuřel druhý hlas, vzdalující se, jak goblin odpelášil za Bersmo-gem. Jeho druhové ho následovali. Cald viděl, jak útočníci běží co nejrychleji Bersmogovi v patách, spěchající spojit se znovu s awnsheghovými oddíly.

„Měli bychom odtud odejít, dokud můžeme,“ řekl Cald a pomohl Wiermarovi na nohy. Ušli jen pár kroků a před nimi se vynořil z tmavých lesních stínů Bers-mog.

„Já pomoci elf, ty připravit užít luk,“ řekl a převzal od Calda váhu zraněného elfa.

„Myslím že dlužíš Bersmogovi omluvu,“ řekl Cald Wiermarovi, když s podpo-rou goblina kulhal dál.

Bersmog nepotřeboval k této poznámce žádné vysvětlení. Vydal ze sebe krátké zachechtnutí, které tomu, kdo gobliny dobře neznal, by znělo jako rachotivé zavr-čení.

„Ty myslet já jít s nimi a přidat se ke Clan Široká huba? Tvůj rozum vytéct ven z tvá noha?“ zeptal se s úšklebkem.

Cald určoval směr a vedl je k Reilmiridu, protože měl za to, že by nebylo radno přibližovat se k řece. Eyrmin strhl na sebe pozornost vetřelců, aby je zadržel, a snažil se, aby jeho bojovníci přitom odstřelili svými šípy co nejvíce nepřátel. Cald však věděl, že princ nebude schopen awnsheghův postup k háji zastavit.

Dvacet tři

KDYŽ SE BLÍŽILI K REILMIRIDU, CALD nechal Wiermara v Bersmogově péči, aby se ujistil, že se raněný elf dostane do vesnice. - Rozběhl se lesem a ještě chvíli slyšel vzdalující se hašteřivý hlas zraněného elfa, který vztekle reptal proti ztrátě své důstojnosti. Goblin, už unavený pomalým postupem elfa, který stále víc kulhal, ho totiž prostě popadl a přehodil si ho přes rameno.

Wiermar se tím bude ještě dlouhou dobu cítit ponížený, ale přinejmenším bude aspoň žít, aby si mohl stěžovat, pomyslel si Cald, když zahlédl velkou pralesní kočku plížit se v hustém podrostu. Zvířata slyšela hluk boje a začala se shromaž-dovat, čekající na svou příležitost. Stanul nehybně, dokud kočka nezmizela z do-hledu, a pak se rozběhl

směrem, odkud slyšel největší hluk.

Princ Eyrmin bude jistě v centru bitvy. - Cald neměl tak docela pravdu. Boj se odehrával mezi předvojem goblinů a ustupujícími elfy. Eyrmin nebyl nikde k spatření. Když Cald narazil na Glisindu, starostlivě se mračila.

Cald si udělal čas na vystřelení tří šípů v rychlém sledu za sebou, zasáhl jedno-ho humanoida do kolena a druhého do horní části paže. Třetím šípem minul. Ges-tem naznačil Glisindě, aby šla dále nahoru proti proudu. Zpozoroval záblesk z pochvy jejího meče. Její obnažený vlastní meč byl zastrčen za jejím opaskem.

„Ty máš Starfire,“ řekl, potvrzuje tak, co bylo zřejmé. „Princ?“

„Nechal si ho u mě,“ řekla vraštic čelo. „Nemám zdání o tom, co má v úmyslu.“ Podle toho, jak se tvářila, poznal, že má větší obavy, než byla ochotna říct, a Cald je sdílel s ní. Eyrmin tedy zůstal vzadu, zřejmě v blízkosti řeky.

Potřebovali zjistit, s jakým druhem nestvůry se střetli a zda awnshegh může být zranitelný jejich zbraněmi či ne. Náhlou hrůzou se Caldovi zjezily vlasy v zátylku. Jestliže se Eyrmin střetl s tou nestvůrou sám, hrozila mu smrt. To by však prince neodstrašilo, a Cald to dobře věděl.

Obrátil se zpátky, jako kdyby se chtěl zapojit do ustupující Unie elfských bojovníků. Ale jakmile se dostal z Glisindina dohledu, začal velmi opatrně postupovat na západ, ukrýváje se v křovinách, když kolem přecházely první řady goblinů.

Přebíhal plíživě od stromů ke keřům a držel se pokud možno v tmavých lesních stínech, a když se nenabízel žádný vhodný úkryt, využíval Objetí Sielwodu, aby splynul se stromy. - Dostal se tak víc než půl míle dolů po proudu, když se nad ním ozvalo volání vyplašeného nočního ptáka. Jemná škála stoupajících tónů v něm nemohla patřit nikomu jinému než elfovi.

Cald vylezl na strom tiše jako elf, i když ne tak obratně. Když se dostal na první velkou větev, našel zde prince, který si ho změřil hněvivým pohledem.

„Je známo, že lidé nevynikají moudrostí,“ zasyčel na něho Eyrmin.

„A kde je pak ona moudrost prince, který riskuje svůj život v bláznivém dobro-družství, když je nezbytně nutné, aby nám všem v tomto boji velel?“ zeptal se Cald, rozzlobený nad tím, jak Eyrmin sám ohrožuje svůj život. Princ byl duší svých bojovníků, a proto byl jeho život nejceněnější ze všech.

Věděl, že Eyrmin spoléhá na tmu, která by ho ochránila, ale mraky se roztrhaly. Ze vzniklé mezery se po nějakou chvíli hnulo měsíční světlo dolů na řeku, než mraky znovu zakryly měsíc.

Ani Eyrmin, ani Cald se neobávali, že je někdo uslyší. Goblini už přešli. Gno-l-ové a lidé pochodující pod nimi lámali při své chůzi suché větvičky a potichu pro sebe kleli, když se prodírali hustým podrostem na břehu řeky Hvězdného zrcadla.

Zdola se sem blížilo šplouchání a občasné zklamané zářvání. - Awnshegh se pomalu propracovával nahoru proti proudu. S každým šplouchnutím vztekale vyštěkával rozkazy, a když se dovedl blíž, lidé i gno-l-ové, kteří ho doprovázeli, se rozběhli dopředu i dozadu jako mravenci.

Za okamžik nato se stvůra objevila na dohled a Cald pocítil, jak se mu stahuje hrdlo, když se na její nafouklé tělo podíval. - Awnsheghové byli obvykle původem lidé, i když několik z nich bylo předtím příslušníky humanoidních či jiných ras. Tato stvůra však zřejmě ničím z toho nebyla.

Jak netvor postupoval nahoru proti proudu, přešel světelnou stezku, kterou na hladině vytvořil měsíční svit. Nafouklá, vypasená tvář stvůry se podobala lidské, ale zdála se třikrát tak velká jako původně. Také ústa byla nepoměrně širší, než bylo přirozené. Krk přecházel do obrovského slimáčího těla o délce přinejmenším dvanácti stop. Nedaleko pod hlavou vyčnívaly z nestvůrného trupu dvě lidské paže. A pod nimi se usilovně namáhalo osm chlupatých dutinových nohou, aby dopravi-lo monstrózní trup ke svému cíli nahoru po řece.

„Je to vůbec možné zabít?“ zamumlal Eyrmin. „Kdybychom to mohli zničit už zde, jeho spřeženci nebudou dál bojovat. Vzpomeň si na kouzelné formule, které na nás vrhali jeho magové tehdy poprvé. Zůstaň zde!“ Vyskočil, zachytil se druhé, vyšší větve - a běžel po ní až k sousednímu stromu. - Cald zůstal tam, kde byl. Zatímco čekal, vyndal z brašny u svého opasku tenký pevný elfský provaz a jeden konec uvázal k větvi, připravuje se tak na rychlý únik. Eyrmin na druhém stromě udělal totéž.

Když princ zavolal ptačí signál, vystřelili oba v rychlém sledu za sebou po třech šípech. Všechny zasáhly svůj cíl a po několika vteřinách sebou awnshegh mlátil ve vodě a ryčel bolestí. Cald si pomyslel, že snad dokáže jeho vypasené tělo zasáhnout ještě jednou, a to ho málem stálo život.

Awnshegh se stále ještě svíjel, podařilo se mu však určit směr, odkud přiletěl poslední šíp, a pohlédl na Caldův strom. Mohutný kmen okamžitě uschl a odumřel a Cald se chopil provazu - a sklouzl dolů právě včas, aby unikl před vrženou kouzelnou formulí. Ale přece jenom nebyl dost rychlý, aby se dostal na zem dřív, než provaz nad ním přestal existovat. Posledních patnáct stop už padal. Naštěstí byl ale jeho pád ztlumen tím, že dopadl na záda dvou gnollů, kteří právě sledovali awn-sheghův postup po řece.

„Y - i - i!“ vykřikl Eyrmin, upoutávaje tak pozornost na sebe, zatímco se Cald vyhrabal na nohy a rychle se vrhl do nejbližšího úkrytu. Eyrmin vystřelil další šíp, ale ten letěl mimo, když Czrak upřel svůj spalující pohled na princovo stanoviště. Eyrmin rozhoupal svůj provaz a obloukem se vymrštil vzhůru, když vtom vržená formule zničila uvázanou smyčku provazu a on zmizel letem někde v temnotě, kam už Cald nedohlédl.

Z místa, kde se ztratil, se ozval řev pralesní kočky - vlastně dvou koček - a Cald, plný strachu o život svého prince, se rozběhl tím směrem. Zpoza stromu před ním náhle vyskočil jeden gnoll dychtivý bojovat, ale člověk odrazil jeho oštěp stranou dřevěným obloukem svého luku a potom přešel podsaditého humanoida skrz na-skrz svým mečem. Když se jeho čepel zaryla do vetřelcova těla, zakopl a téměř upadl, než setrvačností jeho běhu sama uvolnila jeho zbraň.

Minul v běhu ještě dva stromy a potom se skoro srazil s Eyrminem. Princ ho uchopil za paži a otočil zpět. Vraceli se cestou, kudy Cald přišel. Když z křovisek vyrazila skupina gnollů, snažící se je zastavit, Eyrmin náhle změnil směr a

vyrazil kolem stromu.

Jeho náhlá a překvapivá otočka přišla právě včas. Cald pocítil přímo za sebou horký dech pralesní kočky. Lovící šelmy ztratily svou elfskou kořist, ale zato našly před sebou až pětkrát víc gnollského masa. S řevem skočily doprostřed gnollské skupiny, trhající a sápadíce kolem sebe drápy a tesáky. Ve své lovecké zuřivosti se vrhly i na dva další humanoidy, skrývající se pod sousedním keřem.

Eyrmin a Cald prchali a jejich běh kryla zvuková kulisa vrčení koček a jeku je-jich obětí.

Ani ne paděsát stop od místa, kde pralesní kočky zaútočily, dal Eyrmin Caldovi znamení a oba si vybrali stromy, kde vstoupili do Objetí Sielwodu. Protože nevě-děl, co má princ dále v úmyslu podniknout, zůstal Cald ve stromě, dokud si pro něho Eyrmin nepřišel. Čekání bylo zlé a čas se vlekl s mučivou pomalostí, ale když Cald konečně opustil svůj strom, s údivem zjistil podle postavení měsíce, že uply-nulo sotva několik minut.

Mezitím se awnshegh už propracoval dopředu, a s ním přešla i hlavní formace vetřeleckého vojska. Nešťastní bojovníci v zadním voji zápasili teď především s vlastními problémy, což představovali mrchožrouti a velké kočky. Krev prvního mrtvého přitáhla řadu pralesních predátorů, kteří na ně divoce útočili.

„Půjdeme na sever a pokusíme se napadnout jejich křídlo," řekl Eyrmin, který se pohyboval lesem jako stín.

Ještě než se propíjili kolem skupiny, která pronikla nejdál na sever, zabočili k západu a zaútočili na krajní řady pochodujících. Lidé se stáhli blíž k řece a pone-chali na starost humanoidům, aby odrazili útoky vedené z lesa. Kde mohli, sbírali oštěpy padlých gnollů a vrhali je zpět, ale Eyrmin neměl svůj meč a naléhal, že nemají čas zdržovat se bojem muže proti muži.

Když jim šípý došly, Eyrmin se ujal vedení a rychlým klusem se vraceli do vesnice. Dostali se tam brzy. Dlouhá stromová schodiště čili lemdairy byly zdviže-ny, takže přístup do vesnice byl možný pouze pomocí provazů anebo šplháním na mohutné sielwodové stromy. - Z plošiny na větvích bylo spuštěno několik provazů a s jejich pomocí vyvezdnutí dva ranění elfové a dopravení na nejnižší stromový chodník. Další plošina byla právě spouštěna dolů s koší plnými šípů.

Dole stál Hialmair se dvěma druhy a starostlivě dohlížel na spouštění košů. Je-ho tvář se rozjasnila radostí, když v prvním světle ranního rozbřesku poznal Eyr-mina.

„Mé srdce zpívá radostí, že vás vidím," řekl. „Glisinda odešla zpět k místu, kde se vodní toky rozvětvují. Ta stvůra se zmocnila Měsíčního potoka, jak jsme také předpokládali."

„Tak se dostane blíž ke světlině a k Bráně," řekl Eyrmin. „Teď už není pochyb o tom, jaký má cíl."

„Snad zamýšlí projít Bránou do Stínového světa," uvažoval Hialmair nahlas. „Neměli bychom ho raději nechat jít?"

„Kdybych dokázal uvěřit tomu, že je to skutečně jeho úmysl, udělal bych to s radostí," souhlasil Eyrmin. „Ale nemohu s takovým štěstím počítat. Z toho, co jsme slyšeli, víme, že i vládci temného světa se ho snaží opustit. Je zde asi kvůli elfským duchům, nebo aby se setkal s Neživým pánem, který se stále pokouší vniknout na náš svět."

„A my musíme zabránit jednomu či oběma," souhlasil Hialmair. „I když ne-mám ani ponětí, jak. Více než dvacet z nás je těžce raněno a šest bude putovat do Tallamai."

„Zůstaneme zde," rozhodl Eyrmin, a jeho tvář byla plná smutku za padlé a ra-něné. „Nemůžeme dělat nic jiného, chceme-li si zachovat čest."

Vzduch se náhle rozezněl poplašenými hvizdy; varování před novým neočeká-vaným nepřítelem; popis awnshegha; a posléze provolávání slávy králi.

Cald si nebyl jistý, zda správně rozuměl.

„Král?" zeptal se Eyrmina.

„Ano, král!" vykřikl princ a popadl z koše, který se právě spustil na zem, plnou hrst šípů. Než Cald stačil naplnit svůj toulec, byl již pryč.

Dvacet čtyři

CALD NÁSLEDOVAL EYRMINA, KTERÝ SPĚchal podél řeky Hvězdného zrcadla. Cestou potkali Glisindu a její bojovníky, kteří se pokoušeli odrazit gnolly a gobliny, postupující k Reilnûridu. Právě pobízela své lidi, aby se stáhli přes řeku Hvězdného zrcadla do Muirienského háje. Přebrodění přes široký, obvykle mělký tok se však zpomalilo vzhledem k tomu, že na volném prostranství hrozilo nebez-pečí. Elfové ustupovali. - I když se jim podařilo způsobit nepřítelům značné ztráty, Glisinda a její skupina si nemohli dovolit zaujmout postavení. Na to jich bylo příliš málo. Zvuky, které se nyní ozývaly z lesa, svědčily o tom, že awnshegh rozdělil své síly, když se dostal k místu, kde vodní toky tvořily vidlici. Některé poslal nahoru podél řeky Hvězdného zrcadla, zbytek se zmocnil Měsíčního potoka. Zatímco pět Glisindiných elfů číhalo v úkrytu se šípy na tětivách připraveno skolit postupující humanoidy, ona sama přiběhla k Eyrminovi, zmatená a poplaše-ná.

„Vy jste zde? Myslela jsem, že to provolávání slávy znělo z druhé strany Mě-síčního potoka."

„To volali k počtu krále," odpověděl Eyrmin, naslouchaje vzdáleným zvukům bitvy.

„Myslela jsem, že nějaký mladý bojovník s hlavou plnou bitvy popletl svou zprávu," řekla Glisinda, napínajíc svůj luk, a vystřelila na gnolla, který se příliš přiblížil. Těsně ho minula, a on se dal na útěk zpátky do lepšího úkrytu.

„Ne, hluk bitvy z východu je příliš hlasitý," řekl Eyrmin a naklonil hlavu stra-nou jako pták, aby lépe slyšel. „V tom místě máme příliš málo lidí, než aby se tam mohl rozpoutat tak urputný boj. Tallamai pomohla, že jsme dostali posily, ale po-chybují, že vůbec vědí, s čím bojují. Odejeme z Reilmiridu a přidáme se ke králi." Zahvízdl vzkaz, který byl převzat a opakován ve vesnici, a poručil, aby elfové, kteří měli na starosti raněné, s nimi odešli hlouběji do lesa. Jestliže goblini a gnol-lové zapálí Sielwodský háj, každý, kdo by zůstal nahoře na stromech, by uhořel zaživa.

Podle Eyrminových rozkazů Cald se vydal přes řeku spolu se šesti elfy, kteří nesli koše s nejlepšími šípy. Halflingská trojčata šla s nimi, držíce se po stranách košů, a jejich krátké nožky usilovně bušily do vody, jak se snažili nahmátnout dno a postupovat vpřed. Fleetfoot se neudržel a proud ho unášel převracejícího se ve vlnách. Naštěstí byl Cald tak blízko, že ho stačil chytit za rukáv košile a vytáhnout do bezpečí.

Z úkrytů za stromy v háji pak člověk i elfové střelili šípy na gobliny, zatímco ostatní se brodili řekou za nimi.

Když se znovu rozběhl za Eyrminem, cítil Cald, že jeho nohy těžknou únavou. - Přibližovali se k místu, odkud se ozýval hluk boje. Vstoupili na světlinku, kde se tak často otvírala Brána. V této chvíli vypadala jako to nejklidnější místo v západním rameni Sielwodu. Rychle ji přeběhli. O dvě stě yardů dál se Eyrmin zastavil, protože narazil na elfy, které Cald neznal. Bylo jich asi padesát v plné bojové vý-zbroji, ale pobíhali zmateně kolem, očividně dezorientováni a překvapeni.

Když uviděli příchozí, pozvedli luky a šípy na tětívách mířily jak na člověka, tak i na prince. Pak se ve skupině začalo ozývat Eyrminovo jméno.

Z jejich středu vystoupil elfský bojovník v zářící zbroji zdobené zlatem a boha-tě dekorované magickými runami. Z pochvy po jeho boku vyčníval zvláštní propletený tvar podobající se větvičkám sielwodových stromů. Cald často poslouchal Eyrmina, když vyprávěl příběh o zhotovení pověstného meče Emieline, a poznal, že ten magicky vyzbrojený elfský bojovník, který stojí před ním, je král.

Magická moc zářivé helmy však neochránila krále od menšího zranění na tváři. Byl to sice jen šrám, ale stále z něho prosakovala krev a stékala po jeho bradě dolů.

Těsně za králem zahlédl Cald Relcana a několik elfů, kteří dezertovali z Reil-miridu. Tvář královského příbuzného byla bledá a bylo zřejmé, že se drží zpět, aby se vyhnul setkání s pány Sielwodu.

Král zíral na Eyrmina očima široce otevřenými překvapením. Vytasil svůj meč, zaváhal a pak ho sklonil, když se Eyrmin před svým králem hluboce uklonil.

„Jsem rád, že nám přišly posily, Sire, ale lituji, že jste se sám vydal v nebezpečí. Nevěděl jsem, že Garienel ve svém vzkazu žádal o pomoc.“

„Vzkaz? Od Garienela? Eyrmine, co se to zde děje? Proč jste mě nezpravili o tom, co je to za stvůru, která se sem blíží?“

Král Tieslin hovořil s bezdechostí, doprovázející šok.

„Dnes nastalo teprve první svítání od začátku tohoto příběhu,“ odpověděl Eyr-min a jeho oči pátravě přejížděly po okolním lese, hledající případné nebezpečí. „Až do minulé noci jsme si všichni mysleli, že všechny naše potíže způsobuje Gorgon a Zlí za branou.“

„Právě jsme překročili brod, když se ten netvor objevil v zákřutu řeky,“ řekl král Tieslin. Zmlkl, když lesem proletěl goblinský oštěp a dopadl vedle skupiny posluchačů.

Eyrmin posuňky naznačil svým lidem, aby hned zaujali obranné postavení na stromech. - Mnozí z bojovníků, kteří přišli ze Siellaghriodu s králem, ho také uposlechli, rádi, že konečně dostali jasné a srozumitelné příkazy.

Unavení bojovníci krále Tieslina se stáhli od řeky, a zatímco kolem nich byl ještě stále relativní klid, oba královští velitelé si vyměnili informace. Ani jeden z nich však neměl pro toho druhého dobré zprávy.

Král Tieslin vytáhl s pěti sty bojovníky. Na cestě se setkal s dezertéry z Reilmi-ridu a zařadil je do svého vojska. S družinou padesáti mužů pak překročil Měsíční potok. Další skupina, která čítala asi sedmdesát válečníků, byla překvapena awn-sheghem, který dorazil do ohbí řeky, právě když přecházeli volně prostranství. Stvůra je všechny zahubila. Zbytek bojovníků byl ještě stále na druhé straně poto-ka.

Krále ohromila moc a síla, kterou Czrak vládl, a stejně tak ho šokovala zrada tří elfů, kteří přeběhli k awnsheghovi, volající ho jako svého pána. I oni zemřeli s druhou skupinou.

„Musíme truchlit nad tím, že opustili pravé stezky, ale ne nad jejich smrtí - jestliže sloužili awnsheghovi,“ řekl Eyrmin.

Král souhlasně přikývl, pak se zhluboka nadechl a zdálo se, že se pokouší koncentrovat své mentální síly.

Přiklusal Stognad spolu s halflingskými trojčaty. Král Tieslin si pozorně prohlížel ty čtyři, kteří byli vyzbrojeni elfy vyrobenými zbraněmi. Halflingové nesli sidhelienské meče a malé luky a na hlavách měli elfské helmy. Stogna-dova dvoj-břítá sekera s dlouhým topůrkem byla zhotovena po způsobu goblinských zbraní, ale zpracování bylo elfsky dokonalé s třípytíci se magickými runami.

„Kde je Bersmog?“ zeptal se Cald Stognada. Ve strachu o osud druhého gobli-na nebral v úvahu ani přítomnost krále.

„On najít helma od podnáčelník a dávat rozkazy,“ zamručel Stognad. „On po-sílat goblini zpět dolů po proud. Jednou on mluvit příliš moc a někdo dobře vystře-lit a zavít mu huba.“

„Co to říká?“ zeptal se král.

Cald mu vysvětlil Bersmogovu taktiku. Viděl pochyby v králových očích, ale nijak nemohl připadnout na způsob, jak ho přesvědčit, že goblini jsou loajální.

Zatímco očekávali awnsheghův příchod, Eyrmin spěšně informoval krále o Bráně v háji.

„Klasmonde Volkir je příšerné stvoření,“ prohlásil Bigtoe Rootfinder, neproje-vuje přitom o nic větší úctu ke králi, než měl ke svým vlastním bratrům.

„Tak příšerné, jako je ten awnshegh,“ souhlasil s ním Littletoe a přikyvoval s moudrým výrazem tváře, i když až dosud halflingové Czraka neviděli.

„A ani nedodrzuje čas k jídlu,“ zamručel Fleetfoot, po-vytáhl si kalhoty a za-šilhal na okolní les.

Cald, který stál za Eyrminem, pozoroval prales také. Mezi dvěma stromy se na-jednou objevil elf. Podle pohybu jeho nohou se zdálo, že kráčí pomalu, ale ve sku-tečnosti jeho rychlost byla větší než u vycvičeného sprintera. Prošel boční stranou mohutného kmene stromu, jako kdyby strom neexistoval. Přízrak hleděl přímo na Calda a ukazoval dozadu na stezku za nimi; pak zatřepetal prsty levé ruky, znázor-niv tak chůzi vícenohého pavouka. Eyrmin viděl přízrak také.

„Awnshegh opustil řeku; přichází po této cestě,“ řekl králi.

„Znáš to tady mnohem líp než já," odpověděl Tieslin a pak zmlkl, aby nerušil Eyrmina při volbě nejvhodnějšího místa k obraně.

„Meh" bychom ustoupit zpět asi o padesát yardů," řekl princ se samozřejmou autoritou vůdce, obeznámeného se svým terénem. Ukázal na jedno místo v trase awnsheghova postupu, kde stromy byly nejhustší. „Jestliže se nám nepodaří zasta-vit ho zde, už se nám to nepodaří nikdy."

Cald se ani nenamáhal spočítat, kolik jich je. Doufal jenom, že další bojovníci jsou ukryti v háji a zaměstnávají tam nepřítel. Eyrmina doprovázelo pouhých dvacet elfů. I s těmi padesáti, kteří přišli s králem, zdálo se to být jen žalostný hlou-ček, než aby byl schopen vzdorovat awnsheghovi a jeho vojsku.

Obránci se stáhli do úkrytu v hustém porostu stromů pouhých padesát yardů od světliny. Cald, Stognad a halflingové se položili ještě blíže. Drobné luky a krátké šípy malých lidí vypadaly jako hračky a lidský mladík viděl, jak elfové ze Siel-laghriodu při pohledu na ně potřásají hlavami. Cald byl zvědav, co by si asi mysle-li, kdyby se halflingové pokusili střílet.

Halflingové se často vychloubali, jací válečníci byli mezi jejich lidem ve Stíno-vém světě. Jejich zásluhou byli pryč odvážní malí bojovníci metlou pro Zlé vládce a jejich odporné služebníky. Avšak všichni přeživší z osady Rootfinderů bývali far-máři a dřevorubci, kteří o boji mnoho nevěděli. Halflingská trojčata měla odvahu, ale zatím jejich malé šípy byly stejně nebezpečné jak pro elfy, tak i pro nepřátele.

Hluk, který způsoboval blížící se awnshegh, ho v lese předcházel. K praskání a lámání větví se přidávaly zklamané a zuřivé skřeky spolu s opakovanými rozkazy goblinům a gnollům, jež je vybízely k rychlejšímu postupu. Podle toho, jak často se tyto rozkazy ozývaly, zdálo se, že humanoidi mají stejnou hrůzu z elfů jako ze stvůry, které slouží.

Hájem šlehl blesk. Ječení gnollů a pach hořícího masa oznámily útok humanoí-dů, kteří rychle postoupili vpřed a octlí se tak v palbě elfských šípů.

Několik z nich se rozprchlo napravo i nalevo, pryč z dosahu Czrakovy zloby. Ostatní se pokusili znovu a vrhli své oštěpy proti obráncům. Potom se začali rozbí-hat do stran zřejmě s úmyslem obklíčit je, a tak způsobit co největší potíže Eyrmi-novi, snažícímu se udržet své lidi v pohybu, aby tak prodloužil obrannou Unii a tak vyrovnal jejich menší počet. Když gnollové a několik málo goblinů odběhli stranou, jejich místa zaujali lid-ští vetřelci. Jádrem jejich oddílu tvořili bojovníci opatření magickou ochranou, kte-rou Eyrmin a Cald už poznali předtím. Širokými listy jejich odění probíhalo nezře-telné chvění a elfské šípy byly odráženy stranou.

„Co je to za moc?" zeptal se Calda jeden elf ze Siellaghriodu.

„Nějaký druh awnsheghovy zlé magie, ale naučili jsme se, že ochrana je ome-zena jenom na listy," řekl bojovníkovi, čekaje, až se přiblíží nějaký jistý terč. Awn-sheghovi lidé náhle ustoupili stranou. Zezadu byl slyšet hluk, který působilo ohromné tělo, táhnoucí se po zemi, doprovázený klapáním chitinových nohou, narážejících do okolních stromů.

Právě před Caldem náhle seschl a odumřel kmen prastarého mohutného stromu. Za ním se vynořila ze stínu nafouklá tvář Czra-ka. Byla zkřivena vztekem, z jeho zubů odkapával jed a strašlivá síla, jíž byl schopen vyvinout jeho pohled, plnila jeho protivníky hrůzou.

„Nedívejte se mu do očí!" vykřikl Eyrmin a dal povel k ústupu.

Cald se rozběhl zpět a dopadl do dalšího úkrytu spolu s několika jinými elfy. Rád by věděl, jak budou moci zastavit tak ohavnou a mocnou stvůru. Věděl moc dobře, že elfská magie proti ní nemůže obstát.

Jaká síla by to mohla být... žádná síla, kterou znal... snad jenom jiné zlo by mohlo vzdorovat awnsheghovi.

„Nějaká zlá síla..." mumlal, ale náhle přesně věděl, -co musí udělat.

Elfové se ve spořádaném zástupu stahovali zpět, ale Cald shodil z ramene svůj luk a rozběhl se ke světlině. Za sebou slyšel pohrdavé poznámky svých elfských spolubojovníků o nedostatku odvahy, který projevil svým útekem z obranné linie, ale neměl čas k nějakému vysvětlování.

Eyrmin, se svým odvážným a šlechetným srdcem, nesmí ani tušit, co Cald za-mýšlí. Kdyby to věděl, vzal by ten úkol na sebe. Cald se až otřásl při myšlence na zlo, které bylo obsaženo v tom strašlivém meči, který našel a během poslední bitvy použil. Ve strachu z tohoto zla, které působilo jeho prostřednictvím a které by se snad mohlo stát i stálou součástí jeho samého, nebo ovlivnit kohokoliv, kdo by jej užil, Cald ho ukryl a vypudil vzpomínku na něj ze své mysli. Nemohl dovolit, aby se o tom dověděl princ. Dobrota a šlechetnost, jejichž byl princ ztělesněním, by mohly být tímto zlem porušeny. Lépe bude, když zlo meče zničí krátkověkého člověka než nesmrtelného elfa.

Světlna byla opuštěná. Vřítel se na ni a běžel až doprostřed, kde ještě stále le-žela obrovská větev, odlomená ze stromu během bitvy, v níž Eyrmin zabil Mmaa-daga Cem-frida. - Zalezl pod husté listoví a prodíral se mezi uschlými větvíčkami, pátraje po králičí noře, kam tehdy pohřbil meč. Ukryl ho až příliš dobře. Hrabal se a rýpal ve vlhké zemi a nebyl schopen svůj úkryt najít.

Hájem se rozlehl awnsheghův vzteklý řev, doprovázený syčivým zvukem seže-hovaných a kroutících se stromů. V tichu, jež následovalo, uslyšel Cald rychlé cupkání halflingských krůčků a těžší krok Stognadův. Obránci ustupovali do háje.

Cald se v zoufalství rozhlédl kolem sebe, a jak se pohnul, upadl přes silnou ha-luz, odlomenou od padlé kmenové větve. Tato haluz byla jednou z těch, které pod-píraly velkou větev, uvědomil si. Když se odlomila, velká větev se posunula a odkutálela o něco stranou.

Ale jak daleko?

Snad jenom pár stop, usoudil, ne víc než tři. Obrátil se a znovu hledal, až usly-šel svist elfských tětiv a věděl, že boj se posunul až na světlinu.

Náhle se jeho prsty zabořily do měkké půdy, a jak horečně odhrabával zaschlé bláto, ucítil, že se dotýká vyčnívající záštity zlověstné zbraně.

Vstal, svíraje v ruce meč. Jeho svaly se zdály smršťovat a uhýbat před pulzující-cím zlem v čepeli, ale nepřestal pevně svírat jílec meče, když stanul a rozhlížel se kolem sebe. Na východním okraji světliny hledali elfové úkryt, kde jen to bylo možné. Z jejich počínání usoudil, že jsou odhodláni vydržet.

Czrakův lidský předvoj postupoval vpřed. Byli teď příliš blízko, než aby mohly zasáhnout elfské luky. Bojovalo se muž proti muži. Elfové, nad nimiž nepřátelé měli drtivou převahu, byli pozvolna vytlačováni na světlinu. Čepele jejich mečů zářily v ranním slunečním svitu.

Eyrmin bojoval s vysokým člověkem, černě oblečeným, který byl chráněn oča-rovanými listy, jež se zdály na světle vibrovat. Elf byl očividně lepší šermíř, ale magická ochrana jeho protivníka, kterou mu propůjčil awnshegh, odrazila Starfire pokaždé, když princ objevil mezeru v jeho obraně a vedl tudy potenciálně smrtící úder. V Caldově zorném poli se objevil další stejně chráněný bojovník, který se vynořil za Eyrminem. Cald vykřikl a snažil se rychle vydrápat ven ze změti větví, ale věděl, že přijde pozdě.

Halflingové, kteří se krčili co nejnižší, aby byli z dosahu zbraní vyšších bojovníků, také zpozorovali nebezpečí, hrozící principi. - Vyrázili vpřed a zaútočili na člověka. Bigtoe a Littletoe ho bodali zezadu do stehů, kde vrstva očarovaných atwerových listů byla řidší. Fleetfoot držel svůj meč napřažený, dokud muž nepadl, a pak mu prohnal čepel hrdlem. Stognad, sekeru v ruce, zavyl, vřítel se na světlinu a pozvedl zbraň, aby skolil goblina, který právě přiběhl z jihu.

Opožděně poznal ve svém domnělém nepříteli Bersmoga, který ještě stále měl na sobě zakrvavený ukořistěný plášť z kožešiny a podnáčelníkovu helmu. Stognad se pokusil zastavit, jenže setrvačnost jeho pohybu jím smýkla na jeho druhá a oba se skáceli k zemi v propletené změti rukou a nohou.

„Ty strašně pitomý!“ zařval Bersmog, když se vyškřábali na nohy.

„Ty vždycky mít moc příliš řečí,“ vrčel Stognad, tápaje po své seceře. Náhle ucouvl a jeho malá očka se rozšířila hrůzou.

Všude po světlině i kolem ní se vetřelci nejistě zastavili, stejně tak jako elfové z dalekého východního města. Slunce najednou zmizelo a barvy časného rána vybledly. Hájem prolétl závan tísně a hrozby, který vždy předcházal otevření Brány. Zbroj elfů, bohatě zdobená runami, se v rostoucí temnotě rozžalila. Zdálo se, že princův meč čerpá sílu sám ze sebe, když snadno srazil svého protivníka.

Celou tíhou svého mohutného těla se awnshegh protlačil mezi dvěma stromy na bojiště, ale i on se zastavil, jako by zkoumal podivnou atmosféru.

Objevily se stromy Stínového světa, nejdříve jako siluety z řídkého kouře, po-tom se postupně zhmotnily. Ven ze stínů se vyřítilo šest halflingů. Za nimi se hnali bojovníci Hasmonda Volkira oblečení v černé zbroji... a Neživý pán sám.

Pod sloupem temnoty, vrhaným korunou, oči Neživého pána planuly nenávistí, těkajice po světlině, dokud nenašly protivníka, s nímž se utkal už dvakrát předtím. Pobídl svého děsivého oře vpřed a cválal přímo na Eyrmina. Jeho kůň urazil sotva dvojnásobek své délky, když ho do hrudi zasáhl Bersmogův oštěp a srazil zvíře k zemi. Neživý pán, vyskočil na nohy v okamžiku, kdy kůň padl.

I Eyrmin se rozhodl zanechat boje s awnsheghovým vojskem a vyřítel se vpřed, aby se střetl se svým arcinepřitelem. V blízkosti zla z jiné roviny jeho zbroj zářila a meč byl osvětlen svým vnitřním ohněm. Když se čepele jejich mečů zkřížily, zařinčení, které střet doprovázelo, přehlušilo i okolní hluk boje.

Awnshegh posléze zjistil, že nově přichozí jsou jeho protivníci, snad i nepřátelé. Jeho oči zaplanuly, když na ně pohlédl, ale jeho magie, způsobující zpopelnění, neměla na obyvatele Stínového světa žádný účinek. Zařval vztekem a pozvedl jednu ze svých svalnatých paží, které však vypadaly úplně titěrně proti jeho mohutnému tělu. - Z jeho prstů vytryskl oheň. Elfové, kteří se obrátili proti novým protivníkům - bojovníkům ze Stínového světa - zaječeli! a pak se zhroutili v pla-menech.

Cald věřil, že pouze zlověstná čepel, kterou třímal v ruce, je schopna zničit awnshegha, a proto se vyhýbal jiným a snáze přemožitelným protivníkům. Pomalu ustupoval ke kraji světliny, věda, že jeho jedinou šancí je přiblížit se k awnsheghovi zezadu a využít jakéhokoli momentu překvapení, který by se mu mohl naskyt-nout. Jeho úmysl však - zakolísal, když se světlna zaplnila nemrtvými. Zápach je-jich rozkládajících se těl naplnil vzduch, až se stal téměř nedýchatelným.

Zpozoroval, že zde přibývá stále více elfů. Ale proč nebojovali? Pak si uvědo-mil, že to nejsou bojovníci, kteří přišli s králem, ale duchové elfů žijících v háji.

Stáli v bojovém postoji se zbraněmi v rukou, ale aby zaútočili na vetřelce, vy-padalo to, že se všichni dívají přímo na Calda.

Malala, jejíž nohy jako by se vznášely v jejím boji tanci, právě zranila jednoho gnolla. Když couvl zpět s krvácejícím levým ramenem, pronásledovala ho, aby ho zabila, a prošla přitom jedním z bojovníků. Elfská bojovnice nezakolísala. Nevidě-la ducha bojovníka a nezdálo se, že ji vidí on. Všechny příznaky se dívaly jen a jen na Calda.

Pak pochopil, proč je vidí. Ta schopnost vyvěrala z meče, který držel v ruce. Vzpomněl si také, že když naposled třímal tento meč zla, slyšel hlas přízračného bojovníka.

„Proč nepomůžete svým lidem?“ vykřikl na nejbližšího z nich. Duch se odvrá-til, ale když na něho Cald vykřikl podruhé, otočil tvář a pohlédl na člověka. - Neu-dělal žádný pohyb, ani aby se zapojil do boje, ani aby odpověděl Caldovi, ale zřejmě slyšel.

Slyšel!

„Osvobod' nás,“ promluvil nečekaně přízračný bojovník, jako kdyby se rozhodl pokusit se znovu získat pomoc.

„Osvobod' nás a přidáme se k vám.“

Cald si v mysli opakoval tato slova. Osvobod' nás. Nebylo to dlouho, kdy si on a Eyrmin mysleli, že objevili způsob, jak oslovit duchy chycené v pasti, ale neu-spěli.

Tehdy zkoušeli starou elfskou píseň, která tak dlouho byla považována za uko-lébavku:

Vzhůru jde svit,
dolů jde svit.
Volej illberin,
volej illberin. "

Znělo to, jako kdyby to mělo nějaký vztah k Hvězdným stupňům a k elfům, kteří ztratili v Aebrynisu své životy. -Tak to vypadalo i v následující sloce:

„Když skutečnost a chtění
v souladu není,
volej illberin,
volej illberin. "

Jestliže byla kdy doba, kdy nastaly chtění a potřeba, tak to bylo teď. Ted'! Když Cald a Eyrmin poprvé zkoušeli volat duchy bojovníků, nebyla zde potřeba!

„Illberin!" vykřikl Cald, a sám se svého hlasu polekal. Zazněl hájem, jako kdyby ho vydaly tisíce hrdel.

Oči přízračného bojovníka radostně zazářily a jeho tělo náhle zhmotnělo. Když vykročil, tráva pod jeho nohama zakřupala. Zastavil se a zvedl svůj meč, právě když jeden z awnsheghových lidí zaútočil na Calda. Člověk, předtím plný bo-jechtivosti, zaváhal a jeho oči se zaostřily na elfa, který se náhle zhmotnil vedle něho, ale už nestačil zareagovat. - Jeho meč zůstal pozdvižen k úderu na Calda, ale než si to vůbec uvědomil, náhle viditelný přízračný elf ho probodl i přes jeho ma-gickou ochranu.

Malala ucouvla, když se vedle ní náhle objevil neznámý elf a rozsekl jednoho ze dvou protivníků, s nimiž bojovala.

Glisinda, která ustupovala před třemi lidmi, uviděla po svém boku dva cizí elfské bojovníky. Všichni tři rychle vyřídili zmatené nepřátele, kteří byli ohromeni vidouce, jak se dva elfové náhle zhmotnili jako z čirého vzduchu. Všude na světlí-ně elfové i jejich nepřátelé ustali v boji, když se v jejich středu objevilo víc než padesát bojovníků, jejichž příchod byl pro všechny překvapením.

Několik z nich se zhmotnilo přímo před awnsheghem, který pozvedl ruku a po-kusil se je spálit, ale jeho oheň se proti přízračným bojovníkům ukázal jako neú-činný.

Když si uvědomil, že duchové zaměstnávají awnsheghovu pozornost, vrhl se Cald vpřed s napřaženým mečem, který vytáhl z králičí nory. Čepel se hluboko zabořila do boku monstra.

Czrak zaječel a v bolesti se zkroutil, přičemž téměř vyrazil meč z Caldovy ru-ky. - Člověk klopýtl a byl odhozen stranou jednou z dutinových noh. Czrak se k němu otočil. Svou další nohou ho přišlápl k zemi. Když se obrovská hlava obrátila na něho, pocítil Cald náraz awnsheghova pohledu, který vnikal do jeho vědomí, olupoval ho o jeho vůli.

Pán chce meč... pán musí mít meč. Cald by byl nesmírně odměněn, kdyby dal pánovi meč. - Ti nicotní mřáví elfové by měli být zničeni, protože se opovážili stát pánovi v cestě. Pak bude pán vládnout celé Cerilii. A Cald by mohl vládnout s ním...

Jekot hrůzy se rozlehl mezi zápasícími, ale Cald, polapený v Czrakově magii, to slyšel pouze jako zdálky a nevěnoval tomu pozornost.

Náhle kouzlo Czrakova pohledu přestalo působit. Nafouklá tvář se zkroutila bo-lestí a awnshegh začal vztekle řvát.

Převalil se po zemi, přičemž málem Calda svou vahou rozdrtil.

Bez dechu a s pocitem, že má zlomená všechna žebra, se Cald zase vyhrabal na nohy.

Zjistil, že se nachází přímo před ramenem a přední nohou gigantického černého jelena. Jak vzhlédl, Býk ze Sielwodu sklonil hlavu. Jeho stříbrné parohy, zářící jako oheň v temnotě, kterou vrhala Brána, nabodly Czraka do jeho nadmutého boku. Sumací těla awnshegha bylo trháno deseti špičatými parohovými výsadami, ostrými jako rapír.

Czrak zařval bolestí a potupou a udeřil po Býkovi ze Sielwodu dvěma ze svých dlouhých, chlupatých pavoucích noh.

Jedna se minula, když Býk hbitě uskočil; druhá zasáhla rameno obrovského černého jelena. Zvíře ustoupilo, kulhající na pravou přední nohu. Jelenovy zadní nohy se přitom zapletly mezi haluze velké padlé větve.

Czrak švihl svým odolým, potrhaným tělem a dvě jeho dlouhé hmyzí nohy se natáhly ke zraněnému a uvězněnému Býku.

Jakmile Býk zaútočil, Caldovo vědomí se vymanilo ze Czrakova vlivu. Eyrmin říkával, že si elfové nikdy nebyli skutečně jisti, zda Býk ze Sielwodu je dobrý či zlý, ale Cald to teď přesně věděl. To stvoření bylo zteplé, a se svou lesklou černou srstí a stříbrnými parohy překrásné. Bojovalo se zlým ohyzdným Czrakem, který zahubil tolik elfů.

„Ne!" Cald se vrhl vpřed. Ohyzdný pařát, kterým byla zakončena dlouhá duti-nová noha monstra, dosahoval už téměř na Býkovo hrdlo. Člověk vyskočil, zvedl ruku s mečem, a když dosáhl nejvyššího bodu svého skoku, zasekl meč do Czrako-vy nohy. Sotva se dotkl zase země, pařát spolu s prvním článkem hmyzí nohy dopadly vedle něho. Cald se octl mezi Býkem a Czrakem.

Černý jelen se s obtížemi osvobodil z hustého haluzí spadlé větve, kde byl uvězněn. Sklonil hlavu. Cald si nejdřív pomyslel, že stvoření zamýšlí zaútočit na něho, ale pak náhlým prudkým pohybem Býk stočil hlavu stranou a odstrčil člově-ka s cesty. Cald se odpotácel zpět a Býk se vrhl znovu na Czraka.

Síla, kterou Býk použil, odmrštila klopýtajícího Calda až k východní straně světliny, kde se otevřela Brána.

Bylo víc než jasné, že boj mezi oběma awnsheghy bude výhradně záležitostí pouze jich samotných. Bude to zápas na život a na smrt, a ten z nich, který přežije, přisvojí si sílu umírajícího.

Uprostřed stínového lesa, kde se ocitl, určilo světlo, vyzařující z Eyrminova meče, lidskému mladíkovi cíl. Probojoval se až k němu shlukem bojujících kostlivců a ghúlů. Uskakoval a uhýbal, používaje svého zlověstného meče ve prospěch bojujících elfů, ať už žijících nebo mrtvých. Duchové bojovníků téměř nepotřebovali jeho pomoc; boj jim byl tak dlouho odpírán, že nyní útočili s razanci, která smetla vše před nimi z cesty.

Zavytí hrůzy z již rozpadávajících se útů ghúla varovalo Calda před novým příchodem, monstrem, které už dříve jednou viděl. Když se ohlédl, uviděl černý, bez-tvarý stín, vlekoucí se mezi stromy. - Jak se přibližoval, nevšímal si ostatních bojovníků, ale upřel svou pozornost na něho.

Náhle jako by pro něho přestaly existovat jednotlivé soubory kolem, a dokonce i hluk se ztišil tak, že zavládlo téměř absolutní ticho. Znovu pohlédl na čern tak intenzivně, že se zdálo být dírou v existenci obou světů. A přece se to pohybovalo, a zřejmě s určitým záměrem. Jestli to mělo nějaké vědomí, pak jeho myšlenky byly soustředěny na Calda. Strach ho donutil několik kroků ustoupit, ale ta hrůza se přibližovala, blížila se k Eyrminovi a Klasmondu Volki-roví. Elfský princ byl příliš zabrán do boje, než aby to viděl, zatímco Neživý pán se snažil zatlačit elfa zpět do cesty této blížící se hrozby.

Cald se rozběhl vpřed, i když cítil, jako by jeho nohy byly zakořeněny do země. Zpomaloval ho strach; stále si ale byl vědom toho, že má v ruce nejmocnější zbraň této bitvy, a že jestli toto nové nebezpečí má být zastaveno, mohl by to udělat jediné on.

Pak za sebou zaslechl jasný, sladký hlas Glisindy, zpívající Lirimiru, elfský bojový zpěv odvahy. Vytí nemrtvých se snažilo ji přehlušit, ale ke zpěvu se přidávaly další elfské hlasy, které vynikaly i nad hlukem boje a dodávající srdce všem spojencům. Cald pocítil, že i jeho odvaha vzrůstá, a rozběhl se kupředu. Když doběhl až k nehmotné temnotě, jeho čepel se do ní hluboce zabořila.

Jasně si vzpomněl, že při poslední bitvě někteří zplodenci Světa temnot v této prázdnotě zmizeli - a uskočil proto rychle stranou. K jeho nohám se snesl černý, téměř nehmotný tvar, který připomínal ptačí pero, a stvoření se stáhlo zpět. Cald se opatrně vyhnul této malé části černoty, protože si nebyl jistý, zda neobsahuje nějakou magickou moc. Brzy také zjistil, že ano. Z potyčky, odehrávající se v bezprostřední blízkosti, se k nim přikutálela odřatá hlava jednoho nemrtvého válečníka a tato hrůzná lebka, obalená hničícím masem, v tom útržku černoty zmizela beze stopy.

Opatrně našlapuje, aby se mu vyhnul, postoupil Cald znovu dopředu k hlavní části černé prázdnoty. Čekalo to na něho, roztahující jakási ohromná křídla jako pták. Nad svou hlavou zahlédl Cald cosi podobného tvaru ptačího krku a hlavy.

Obě nestvůrná křídla se rozmáchla současně a obalila ho. Náhle byl Cald odříznut od jasu Cerilie, od Stínového světa, i od bitvy. Světlo, vyzařující z jeho elfské zbroje, osvětlovalo pouze půdu, na které stál, ale všude kolem něho nebylo nic než černá prázdnota. Nad ním tvar hlavy podobné ptačí zmizel rovněž v beztvaré černi, ale on si pamatoval, kde ho viděl.

Skokem, o jakém si nikdy nemyslel, že by mohl dokázat, se vymrštil vzhůru. Meč se zasekl do temnoty a část čepele zmizela, pouze aby se zase znovu objevila, když ji vytáhl ven, a pak bodl znovu. S každým bodnutím cítil, že z něho vytéká síla, jako kdyby mu ji něco odsávalo. - Ale z hloubky uvnitř této prázdnoty spíše cítil, než slyšel, řev bolesti. Věděl, že už nemá sil k dalšímu skoku, a tak stále bodal svou čepelí do tmy a pokaždé uslyšel zaječení a pocítil, jak jeho životní síla odchází. Vydrží tak dlouho, aby monstrem zničil?

Jeho meč řal do nestvůry ještě dvakrát. - Potřetí upadl, ale špička čepele byla ještě stále zabodnuta v temnotě. Neměl už sil, aby ji vytáhl. Nemohl se dokonce ani dobře nadechnout. Světlo jeho kouzelné zbroje potmělo a téměř zemřelo...

Ale pak se náhle znovu rozzářilo. Otrásl se, jak pocítil nový příliv energie. Náhle se mu zdálo, že je plný síly, nejenom své vlastní, ale i čehosi navíc.

Temná čern se otrásla a prchla do vrcholů stromů. Cald zase mohl slyšet elfy, kteří ještě stále zpívali, a cítit zápach hničícího masa ghúlů i jiných nemrtvých.

Jeho pohled přelétl světlinu právě včas, aby uviděl Býka ze Sielwodu, jak na-posled zabořil své parohy do rozervaného Czrakova těla. Velká hlava zvířete se otrásala, jak trhal nafouklé tělo awnshegha.

Cald se rozhlédl, hledaje Eyrmina. Prince však nebylo nikde vidět. Nedaleko odrážel Saelvam dva groteskní orogy, Czrakovy spřežence. Cald se vyřítit vpřed a jediným mocným úderem odpravil jednoho z nich, zasáhnuv ho přímo do srdce.

Za ním smrtelně zraněný Czrak vydal ze sebe jakési za-bublání a pak už zůstal tichý. Druhý orog zmateně zamžikal a najednou ztratil odvalu. - Obrátil se a dal se na útěk. Saelvam, unavený z dlouhého boje, který začal již před svítáním, ho nepronásledoval.

Všude kolem na světlině i vedle ní, se Czrakovi nohsledi stahovali zpět. Smrt awnshegha je osvobodila od jejich bojového šílenství. Někteří vypadali zmateně, jako by ani netušili, kde vlastně jsou. Mnozí z nich, kteří se v této třístranné bitvě dostali do boje s nemrtvými, ztratili ve zmatku své životy. Jiní se obrátili a prchali.

Zmatek ještě zvýšil náhlý poryv větru, který ohlašoval brzké uzavření Brány. Bitva byla skončena a nemrtví řvali zuřivostí, když byli unášeni zpět větrem, vě-trem, který se ani nedotkl Calda nebo elfů.

Cald se znovu rozhlédl. Letmo zahlédl uprostřed zavírající se Brány světlo a poznal v něm zbroj a meč prince.

„Eyrmine!“ vykřikl, ale na vše už bylo příliš pozdě.

Když se Brána uzavřela a znovu oddělila Klasmonda Volkira od Aebrynisu, princ zmizel s ním.

UZAVŘENÍ BRÁNY DEZORIENTOVALO ELFY ze Siellaghriodu i vetřelce. Elfové z Reilmiridu, z nichž mnozí si ještě neuvědomili ztrátu svého prince, plně využili následného zmatku a jejich šípy, meče i oštěpy měly bohatou žně. Glisinda zaútočila na jednoho lidského bojovníka a hnala ho zpět. Byla to čistě zlomyslná náhoda, že jeho meč, kterým se v obraně zoufale oháněl, při odrážení jednoho jejího výpadu zasáhl krále přímo do helmy. Náraz byl natolik prudký, že král padl v bezvědomí vedle člověka, jemuž Glisindina čepel vzápětí nato probodla srdce. Bojiště, které ještě pár minut předtím bylo plné bojovníků tří vojsk, se rychle vyprázdnilo, až na mrtvé a umírající. Ještě něco málo Czrakových vojáků bojovalo o ústup. Bylo jich ale více, co se obrátili zády ke světlině a prchali do lesa s vítěz-nými elfy v patách. - Nemrtví byli již pryč. I přízrační válečníci zmizeli - odcházejíce dobrovolně do Stínového světa, a přitom rozsekávali ghúly a kostlivce, kdekoli na ně narazili. Zůstali pouze elfové a jejich počet se zmenšil téměř o šedesát.

Býk ze Sielwodu opatrně couvl od zavírající se Brány. Přitom narazil do mo-hutné spadlé větve, převrátil ji a zakryl tak nehybné tělo krále. Jediným ohromným skokem přeletělo zvíře světlinu a druhým zmizelo z očí. Cald to vše viděl; porážku a smrt Zla, vítězství a únik Býka. Ale se ztrátou Eyrmina vše, co mohlo být příčinou k velkolepým oslavám, se změnilo v bolest.

Hleděl stále strnule na místo, kde princ zmizel, a pouze neurčitě vnímal, že Bersmog svou sekerou odsekal překážející haluze a osvobodil tak krále. Stognad se postavil nad Tieslina se svou sekerou v ruce.

„Hej, vy král elf! Vy mrtvý, nebo ne? Já dát moc času dohlížet na vás. Mocht mít legrace, vy vědět?“ stěžoval si Bersmog.

Také tři halflingové se přiblížili a kriticky okukovali ležícího krále. Bigtoe se sehnul a položil prst na královo hrdlo, což přimělo Tieslina, který až do této chvíle předstíral smrt, že sebou škubl.

„Není mrtvý, když se může hýbat,“ prohlásil Bigtoe.

„Určitě ne,“ přitakal Littletoe.

„Taky bych dělal, že jsem mrtvý, kdyby nade mnou stáli dva goblini se seke-rou,“ řekl Fleetfoot, dospěv k závěru, který objasnil příčinu.

Jejich rozhovor vytrhl Calda z jeho bolestné apatie. Pokročil vpřed a položil ru-ku na Bersmogovu paži.

„Ustup. Ty také, Stognade. On si pravděpodobně myslí, že mu chcete useknout hlavu.“ - Nabídl králi svou ruku a pomohl mu na nohy a král vstal, v rozpacích, že byl přistižen ve chvíli své slabosti.

Stognad odtrhl svůj zrak od krále a pohlédl s jistým respektem na Calda.

„Ty najít moc divná věc pro boj. Jak vy říkat ta černá věc?“

„Nevím,“ připustil Cald.

„Žádná elfská píseň o ní nemluví,“ řekl král.

„Regog,“ pomohl jim Bigtoe, a to jméno vyslovil šeptem. Otrásl se přitom. „Říká se, že je to elementál, vytvořený z prázdnoty.“

„A říká se to jenom šeptem,“ přidal Littletoe.

„Také to nedodržuje čas k jídlu,“ řekl nenapravitelný Fleetfoot.

Cald si všiml, že král stále upřeně hledí na goblinské sekery.

„Sire, dovolíte nám, abychom vám sdělili, že Bersmog a Bersmog jsou napros-to loajální obránci Sielwodu?“ Teprve až to řekl, si Cald uvědomil, že i u něho, který nebyl Sidhelen, by věrnost mohla být také zpochybňována.

„Je čas na novou píseň, když elfského krále ochraňují pouze ty rasy, o nichž si až dosud myslel, že jsou nepřátelé,“ řekl král, rozhlížeje se kolem po vlastních lidech. Cald mu vysvětlil, jak se vyvíjela situace, když awnsheghovo vojsko začalo prchat.

„Byl jste skryt pod touto větví. Pravděpodobně měli za to, že jste někde vpředu a že je vedete,“ řekl. Nebyl si jistý, zda má pravdu, ale jeho úvaha pravděpodobná byla. Žádný elf by neopustil svého krále a nezanechal by ho bez pomoci a bez ochrany.

„Souhlasím s tím gob... Bersmogem. My všichni bychom neměli v boji chy-bět,“ řekl král Tieslin a sehnul se, aby sebral svůj meč. - Potom zamířil ven ze světliny v čele té nejnepravděpodobnější skupiny dvou goblinů, člověka a tři hal-flingů. Po nekoukání krocích do příšeří háje jednoho člena své skupiny ztratil.

Cald, zděšený a plný zármutku, upustil zlověstný meč, když se Brána zavřela. Věděl však, že ho nemůže nechat volně ležet. Vklouzl mezi stromy, a když už ostatní byli z dohledu, vrátil se na světlinu.

Zvedl meč a opět pocítil spalující moc zla proudit vzhůru jeho pravou paží a je-ho žilami. Začal tento jev studovat. A napadla ho nová myšlenka.

Každý věřil, že příčinou stálých útoků na háj jsou duchové bojovníků, jenže se mýlili. Jakmile byli tito bojovníci osvobozeni, odešli dobrovolně do Stínového světa a jejich oči zářily hrdostí, jako by dosáhli konečně svého cíle.

Klasmonde Volkir však neměl důvod, aby si přál jejich existenci ve svém světě.

To znamenalo, že Neživý pán musel mít jiný důvod, proč usiloval o otevření Brány. A to musel být jedině tento meč. Jestliže jej Klasmonde chtěl, zlo v meči bylo pro něho určitě nějak užitečné, a to byla dostatečná příčina, aby mu bylo zne-možněno se meče zmocnit.

Stejně tak ale chtěl meč i Czrak. Když uvedl Calda do hypnotického transu, žá-dal o něj. Byla snad tato tajemná zbraň také důvodem útoků Gorgonova vojska? Zlo přitahuje zlo, řekla Glisinda. Kvůli tomu meči vstoupila do Sielwodu válka a smrt. Měl by ho někam odnést. Kdyby nebyl v lese, elfové by byli bezpeční.

Ne. Kůže mu až zatnula, když si představil, co by si o tomto nápadu pomyslel princ. Nikdy by ho neschválil. Jeho vědomí se soustředilo a hledalo, až poznal, že tato myšlenka se zrodila v jeho vlastní mysli. Vznikla, protože znal srdce svého nevlastního otce. Princ by nikdy nedopustil, aby tato prokletá čepel způsobila bo-lest nějaké bytosti, ať už by

byla z kterékoliv rasy.

Ale kde jen by měl Cald tu zbraň schovat? Uchopil meč oběma rukama a díval se na něj, a pocítil stejný prudký příliv zla i ve své levé ruce. Šrám na jeho dlani začal znovu prudce krváčet. Zvedl paži, aby krvácení zastavil, přičemž čepel z jeho ruky sklouzla dolů až ke kovové části železné rukavice. Náhle byla jeho levá paže zaštitěna před vyzařováním zla. Síla zbraně nepronikla magickými runami zbroje. Zbroj ho tedy mohla ochránit před zlou mocí meče, a právě tak mohla skrýt i meč před smysly těch, kteří jej hledali...

„Ne!“ vykřikl zoufale, když ho náhlé poznání udeřilo jako rána. Jeho závěry musely být zcela určitě nesprávné - že by se měl vzdát zbroje, kterou mu dal Eyr-min, proto, aby ukryl meč? To, co se po něm chtělo, bylo příliš. Byl to Caldův poslední a nejcennější dar od prince.

Ale nikdo ho přece přímo nežádal, aby se zbroje vzdal. To si uvědomoval. Existovala zde pouze možnost, že elfská magie by byla schopna uvěznit zlovolnou sílu čepel. Ale zatím to určitě nevěděl ani on.

Doufáje, že se mylí, svlékl svůj pravý stehenní chránič a s tichou omluvou Eyrminovi uložil meč na zem a přikryl ho s ním. Potom položil dlaň na zbroj a ulehčeně si povzddechl, téměř jist tím, že se prve zmýlil. Pocítil ulehčení i zklamání. - Stále ještě mohl vnímat vyzařující sílu zla. Awnshegh z Aebrynisu a vládci Stí-nového světa mohli ještě pořád meč snadno objevit.

Sundal si i druhý chránič, a tentokrát zakryl meč oběma kusy zbroje. Když na něj položil ruku, i když se pak dotkl země, necítil nic.

Srdce mu ztěžklo. Uvědomil si, že objevil, jak uvěznit sílu čepel. Ten způsob ho bude stát vysokou cenu, ale věděl, že ji musí zaplatit. On sice nemusel cítit nic, ale co ti mocní, kteří o tuto zbraň usilovali? Aby byl meč před nimi bezpečný, bude potřebovat svou úplnou zbroj, aby ho dokonale zaštitila.

Svlékl celou bojovou výstroj a začal hloubit díru v zemi, aby meč zahrabal. Pak usoudil, že je to špatný nápad. Občas zaplavovaly Sielwode prudké přivalové deště a voda při odtoku vymílala strouhy a průrvy. Jednou by mohla narušit i půdu, kde by meč byl ukryt, a on by se dostal zase ven ze skrýše, která není bezpečná před vodou.

Tak potom kam s ním? Chtěl si uchovat tajemství úkrytu jen pro sebe, aby o tom nevěděli elfové. Se svým smyslem pro čest by nikdy neporozuměli zlu, skry-tému v meči, a snad by se ho mohli pokusit i použít. Zničit nesmrtelnou odvahu Malaly, moudrost Glisindy nebo oddanost Hialmaira bylo nemyslitelné.

Opřel se o jeden mohutný strom a pocítil teplo, kterým ho vítal.

Ano, svěří meč Objektí Sielwodu!

Ale ne v Muirienském háji, rozhodl se. Tyto prastaré stromy už vytrpěly dost. Kdyby nechal meč zde, mohlo by to být nebezpečné pro elfy. Budou očekávat otevření Brány. V době nebezpečí by mohli vstoupit do Objektí a náhodou meč najít.

Kde by to ale mohlo být bezpečné? Kde byla pravděpodobně ta nejzazší mez, kam se mohli elfové dostat? Měli zakázáno vstoupit do blízkosti východního břehu jezera Hvězdného zrcadla, který lemovaly Hvězdné stupně.

Cald si znovu oblékl listím pokryté části zbroje, zvedl meč a vydal se k severu.

Slunce zapadlo a zmizely i poslední červánky, když obešel východní cíp jezera a objevil obrovský starý strom. Stál na okraji močálu, který obklopoval Hvězdné stupně. Usoudil, že nalezl vhodné místo.

S hlubokou bolestí svlékl svou zbroj, které si tak cenil. Vsunul meč do menších kusů, obalil jej svou řetízovou košilí a pomocí kožených řemenů hrudního i zadního plátu vše svázal do uzlu.

Omluvil se stromu a pak vyslovil formuli, která otvírala stromové Objektí. Vešel tam nesa ranec před sebou, pak jej pustil a couvl zase zpět.

„Udržuj ho v bezpečí, aby tvůj les zůstal ušetřen od zla,“ zamumlal ke stromu. Pocítil ve tváři slabý dech vánku a větev, která se tím závanem pohnula, se dotkla jeho ramene jako v němém souhlasu.

Venku za močálem se ozývaly zvuky nočních tvorů a tišily Caldovu mysl. Jeho hlava se naplnila jakousi zvláštní trylkující hudbou, tak vzdálenou, že si tu vzdálenost vůbec nemohl představit a pochopit. Posléze padla na les temnota noci a z močálu začala vystupovat světla, putující nahoru po Hvězdných stupních.

Věděl, že žádný smrtelník se nesmí dívat na nanebevstoupení elfů, kteří opustili tento svět, a proto se obrátil k odchodu, ale světlo zůstalo s ním. Vzhlédl a uviděl, že on sám i starý strom jsou ozáření paprsky světla. Listy starého stromu nad jeho hlavou zprůhledněly v hvězdné záři. Kmen se leskl stříbrně. V hlavě mu neustále zněla hudba, až si myslel, že mu praskne, a potom zvuk i paprsky opadly a stáhly se zpět do tůpy hvězdne oblohy.

Tallamai sama bude střežit tajemství meče.

Jenom jeden slabý paprsek zůstal a osvětlil jeho opasek, kde visel v pochvě jeho vlastní meč. Vedle něj ležela jeho helma, kterou sundal a zapomněl použít k zaští-tění děsivého meče. Vína, kterou by měl pocítit, když si vzal helmu zpátky, byla jako by odnesena jemným světlem, které pozvolna mizelo, když zvedl svou zbýva-jící výzbroj a vydal se na dlouhou cestu zpět do Reilmiridu.

Dvě stě mil odtud na sever zařval Gorgon zklamáním a vztekem. Z horského tábora své postupující armády pocítil, že byl použit meč Deathirst, a tak na něj soustředil všechny své smysly. Nějaká silná magie mu zabránila, aby vnikl do mysli tvora, který jím vládl, ale pocítil sílu meče, když bojoval.

A potom to ustalo!

Nemohl zachytit žádné vyzařování. - Usoudil, že zbraň byla patrně odnesena zpět do Stínového světa, kde ani jeho moc by snad nestačila k přemožení toho, kdo meč užíval.

Zařval znovu a potřásl svou ohromnou býčí hlavou. Svými rohy nabodl tři oro-gy, kteří měli to neštěstí, že nestačili zavčas uprchnout. - Jeho diamantově tvrdá kopyta bušila do skalnaté země, až z ní vyskakovaly jiskry a ozařovaly hornatou krajinu kolem jako malé ohničky. Když se jeho zuřivost zklidnila, jeho mysl vstoupila do vědomí jeho generálů a jejich prostřednictvím nařídil svým vojákům vrátit se do hor.

Byl příliš inteligentní, než aby marnil své síly útoky na elfy, když už neměli nic, co chtěl.

Cald krácel pomalu lesem k Reilmiridu a dorazil tam před svítáním. Připojil se k několika dalším opozdílům, kteří se také vraceli. Podle toho, o čem mezi sebou mluvili, strávili tito elfové všechnen čas pronásledováním zbytků Czrakova vojska. - Vyčistili svůj prales od všech vetřelců, kteří by se tu mohli potulovat, a našli i některé své lidi, kteří byli zraněni tak těžce, že se sami nemohli dostat do vesnice.

Stromová vesnice unikla pohromě. Zranění elfové byli převedeni po lemdairech - ti, kteří byli jen trochu schopni chůze. Ostatní byli zvednuti na plošinách upevněných k dlouhým provazům, které byly spuštěny z vysokých stromových chodníků. - Stovky nezraněných bojovníků ještě stále ve zbroji se shromáždily na úpatí Otce háje, kde na balvanu, který kdysi používal Eyrmin, když chtěl promluvit ke všem obyvatelům vesnice, stanul král Tieslin.

Na Calda hleděly cizí elfské tváře většinou s pohrdáním, ale elfové z Reilmiri-du si ho prohlíželi s nevyslovenými otázkami, vidouce, že nemá svou zbroj. Cald přistoupil ke shromáždění tak blízko, aby mohl slyšet krále, a zůstal tam stát.

„... a oni utíkali rychleji, než jsme je stačili hnát," říkal král. „Dnes už na ně ne-budu riskovat další životy Sidhelienů. Zítرا prohledáme les znovu a neušetříme nikoho, kdo se zde bude potulovat."

Elfové souhlasně přikyvovali. Životy vetřelců propadly, protože vstoupili do le-sa. Tito bojovníci však byli vohnáni do Sielwodu mocí awnshegha, a zdálo se, že nyní, když jejich pán je mrtev, jsou všichni k odchodu více než ochotní. Král na chvíli stanul nepohnutě, zíraje na něco v dálce, a někteří, už unavení el-fové začali přešlapovat a neklidně šoupat nohama. Králův pohled se vrátil zpět k nim a znovu se ujal slova:

„Tohoto dne bylo ztraceno mnoho nesmrtelných životů, a Sielwode nikdy ne-zapomene ztráty prince Eyrmina."

Demonstruje tak veřejně svůj zármutek, otřel si král rukou tvář. - Když ruku spustil, jeho bolest byla stále zřetelná.

„Můj bratranec, pravý potomek královské linie, zahynul, ne rukou stvůry, s kte-rou bojoval, ale pro nedůvěru a podvody mezi svými vlastními lidmi."

Ve shromážděném zástupu se zvedl šum; jeho příčinou však nebyl neklid, ný-brž sklíčenost a pocit viny.

„Jsem také vinen, poněvadž jsem popřál sluchu pomlouvám a dovolil lásce k moci, aby mě přesvědčila, že můj věrný a statečný příbuzný se spikl proti mně. Mnozí z nás prožijí v hanbě zbytek svých životů."

Odmlčel se a pohlédl dolů na někoho v davu. Několik elfů ustoupilo stranou a uprostřed nich stál Relcan osamocen, s tváří zcela bílou.

„Ty, Relcane, můj příbuzný, jsi vždy dychtivě toužil po velení v západních ob-lastech, a byla to tvoje nenávisť, která odtud vyhnala bojovníky, kteří zde byli tak naléhavě potřební. Dám ti tedy to, o čem sis myslel, že to chceš, velení nad Reilmi-ridem a jeho bojovníky."

Cald nemohl uvěřit, že dobře slyší.

„Tvůj trest," pokračoval král, „je, že nastoupíš po jednom z největších hrdinů v naší historii."

Byl to trest, který byl pro Relcana asi ten nejvhodnější a zasloužený, uvědomil si Cald. Každé opatření, které Relcan udělá, každé slovo, které řekne, bude už vždy srovnáváno a poměřováno s Eyrminem. Princ, který už zde nebude, aby se dopustil nějaké příležitostné chyby, bude ve vzpomínkách elfů dokonalý. Brzy legenda o něm přeroste rámeček reality a přesáhne cokoli, čeho by jiný elf mohl dosáhnout. S popelavou tváří se Relcan odpo-tácel pryč.

Trest byl pouze jedním ze záměrů, které měl král na mysli. Pochválil mnoho el-fů za jejich odvahu a pak přistoupil k záležitosti Nesiedhelienů.

Pověděl shromážděným bojovníkům všechno o tom, jak upadl do mdlob a pro-bral se ve společnosti páru goblinů, tří halflingů a člověka, kteří ho strážili a ochra-ňovali.

Musel se odmlčet. - Přerušil ho rozhořčený křik elfů, kteří cítili jako potupu svoje selhání v péči o svého vládce. Trvalo to chvíli, než zase mohl promluvit. - Vysvětlil jim okolnosti, za kterých se všechno stalo, a zprostil je viny. A posléze prohlásil:

„Jmenuji těchto šest občanů Sielwodu."

Cald už nic víc z královny řeči neslyšel. Pocítil radost, že Bersmog a Stognad budou mít domov a že už nikdo nebude vyhánět halflingy.

Sielwode sám už pro něho v budoucnosti nebude znamenat tolik, co dříve. Od-kradl se do stínu stromů a kryje se mezi nimi, zamířil k háji a ke světlině. Pro něho nebyl čas ani důvod k oslavě.

Jednou se Brána znovu otevře, a až k tomu dojde, on buď zachrání Eyrmina, nebo se k němu připojí na druhé straně.

Epilog

TŘI A PŮL ROKU POTÉ BYL V CALDOVĚ myslí každý detail této poslední bitvy v háji stále živý. Pro něho se to mohlo stát před pouhou hodinou. Obraz prin-ce mizejícího do Stínového světa se mu vracel v tisících snů. Kdyby byl Eyrmin zabit, Cald by nad ním truchlil - a čas by posléze obrousil ostré hrany jeho zármut-ku. Princ však přešel do toho zlověstného rámce jako živá bytost a ještě stále mohl být naživu.

Cald žil v Muirienském háji ještě půl roku po posledním uzavření Brány a stále čekal, že se znovu otevře. Ani ne za měsíc potom, co Eyrmin zmizel, se však jeho naděje počala vytrácet. Moc, která udržovala háj mimo čas ve zbývající části Sielwodu, zmizela.

Stromy začaly ztrácet své staré listoví a narůstalo jim nové. Na světlině vyráže-la nová tráva a objevily se zde divoké lesní květiny v takovém množství, že elfové, i přes svůj zármutek nad ztrátou prince, v nich nalézali veliké potěšení. - Ohromná kmenová větev, která se odlomila od svého mateřského stromu během boje mezi Eyrminem a Mmaadagem Cemfridem, pod níž Cald poprvé ukryl meč a která po víc než deset let zůstala téměř nedotčena, se zcela rozpadla a

zetlela a smísila se s lesní prstí. Během dalších dvou měsíců vyklíčily ze semen nové mladé stromky a do háje se vrátili ptáci.

I přesto zůstal Cald v háji po další čtyři měsíce, než došel k poznání, že se Brá-na už znovu neotevře. Potom odešel z háje a z pralesa Sielwodu, aby vyhledal nějaký jiný průchod do Stínového světa.

Procestoval Mhoried, Alami i Avani a překročil Seamistské hory do Taegha-su. Zpočátku mu jeho elfské oblečení získávalo nepřátele už od pohledu. - Výměna oděvu mu trochu pomohla, ale protože mluvil lidským jazykem s elfskou výslovností a přízvukem, jen málo lidí mu důvěřovalo.

Našel svou odpověď v Aelvinnwodu, kam mu elfové dovolili vstoupit, protože už o něm mnoho slyšeli. Tam mluvil s jejich Mistrem zákona, starým elfem, zchromeným z mnoha bitev.

„Osvobod se od svého zármutku, Aerienisi,“ řekl mu. V elfském jazyce nazval člověka Šlechtné srdce.

„Halflingové mají schopnost otevřít Bránu, i když se zdá, že mnoho z nich to neví. Pochybují, že bys našel v Cerilii jednoho, kdo by se pokusil otevřít ji z této strany.

Princ Eyrmin ti ukázal jinou cestu, kterou lze vstoupit do Stínového světa. Vejde se tam v objetí nějakého velkého zla. - Princ velice toužil zničit svého nepřítele, Neživého pána Klasmonda Volkira, a na tomto záměru lpěl celým svým srdcem. A tak se stalo, že byl vzat do tohoto druhého rámce i s ním. Abys toho dosáhl, budeš potřebovat nějakou uvolněnou sílu zla alespoň tak sunou, jako měl on.“

Cald odešel z Aelvinnwodu plný beznaděje. Ta mu vydržela tři dny, než si uvědomil, že Mistr zákona mu bezděčně dal žádanou odpověď.

Meč, ta strašná zbraň, kterou měl dvakrát v ruce, by snad mohl být použit k otevření Brány. Proč na to nikdy nepřišel? Odpověď byla prostá; ukryl jej a pak použil veškeré elfské moudrosti a magie, které znal, aby svou mysl oprostil od zbytku jeho zla.

Obrátil se tvář k Sielwodu a putoval den po dni, přerušuje svou cestu, jenom když ho hlad donutil ulovit anebo koupit si jídlo. Šel, dokud se ho nezačala zmocňovat závrať z únavy, a nyní jistý, že má odpověď a řešení, byl rozhodnut navštívit háj znovu.

Lienwiel, elf, který ho doprovázel, držel se o kus vzadu, uznáváje Caldovu potřebu zůstat sám, když vstoupil na loučku jižně od Reilmiridu. Tady to bylo, kde Iswiel, Farmain a Relcan obvinili prince a opustili ho.

O půl míle dál prošli hájem sielwodových stromů a vesnicí. Jeden z lemdairů ztratil několik stupňů a nebyl ještě opraven. Mnoho pochodní na výškových stro-mových chodnicích přišlo o své držáky a střechy potřebovaly nové šindele. I jed-notlivá obydlí ve vesnici vypadala, jako by ztratila svou duši zároveň se svým princem.

Cald šel dál a nad brodem překročil řeku Hvězdného zrcadla. Potom pokračoval v cestě do Muirienského háje. Náhle se zastavil a otrásl se, když zpoza stromů vystoupil goblin. Trvalo mu chvíli, než poznal Bersmoga, hlavně pro goblinovo oblečení. Měl totiž na sobě typický goblinský oděv - krátké kalhoty a kazajku, zhotovenou ze špatně vydělané zvířecí kůže - i když předtím on i Stognad po léta nosili elfské oblečení.

„Ty být pryč moc dlouho,“ řekl Bersmog. „Teď ty přijít zpět.“

„A ty jsi stále tady.“ Cald, tak jako goblin, vyslovil, co bylo samozřejmé, nevěda, jak jinak vyjádřit svou radost, že zase vidí starého přítele. Společně s radostí však cítil i váhání. Nemohl si dovolit obnovit přátelství pouze proto, aby pak zase trpěl bolestí z odloučení.

„Stognad je zde také?“

Bersmog zabručel na souhlas, zatímco se horlivě škrábal na hrudi pod kazaj-kou. Za Eyrminových časů se goblinům nařizovalo, aby se pravidelně koupali. Když Cald znovu vykročil, Bersmog zaujal místo po jeho boku.

„Stognad, on teď lovit. My potřebovat jídlo pro tábor. -Rootdiggeři stále tu, čekat až Brána se otevřít, ale ta věc být moc klidná dlouhý čas.“

„Rootdiggeři - snad Rootfinderové? Halflingská trojčata?“ Cald byl překvapen. - Halflingové dávali přednost městům a obdělávaným a dobře spravovaným zemím. Tito tři bratři se zřejmě zasvětili tomu, aby pomáhali uprchlíkům, jestliže zůstali v Sielwodu.

„Sběrači se stát kopáči. Oni pěstovat potrava na jedna světlna sever odtud,“ řekl goblin. „Oni vystavět malý dům a jeden my dva mít. My čekat.“ Bersmog pokrčil rameny. „Splítear teď mrtvý, ale klan vést Gorgon. Stognad a já, my nejít zpět. Vůdce elfský král říct, my moct zůstat zde, když neřezat stromy. Ty jít tam, kde přicházet stíny od strom?“

„Ano, ale vy se držte odtud hodně daleko,“ řekl Cald, netrpělivý, aby už dorazil ke svému cíli. „Bude-li to možné, chci projít Bránou a najít prince.“

K jeho překvapení Bersmog pokývl hlavou a pevněji sevřel svůj oštěp. Hleděl na člověka plný naděje.

„Možná být mnoho bojování tam? Tady dlouhý čas nic nebýt. Já a Stognad nemít legrace hrozně moc dlouho.“

„Vy tam chcete jít?“ Cald nemohl uvěřit tomu, co slyšel.

„Jít spolu, vidět to místo,“ řekl goblin. „Vidět Begelf znovu.“ Použil pro Eyrmi-na goblinskou přezdívku. „Kde být Begelf, vždycky moc legrace.“

Šli dále ke světlině a Cald viděl, jak sluneční světlo se prosévá korunami stromů do hlubokého šera háje. Přikývl, doufaje, že Bersmog nevyčte lež z jeho tváře.

„Běž najít Stognada a setkáme se zde zítra při západu slunce,“ řekl a opřel se o ten nejpříhodnější strom. Jeho tělo vychutnávalo krátký odpočinek, ale on měl v úmyslu pouze dát Bersmogovi jasně najevo, že věc nijak nespěchá.

Lienwiel zůstal vzadu, ohleduplně poskytuje Caldovi i goblinovi soukromí. Když goblin odpelášil, Cald obešel strom a vyslovil formuli, umožňující vstoupit do Objektu.

Za chvíli Caldův elfský průvodce zjistil, že je sám, a začal po něm pátrat. - Člověk zůstal ve stromě, dokud se Lienwiel nevzdálil z dohledu.

Potom vyklouzl ven, postupoval opatrně po okraji háje a obrátil se k severu. Šel po celé odpoledne. Když slunce

zapadalo, dostal se k poslednímu lesnímu stromu - králi, stojícímu na samém okraji močálu.

Věděl, že zde ho elfové nebudou hledat, a vyspal se na zemi. Jeho mysl i tělo již potřebovaly odpočinek. Bude-li schopen s pomocí meče otevřít Bránu, kdo ví, s čím se tam střetne. Probudil se za svítání, ještě stále unavený ze své dlouhé cesty, ale nehodlal už déle čekat, aby meč vyzkoušel.

Dokážu znovu získat tu zbraň? - byl zvědav, když vyslovil formuli. Uvnitř Ob-jetí zvedl ruce a jeho levice nahnátla okraj hrudního plátu jeho odění. Vykročil ven se svou zbrojí, stále svázanou v ranci tak, jak ji tam zanechal.

Ve větvích starého stromu povzdechl vánek, jako kdyby tak starý patriarcha vy-jádl své ulehčení, že byl zbaven tohoto břemene.

Cald rozvázal ranec a oblékl si svou zbroj, podivuje se znovu, jak ji elfská magie dokázala zbavit téměř vši váhy. Jeho únava pominula, jako kdyby zbroj dokázala absorbovat jeho vyčerpání, a byl naplněn novou energií. Opásal se pásem se svým mečem v pochvě po boku, přehodil si luk a toulec se šípy přes rameno a zlopověstný meč nesl v ruce, když se vracel zpátky na světlinu v Muirienském háji.

Sluneční záře se leskla na zbroji a vrhala jiskry odraženého světla na květiny všude kolem, avšak člověk nic z té krásy nevnímal. - Stál, zíraje k západnímu okraji světliny, a přál si z celého srdce, aby se Brána otevřela.

Neznal žádná slova, žádné magické formule, měl pouze svou touhu, usuzoval však, že halflingové otevřeli Bránu vždy v nejvyšší nouzi a zoufalství. V jeho srdci bušila naděje. Krev mu vřela v žilách, probíhala jako říčky ohně dolů jeho pažemi a nohama, jako následek zlovolné síly meče. Ten mu pomůže udělat to, co sám by nedokázal.

Čekal a přál si, aby se Brána otevřela. Čas uplýval pomalu, ale on odmítal vzdát se své naděje. Potom pocítil změnu v atmosféře háje. Slunce zmizelo, květiny na světlině ztratily svou barvu a kolmé stíny, objevivší se mezi stromy, nabíraly na sebe zvolna hmotu a hutnost.

Za ním Lienwiel, který ho konečně objevil, zavolal jeho jméno a pak zalapal po dechu, vida změnu, která se odehrávala v háji. Cald slyšel, jak klopýtl, když patrně začal couvat zpět, ale neobrátil se, aby se podíval.

Někdo se pohyboval mezi stíny, a když vykročil do plného světla, Caldovo srdce poskočilo radostí.

Eyrmin!

„Můj princi!“ vykřikl Cald a rozběhl se kupředu.

Eyrmin pozvedl ruku dlaní ven, naznačuje tak Caldovi, aby zůstal, kde je. Elf vystoupil na světlinu a člověková naděje v té chvíli zemřela.

Eyrmin kráčel mezi květinami, ale ty zůstávaly za ním nedotčeny. Prošel málým keřem, jako kdyby zde nic nebylo.

Princ nepřežil cestu do Stínového světa!

„J -já jsem ti chtěl pomoci,“ zakoktal Cald, vyráží ze sebe slova jako dítě. „Trvalo mi to tři roky, než jsem zjistil, jak otevřít Bránu;..“

„Vím,“ řekl Eyrmin tiše. „Vím, jak ses trápil. Tvá bolest mě udržovala blízko Brány. Přes ni jsem viděl, že jsi našel odpověď, a čekal jsem na tebe.“

„Je mi líto, že to trvalo tak dlouho,“ řekl Cald. „A nevím, jak dlouho zůstane Brána otevřená. - Pojd' odtud, abys, až se zase zavře, zůstal na této straně.“

„Nemohu,“ Eyrmin smutně zavrtěl hlavou. „Teď patřím do onoho světa a mu-sím tam zůstat.“

„Potom tam odejdu s tebou,“ řekl Cald, ale princ zavrtěl hlavou znovu.

„Ne. Tebe potřebuji v Aebrynisu.“

„Půjdu s tebou,“ naléhal Cald. „Nechci tě nechat samotného bojovat ve Stíno-vém světě.“

„Nejsem sám,“ řekl Eyrmin. „Osvobodil jsi duchy bojovníků, ale v Aebrynisu pro ně nebylo místo, takže přišli za mnou. Jsme teď silou, se kterou se tam musí počítat.“ Viděl otázku v člověkově tváři a povzdechl.

„Ta stará píseň, Pád světla, nám dala odpověď, jak byli polapeni. Všechna svět-la Tallamai nejsou zemřelí elfové. V Tallamai existují i draci. Když jsou zabiti, stanou se světly, tak jako i ostatní z jiných světů, o nichž se myslí, že jsou nesmr-telní.“

Na obloze probíhaly velké bitvy... Jeho tvář se zkrivila, jako by si vyvolal v mysli bolestné obrazy, ale Cald se neměl dovědět, co způsobilo tuto děsivou vzpomínku. „Slyšel jsem o těch strašných bitvách. Viděli jsme padat světla a přeti-nat žhavými pruhy oblohu. Viděli jsme jiná, jak náhle zazářila a pak zmizela. To je vše, co můžeme uvidět z těch rozsáhlých válek, odehrávajících se na obloze.“

Duchové bojovníků z háje byli nedávno zemřelí, kteří ztratili životy ve velkém boji mezi elfy ze Sielwodu a čtyřmi elementály, kteří byli vsáti do tohoto světa přes Bránu z jiného rámce - ne z rámce Stínového světa. Zatímco zuřil boj mezi elfy z Cerilie a elementály, současně vypukla válka i v Tallamai. Duchové bojovníků, kteří právě vystupovali po Stupních, aby se dostali na oblohu, se střetli se strašlivými silami stojícími proti nim, s nimiž nemohli, nebo nevěděli, jak bojovat. Uprchlí proto po Stupních zpět dolů a zde byli zadrženi.“

„A vaši lidé, co bojovali s elementály, odešli a nikdy se nedozvěděli, co se s nimi stalo?“ zeptal se Cald a cítil se znovu jako dítě, které se vyptává na samozřejmé věci, jako kdysi, když ho Eyrmin učil tradice svého lidu. Princ zavrtěl hlavou.

„Nikdy jsme to nevěděli, i když ze starých tradic pochází ta znalost v písni. - Jak jsi říkal, bylo pro ně snadnější vštípit náznak odpovědi do tvé mysli. Je dost našich lidí, kteří nepřijímají nové myšlenky.“ Povzdechl znovu.

„Toto, můj lidský synu, je poslední lekce, kterou ti mohu dát. Buď spokojený, že nejsem sám a že já i ti, kteří jsou se mnou, budeme znovu mocnou silou proti Zlým ze Stínového světa.“

„Ale já mohu bojovat po tvém boku...“

Elfova tvář ztemněla hněvem. „Osvobod' mě! Zbav se tohoto smutku, který mě spoutává. - Raduj se z toho, že stále ještě mohu bojovat. Užij toho, co jsem tě naučil, abys pomohl zemi, kterou jsem opustil.“ Postoupil o krok dopředu a napřáhl ruku.

„Tento meč patří do Stínového světa. S ním mohu uzavřít Bránu a uchránit Sielwode. S ním já a duchové, kteří přešli se mnou, můžeme změnit temný svět.“

Caldova naděje zemřela, když uchopil meč oběma rukama a slavnostně jej pře-dal jílcem napřed principi. - Na oplátku Eyrmin uchopil čepel své zbraně a podal jílec Caldovi.

„Vyměníme si zbraně, ty budeš mít Starfire, na znamení, že budu stále s tebou.“

Když si vyměnili meče, zdálo se, že princ náhle nabývá na hmotnosti, mlhavá šed' jeho zbroje se zaleskla stříbrem a zlatem světa Aebrynisu.

„Princi Eyrmine!“ vykřikl Lienwiel a hluboce se uklonil.

„Bojujeme za den, kdy průchod mezi oběma rámci bude možno otevřít v míru,“ řekl Eyrmin s pohledem upřeným na Calda. Pozvedl meč a přes světlinu zahvízdl vítr, který oznamoval, že se Brána uzavírá.

Princ zde stál a krátký plášť, který měl přehozen přes jedno rameno, povlával ve větru, který se nedotkl Calda, Lienwiela ani stromů Aebrynisu. Eyrmin se stále díval na elfa a člověka, když zvolna mizel spolu se stromy ze Stínového světa. Právě v okamžiku, než se zcela rozplynul, pozvedl svůj meč k pozdravu.

Brána se zavřela a sluneční světlo se vrátilo. Právě když světlinu ozářily první paprsky, objevili se v dohledu klusající goblini, obtíženi svými zbraněmi. Za nimi spěchala halflingská trojčata, rovněž plně ozbrojená. Jediný pohled na meč Starfi-re, zářící v Caldově ruce, jun sdělil, že přišli příliš pozdě.

„Oh, už zavřená,“ zamručel Bersmog. Pohlédl na Stog-nada. „Ty moc mluvit, ty moc pomalý, a my teď už nemít žádná legrace.“

„Za Bránou není žádná legrace,“ povzdechl Bigtoe.

„Vůbec žádná legrace,“ přitakal Littletoe.

„A všechno chutná jako sláma a nutí tě krkat,“ připojil Fleetfoot.

„Tak proč jste tedy přišli se všemi vašimi zbraněmi?“ zeptal se Cald halflingů.

Při tomto přímém oslovení si halflingové vyměnili pohledy, jako by si nebyli jistí, jak odpovědět.

„Oni myslet, že oni jít zpět a pomoci více těch malých najít Bránu,“ řekl Sto-gnad. „Bersmog říkat, to dobrý nápad.“

„Ale jestliže má Eyrmin pravdu, tak se již tato Brána znovu neotevře,“ řekl Cald a uviděl na tvářích trojčat zarmoucený výraz. Usmál se a řekl už mírněji:

„Jestliže princ může tuto Bránu zavřít navždy, může být také schopen otevřít i jinou, takže vaši lidé budou mít stále možnost dostat se do Cerilie. Má je rád, víte.“ - Rozcuchal Bigtoovy kudrnaté vlasy. „Můžete se přidat k vašim lidem v zemi jménem Burrows a žít tam zase pod volným nebem,“ navrhl.

„Snad tam objevili něco, co by se hodilo ke kouření z dýmky,“ řekl Fleetfoot s nadějí v hlase. „Snad ano,“ přitakal Bigtoe. „A vodníci,“ připojil Littletoe. Cald zaznamenal první změnu v jejich prioritě. Lienwiel hleděl na Calda s úctou a s podivem, vůbec nevěnuje pozornost probíhajícímu rozhovoru.

„Budeš navždy žít mezi mými lidmi v nové písni,“ řekl. Cald polkl a cítil, jak v jeho hrdle narůstá jakýsi kámen. Raduj se, řekl Eyrmin. Raduj se, že princ má stále ještě cíl a naději. Zármutek pomalu ustupoval a Cald cítil, že na jeho místo se tlačí povzbuzení a touha, potřeba uplatnit a ospravedlnit princovo učení.

„No, ještě nezačínaj s novým zpěvem,“ řekl, pozvednuv meč a zamyšleně pozo-ruje magickou zbraň. „Jsou zde ještě činy, které musí být vykonány předtím, než bude možné vytvořit všechny ty verše.“

„Jak to ty nejt s Be-gelf?“ zeptal se Stognad. „Protože mi řekl, že jsou stále ještě boje, které se musí vybojovat na tomto světě,“ řekl Cald tiše a snažil se, aby na něm nebylo vidět jeho zklamání. Eyrmin mu řekl, že jeho zármutek ho připou-tává k Bráně, takže Cald si nesmí dovolit se trápit.

Raduj se, pravil Eyrmin, a jestliže ušlechtilé srdce plné radosti bude schopno pomoci principi v jeho temných povinnostech, Cald se pokusí, aby mu to mohl dát. Usmál se, i když měl stále ještě těžké srdce a věděl, že výraz jeho tváře je lživý, ale musí zvítězit v boji se zármutkem, a tak prospět principi.

„Chcete legraci?“ zeptal se goblinů. „Tak si sbalte své věci a naostřete vaše se-kery. Doprovodíme Rootfindery po cestě, aby našli své lidi, a pak si užijeme něja-ké legrace.“ Zamířil pryč ze světliny, kam se již nikdy nevrátí.

Dodatek - Deathirst a Starfire

FARMÁŘI Z REICHMAARU, ÚZEMÍ BLÍZKO Jihovýchodního pobřeží Adurie, vzhlíželi ze svých usedlostí k obloze se starostlivými vráskami. Počasí během vegetační sezóny bývalo obvykle mírné, jen občas s jemnými dešti. Mraky, které se nyní formovaly na obloze, byly černé a valily se jako hrozba. Slibovaly záplavu, jež by mohla vyplavit jemné sazeničky, které ještě neměly ani čas uchytit se v zemi.

Farmáři se neměli dovědět, že bouře by neudeřila na Aebrynis v podobě poru-chy počasí, a jestliže už ano, nespadla by na Adurii.

A vysoko nahoře, nad hlavami ustaraných smrtelníků, tmavé mraky skrývaly schůzku bohů. Převalující se čern zahalovala Azraie, boha sváru a zla. Skoro tak temná byla zlostná maska Reynira, Masely a Vorynna.

Zvířecí muži Azraie - Stínu - se zmocnili lesnaté země stojící pod Reynirovou ochranou. S pomocí svého zlého boha objevili žflu železné rudy v těsné blízkosti hor. Při procesu dolování a zpracování rudy a následného hotovení zbraní zpustoši-li prales, znečistili vodu v řece a pozabijeli lesní zvířata pro potravu.

Protože tento malý a mladý prales byl Reynirovým nejmilejším dílem, vznít se v něm hněv. Vodní toky, nesoucí v sobě znečištění od zvířecích mužů, nasýtily moře a rozzlobily Maselu, paní moří. Vorynn, bůh měsíce a magie a spojenec Reynira a Masely, se k nim přidal také. Přispěl jim v jejich snaze zničit zvířecí muže ve zbytku pralesa.

Jejich aktivita je přivedla do konfrontace s Azraiem, jehož mrak nyní vřel žá-rem jeho zuřivosti.

„Odpykáte si vaše vměšování,“ hrozil ostatním. Jeho hlas bohové slyšeli, ale smrtelníci dole ho vnímali pouze jako rachot hromu.

„Jsi to ty, kdo vytrpíš trest za zkázu, kterou jsi přinesl do pralesa," hřměl zpět Reynir, obvykle mírný a ohleduplný bůh. „Zkus si jenom zničit další z mých lesů, a já vymažu tvé ohavné zvířecí muže z tváře tohoto světa."

Daleko dole farmáři vzhlíželi vzhůru od své práce a viděli, jak nejčernější mrak se zdánlivě pohnul proti větru a s hrozivým převalováním se blížil k dalším mra-kům.

Blesk proťal oblohu z nejčernějšího mraku směrem ke třem ostatním. Zářící střely pak udeřily zase zpět, míříce na nejtemnější mrak, i když to vypadalo, že žádná z nich nenašla svůj cíl. Smrtnelníci se přikrčili k zemi, doufajíce, že ta strašná bouře nad jejich hlavami ušetří jejich životy.

Pak tak náhle, jak se mraky objevily, klouzaly zase přes oblohu a ven nad moře. - Nejtemnější mrak přelétl moře a pokračoval k severu, zatímco ostatní zpomalily svůj postup a zastavily se. Nikdo z lidí nebyl moudrý z tohoto podivného počínání přírody.

„Kam jde?" zeptal se Vorynn ostatních, když zpomalili, nemajíce chuť sledovat Azraie dál.

„Zdá se, že se obrátil k severu, k Cerilii, zemi pololidi a humanoidů," řekla Ma-sela. - Přitáhla k sobě chuchvalce svého mraku, upravujíc jeho neposlušné úponky, jako kdyby si česala vlasy.

„Tam v Cerilii jsou hluboké pralesy a zurčivé potůčky." Reynirův hlas zněl sta-rostlivě a pak zamyšleně. „Nikdy jsem to tam nepovažoval za součást mého pan-ství..."

„Tyto zurčivé potůčky ústí do velkých řek a ty vtékají do moře," řekla Masela. „Bude se nám chtít pomstít -a to na všem, co spadá do sféry naší zodpovědnosti. Budeme si muset dát na něho pozor."

Lord Drien Veyamain procházel hlubokým pralesem, daleko od Křišťálového paláce v Siellaghriodu. Ve funkci elfského vládce Sielwodu a loajálního Vazala krále Blie-miena Oriadena z Aelvinnwodu, krále elfů Cerilie, strávil Drien většinu svého času záležitostmi své země. Občas se mu však zastesklo po tajemném přišerí lesa a po možnosti těšit se z něho jako kterýkoliv elf nižší nebo žádné hodnosti.

Zřídka kdy našel příležitost, jak se zbavit starostí svého úřadu, ale nyní už po několik týdnů nebyl tak zaneprázdněn jako obvykle. Rozhodl se dopřát si odpočívnek, aby mohl vychutnat potěšení ze země, nad níž vládl. Toulal se lesem a posléze stanul, pomalu couvl zpět a zamumlal formuli, která mu umožnila vstoupit v Objetí Sielwodu.

Elfská magie umožňovala jeho rase nacházet dočasný útulek uvnitř mohutných stromů pralesa. - Většinou tuto schopnost používali k tomu, aby se ochránili před ohrožením od lesních zvířat, a také aby pozorovali zvířata, jak prožívají své denní životy.

Z hloubi svého úkrytu pozoroval Drien rodinu králíků, která se mu objevila v dohledu u zatáčky lesní stezky. Velká králice se vynořila první a následovala ji tři mláděta, která právě získávala svou první zkušenost se světem mimo jejich noru. - Vykulovala oči, jak hleděla na stromy a hustý podrost, který po obou stranách lemoval stezku.

Dvě stopy od stromu, kde byl Drien ukryt, přetínala cestu malá vodní stružka. Matka králice vedla svou rodinu k ní a sklonila hlavu, aby se napila. První mládě ji pozorovalo a zkusmo natáhlo tlapku, aby prozkoumalo tuto pohyblivou podivnost. Ucuklo zpět, potřásajíc tlapkou, ale matka ho pohlavky donutila vrátit se. Druhé poté, co vidělo zkušenost prvního, se přiblížilo dál, dotklo se vody jazyčkem a poslušně se napilo.

Třetí, které se na chvíli zastavilo ve snaze odpálkovat list, unášený větrem podél stezky, pozorovalo druhé dvě a usoudilo, že tato novota je něco, co musí být vychutnáno až do krajnosti. Vyskočilo a přistálo ve stružce, kde byla voda asi tři palce hluboká. S vyviknutím hrůzy skočilo ven a běželo se schovat za svou matku.

Jako i jiní dobří rodiče, králíčí matka věděla, že její dítě se právě naučilo lekcí. Obrátila se a olízla mu tvář, odstranila mu vodu z očí a znovu mu dodala jistotu. Přitlačila se se svou jemnou suchou srstí k jeho mokrému boku a zahřívala je, až se přestalo třást. Nepotřebovalo žádné další instrukce, jak se zbavit vody. Otřepalo se a ona odvrátila hlavu, aby se vyhnula spršce kapek do tváře.

Když mláděta skončila s pitím, vedla je pár stop nahoru podél stružky, tam, kde vyrůstal hustý koberec petrklíčů. Právě mījela první z nich, když náhle zoufale zaječela a vymrštila se do vzduchu, chycena v dovedně nastražené smyčce.

Drienův ostrý elfský sluch zaznamenal chrupnutí, když si zlomila vaz. Ještě než stačil vystoupit z Objetí, přestala se zmítat. Chvilku stál a s nevírou hleděl na osidlo. Ohromení, úžas a vztek se střídaly jedno po druhém v jeho mysli.

Chvilku si myslil, že se pokusí králíčí matku oživit, ale byla už mrtvá, a žádná elfská magie by jí nedokázala vrátit život. Drien by to ostatně ani nechtěl, protože by to bylo proti vůli přírody.

Na stezce strnula tři mláděta v šoku a hrůze; strach zmrazil jejich mysli i těla. Byl to způsob, který jim dala příroda, jak odolat mukám děsu a hroící smrti.

Drien otevřel brašnu, kterou nosil na svém opasku, vysypal z ní bobule nasbí-rané na cestě a zvedl malé králíčky. Byli už dost staří, aby mohli sami jíst a pít, jinak by je matka nevyvedla z nory. Měli naději, že přežijí.

Když byla mláděta bezpečně uložena v brašně a Drien uběhl čtvrt míle od po-tůčku, zahvízdal jemným ptačím voláním. Za pět minut nato uviděl vpředu pohyb. Trialien, mladá bojovnice, která právě prodělávala svůj výcvik, měla jeden den volno a využila je rovněž k procházce v lese. Rychle přiběhla na zahvízdaný sig-nál, který žádal o pomoc, a zastavila se, sklánějíc se s úctou před lordem ze Sielwode.

Drien jí podal brašnu a řekl jí, co viděl. Uvnitř měkkého vaku se mláděta po-malu vzpomínávala ze šoku a pokoušela se dostat ze svého vězení.

„Goblini, orogové nebo gnollové tak daleko v Sielwodu, můj pane?" Trialien hleděla na Driena s údivem rozšířenými očima.

„Nikdy jsem nevěděl, že by humanoidi kladli tak důvtipné pasti," odpověděl zamračený Drien. „Přešel jsem ji, aniž jsem si jí všiml."

Oba elfové se zastavili, aby věc uvážili. Elfové byli od přírody bystrozrací a znali svůj prales tak důvěrně, že u jiných ras to bylo nepředstavitelné. Stezka byla jednou z oblíbených míst lorda Driena. Uchovával ve své paměti zcela neomylně výšku každého stromu i přesnou šířku potůčku v deštivém i suchém období. Když procházel lesem, všiml si

dokonce i pohybu spadlých listů, vířících a přesypávajících se ve větru.

A přece neviděl tu past.

„Až přejdeš Smějící se potok, zavolej bojovníky," přikázal jí. „Vrátím se, abych viděl, kdo si přijde pro toho mrtvého králíka."

Trialininy oči ztemněly starostí o jejího pána, ale přikývla a obrátila se, spěchajíc lesem zpět.

Drien se vrátil po své stopě, mnohem obezřeleji než při svých obvyklých potulkách. Vrátil se zpět k potůčku, čekal pak na elfy, kteří se k němu měli přidat asi tak za hodinu. Nepřijdou včas, uvědomil si, když uslyšel hrubý hlas, doprovázený lámáním větví.

Vstoupil do Objetí Sielwodu a odtud pozoroval, jak na dohled přicházejí dvě stvůry. Byly zčásti humanoidi, zčásti zvířata, jako kdyby něčí pokřivená představa-vost přivedla k životu své noční můry. Jejich nohy a chodidla, paže i ruce byly silné a robustní - znak humanoida. Štrachali se k léčce. Ten větší byl štíhlý v těle, s dlouhou, zašpičatělou tváří a tupým nosem, připomínajícím srnce. Z lebky mu vyčníval hřeben tvořený paroží. Jeho výraz byl zlomyslný, nevykazující žádnou příbuznost s těmito plachými lesními tvory.

Druhý byl menší a statnější, s protáhlou hlavou a malými očkami. Měl rypák a kly jako kanec. Těla obou byla pokryta srstí. Neměli na sobě žádný oděv, ale oba nesli oštěpy. Kolem pasu měli opasky, ověšené kapsami a noži v pochvách. Mluvili jazykem, který Drien neznal. Soudě podle tónu jejich řeči, byli oba zklamáni, že chytili pouhého králíka. Větší hrábl vzhůru a stáhl osidlo, vyndal králíka a vztekle jím mrštil pryč. Druhý něco zavrčel a kořist zvedl. Stál a díval se, jak jeho druh znovu nastražuje past. Pak se obrátili zpět směrem, odkud přišli.

Když byli z dohledu, opustil Drien ochranu Objetí. Ještě dříve než se vydal pra-lesem za vetřelci, udělal si čas, aby osidlo přetrhl, a tak zneškodnil.

Pán a hlavní protektor Sielwodu shledal, že je těžké nepodlehnout prvnímu po-pudu a nezabít tyto stvůry hned, když se poprvé objevily, ale usoudil, že důležitější je zjistit, je-li jich zde ještě víc a kde asi mají svůj tábor. Od králíčího oka se oba zvířecí muži pustili napříč přes podrost, nedbajíce o snadnější postup po lesních stezkách. Bylo to proto, že přecházeli od jedné pasti ke druhé, a tak neustále měnili směr. V jedné z pastí byla liška a ve dvou dalších polapili smry. Všechna zvířata se chytila za krk a visela už ochablá a mrtvá, když je sundávali.

Během Drienova sledování vetřelců se za ním čas od času objevil jeden, dva, a pak i dvacet elfských bojovníků.

Uposlechli jeho gesty vyjádřených rozkazů, aby se drželi z dohledu a chovali se tiše, a pak všichni vyrazili po stopě zvířecích mužů. Cestou zneškodňovali všechny pasti, na které narazili. Vetřelci už nezabíjí více lesních tvorů, pokud tomu elfové budou schopni zabránit.

Když posléze zrůdní přestupníci dosáhli jakési zchátralé osady, vystavěné mezi dvěma nízkými pahorky, pokrytými lesem, dorovázelo svého pána již více než čtyřicet elfských bojovníků.

Když si našel úkryt pod listovým stromem a rozhlédl se, uviděl Drien, že část pralesa v bezprostředním okolí osady je zcela zničena, a zuřivost ho přímo oslepila. Tucty prastarých stromů ležely pokáceny na zemi a jejich bělostné pahýly ronily mizu, jako by tiše plakaly. - Kterýkoliv z těchto lesních patriarchů by sám o sobě poskytl dostatek stavebního materiálu pro celou tuto vesnici, ale zvířecí muži po-káceli celé to množství, jenom aby z něho využili menší větve.

Stavení v osadě byly barabizny na spadnutí. Rohové kůly byly zatlučeny do země a stály více či méně rovně. Stěny byly z horizontálně uložených klád, polo-žených jedna na druhé a svázaných popínavou liánou. Střechy tvořily klády polo-žené napříč a pokryté olistěnými větvemi.

Nalevo od něho dvacet zvířecích mužů osekávalo větve ze stromů a nosilo dře-vo do jeskyně vyhloubené v kopci, což byl patrně nějaký druh dolu.

Drien se donutil zůstat klidný, dokud se jeho mysl ne-oprostita od zlosti a až mohl jasně uvažovat. Pozoroval činnost ve vesnici, plíže se od stromu ke stromu, až byl schopen přesně odhadnout počet vetřelců. Sto, možná také víc. Jak jenom moh-lo tolik stvůr vniknout do Sielwodu a jak to, že až dosud nebyli objeveni?

Ale nebylo příliš těžké ukrýt se po kratší dobu v Sielwodu a uniknout dokonce i ostrému zraku elfů. Sielwode byl vzhledem ke své velikosti daleko řidčeji osídlen než mnohá z elfských teritorií. Aelvinnwode pokrýval větší část jihozápadní čtvrti-ny kontinentu a táhl se až k horám do areálu zvaného Tuarhievel. Směrem k východu se nacházel velký prales Coulladaraight a jako zelený koberec pokrýval hory i nížinné oblasti k jihu. Ohromné pralesy byly rozděleny na elfská teritoria a v každém z nich vládl elfský lord, který se zodpovídal králi.

Pouze Sielwode byl osamocen, malý prales ve srovnání s ostatními, ohraničený pláněmi, horami a močálem z jihu. Pro mnohé to nebyl přátelský prales, protože jeho močály a četné léčky byly nebezpečné jak pro vetřelce, tak i pro elfy. Těmto přestupníkům se nějak podařilo se pastem vyhnout, ale Drien se rozhodl, že zde zůstat nesmí. Znovu svolal své lidi a vydal jim příkazy.

„Ničitelům našeho lesa smrt," prohlásil a sám se ujal vedení útoku.

Narřídil svým bojovníkům, aby obklíčili osadu, a na jeho povel vylétly jejich ší-py. Svým prvním šípem zasáhl Drien do hrudi mohutné monstrum, podobající se spíše lesní kočce než humanoidovi.

V prvních vteřinách bitvy tak zahynulo třicet zvířecích mužů, ale ti, kteří vy-vázli, byli mazaní a dostatečně inteligentní. Ukryli se a opětovali střelbu ze svých luků, avšak elfové ve svých oděvech, splývajících s barvou lesa, jim nebyli snad-ným terčem. Poté, co vetřelci zmizeli v úkrytech, nastalo po více než tři minuty ticho. Až pak jeden z mladších elfských bojovníků, který měl své stanoviště neda-leko Driena, příliš netrpělivý, než aby čekal, opustil svůj úkryt, aby přeběhl do jiného, blíž k okraji nové mýtiny. Jeden kanci muž se postavil, aby na elfa vrhl oštěp, a v něm našel Drien svůj druhý terč. Jeho šíp se zaryl do oka zvířecího muže a pronikl mu hluboko do mozku.

Nářek a sténání raněných zrůd a jejich hrubé, hrdelní bručení byly jedinými zvuky v lese, když elfové pátrali po dalších terčích. Ale následující útok byl veden proti nim, a nebylo to od provinilců v osadě.

Napravo od Driena zaječel jeden elf, když do stromu, za nímž se ukrýval, na-jednou udeřila ohnivá koule blesku. Strom i elf se rychle změnili v popel. S oblohy počalo padat více blesků. I druhý a třetí elf zemřeli spolu se stromy, které jim byly úkrytem.

Zbytek Sidhelienu rychle ustoupil ve strachu z nepřítele, s kterým nemohli bojovat. Jak utíkali, ohnivé koule je pronásledovaly. Zastavili se až míli od tábora vetřelců, ale blýskavice je nepronásledovaly dál než asi čtvrt míle za odrbanou osadu.

Když se zastavili, octl se blízko Driena Eiresmore malý štíhlý elf. Hleděl na svého vůdce očima plnými strachu a pokusil se o úsměv, aby skryl svou nedávnou hrůzu.

„Jaká moc může poroučet bleskům?“ zeptal se. „Žádná píseň, na kterou si mo-hu vzpomenout, o tom nemluví.“

„Žádná pověst či tradice, kterou znám, ti na to nemůže odpovědět,“ řekl Drien, ohlížeje se k osadě. Vykročil na malou světlinu a vzhledl k bezmračné obloze. „Nemohu uvěřit, že by to byl jev přírody.“

Elfové utvořili skupiny, diskutující a kladouce otázky jeden druhému. Poprvé ve svém dlouhém životě měli strach ze stromů.

Drien, ohromený, rozzlobený a naprosto zmatený tím, s čím se střetli, poodešel mezi dva mohutné stromy. Neměl chuť se vrátit do Křišťalového paláce, zatím co vetřelci zůstávali v pralese, ale jak měl bojovat proti bleskům?

Stále ještě přemýšlel, když si náhle uvědomil, že tiché hlasy rozmlouvajících elfů se změnilly v užaslé a pak zděšené výkřiky. Obrátil se a uviděl stěnu mlhy, pohybující se lesem a postupující rychleji, než by kterýkoliv elf byl schopen běžet.

„Pryč! Rozptýlte se!“ vykřikl na své lidi a sám se řídil svou vlastní radou; ale mlha se ovinula kolem něho a pocítil, že je velkou silou zadržován. Neochotně a s obavou, co asi uvidí, se obrátil.

Uvnitř mlhy spatřil tři hutnější shluky, které mohly být mraky, sestoupivšími s oblohy. Chvíli se převalovaly a potom se vyjasnily a uvnitř nich stály tři bytosti lidského vzhledu, i když byly dvakrát tak vysoké jako on.

První z nich, zčásti ještě zahalená mlhou, avšak pro něho dostatečně průhlednou, byla žena, jejíž kůže měla barvu sluneční záře na mořské hladině, vlasy byly tmavé jako havraní křídlo a její roucho zhotoveno ze širokých listů mořských rostlin. Druhý byl muž, jehož kůže i vlasy byly bledé stejně jako jeho sněhobílý roucho, jež měl na sobě. Jeho šat zdobily runy, z nichž očividně vyzařovala moc.

Třetí by snad mohl být i elf. Jeho oděv měl barvu lesa a byl štíhlý jako Sidheli-en.

Drien neměl ani zdání, kdo jsou, ale cítil, že to jsou Nesmrtelní a že mají moc, jakou si elfové nikdy nedokázali ani představit. Věděl, že v sevření jejich moci je naprosto bezmocný, ale ani strach ze smrti nemohl zadržet jeho zlost.

„Proč jste přivedu své zrůdy do našeho lesa?“ zeptal se. „Proč jste zabili mé lidi?“

Bělostná postava se stala ještě jasnější, což bylo zřejmě výrazem hněvu.

„Není na tobě, abys kladl otázky moci, které nerozumíš!“ zaduněl Vorynn na Driena, a ten strašný, ohlušující zvuk téměř srazil elfa k zemi. „Buď vděčný za to, že jsme zastavili blesky, ještě než zapálily a zničily celý prales!“

„Proč by se neměl zeptat?“ odporoval mírným a laskavým hlasem Reynir, ob-lečený v lesním oděvu. „On není jeden z našich vyznavačů, a já ho nemohu vinit za to, že chce ochránit svou zemi.“

„A přestože jsme nezpůsobili to, z čeho nás obviňuje, vyhnali jsme Stín sem,“ řekla žena, Masela. „Takže v jistém smyslu vinni jsme.“

Intenzita zvuku hřměla kolem Drienovy hlavy. - Slova, kterým mohl rozumět, byla pro jeho uši cizí, ale jejich smysl vstoupil do jeho vědomí a poněkud ho uklidnil. - Vmysli formoval další otázky, když ho polekal úder hromu přímo nad hlavou. Vyskočil, ale než se mohl vrátit pod ochranu nejbližších stromů, Vorynn luskl prsty. Così ve vzduchu se změnilo a Drien seznal, že je obklopen nějakým druhem magie, které nerozuměl.

Tři nesmrtelní, kteří s ním mluvili, se rychle vznesli na oblohu. Hrom dunivě hřměl a blesk střidal blesk, ale pokud Drien mohl pozorovat, na les nebyly cíleny žádné ohnivé koule. Mnoho blesků padlo mezi stromy, ale jejich energie se vybíla do země, takže nezpůsobily žádnou škodu.

Drien se pokusil uniknout ze sevření síly, která ho držela, ale ať se obrátil na kteroukoliv stranu, vždy se setkal s odporem, který nebyl schopen překonat. Nevěděl nic, co by ho drželo, ale nemohl postoupit víc než čtyři stopy každým směrem.

O hodinu později stále ještě přeměřoval kroky svého uvěznění, když k němu sestoupil jeden z šedých mraků, prořídil, a v něm uviděl vysokou bílou postavu. - Tehdy byl už Drien příliš rozzlobený, než aby se staral o to, že bytost uvnitř mraku je pravděpodobně schopna zabít ho pouhým pohledem.

„Jakým právem mě tu vlastně držíte?“ zeptal se. „A co jste udělali s mými lidmi? Kdyby mohli, vrátili by se pro mě.“

„Tvoji lidé doprovázejí tvůj obraz, a tak tomu bude, dokud se k nim nevrátíš,“ řekl Vorynn. „Držím tě zde silou své moci a tvé touhy.“

„Mé touhy? Jak víš, co já chci? Kdo jsi?“ - Drien již poznal, kde se nacházejí hranice jeho vězení, a postoupil vpřed, připravený vrhnout se proti neviditelné stěně, ale ta náhle zmizela. Nyní, již volný, podlehl jakémusi zvrácenému rozhodnutí, že zůstane, aby se dověděl více o vysoké bílé postavě uvnitř mlžného víru.

„Pro tebe zůstanu bezejmenný, protože toto zde není mé panství,“ řekl Vorynn. „Ale není to ani království mého protivníka.“ Bůh si povzdechl. „Tím, že jsme neodhadli vše správně, vyhnali jsme ho sem a chceme se pokusit zbavit tvou zemi jeho i jeho zvířecích mužů. Ale to může být vykonáno pouze s tvou pomocí.“

„Chci, aby odešli ze Sielwodu,“ řekl Drien pomalu.

„To je to, co jsem měl na mysli jako tvou touhu. Jestliže každý z nás úspěšně splní svou část úkolu, budeš mít ve svém lese znovu mír.“

„Co se musí udělat?“ zeptal se elfský pán.

„Já jsem byl zvolen, abych se ujal této záležitosti. - Ty budeš bojovat za nás i za tvou zemi,“ řekl Vorynn. „Jestli budeš

poražen, můj protivník a jeho spřeženci si podrží tento prales. Jestli zvítězíš, ty i tvoji lidé budete osvobozeni od zvířecích mužů. To je věc, kterou máme provést."

„Potřebuješ bojovníka?"

„To je náš způsob. My upozorňujeme a hrozíme a vrháme ohnivé koule blesků, avšak nebojujeme proti sobě." Něco v tónu hlasu podivné bytosti se zdálo říkat ještě ne. Drien pocítil cosi jako předtuchu budoucnosti. - Poslední věc, kterou by si přál vidět, byl boj mezi těmito titány

moci.

Od jihu se ozvalo vzdálené dunění hromu a Vorynn pozvedl hlavu a naslouchal. Když zvuk odumřel v dálce, jeho pronikavý pohled se obrátil zpět ke Drienovi.

„Mluv, Sidheliene. Řekni, zda jsi ochoten bojovat za tvou zemi. Tady není ča-su nazbyt. Náš protivník zamýšlí zhotovit mocnou zbraň. Jestliže stihne vyrobit ji a předat do rukou tvého soupeře, zcela jistě zemřeš a tvá země bude zničena jen pro jeho potěšení. Jestliže se jí zmocníme my, určitě zvítězíš."

„Budu bojovat za Sielwode," řekl Drien, uvědomiv si, že nemůže udělat nic menšího, má-li si udržet svou čest a věrnost u svých lidí.

Ledva skončil, když se po něm natáhl výběžek mraku a omotal se kolem něho. Vznese se nad les spolu s bílou bytostí.

Řítily se vzduchem rychleji, než by mohl letět pták.

Daleko dole pod sebou viděl lesnatou zemi tak, jak ještě žádný elf neměl možnost ji vidět. Temná zeleň prastarého lesa byla protaťa stříbrnými vodními toky, tečkována jezery a bledou zelení močálových trav rostoucích v bažinách. Mnoho míst se ze vzduchu jevílo jako hnědé plochy, ale tato barva byla klamná, způsobená výškou a rychlostí, jakou letěli. Rozmazané vnímal barvitě pralesní lučiny a loučky porostlé zelenou travou a pestřící se hojností červených a žlutých květin.

Letěli na jihovýchod a Drien jenom stěží popadal dech po svém prvním úžasu a ohromení z této podivuhodné cesty, když už začali sestupovat do severního Baruk-Azhiku. Hornatá krajina byla zemí trpaslíků, kterým zřejmě vyhovovala, protože tito malí obyvatelé skalních jeskyní byli proslulí svým uměním výroby zbraní.

Trpaslíci, i když se zřídka kdy přátelili s okolními usedlíky, byli známi jako družní tvorové, kteří milovali společnost příslušníků své vlastní rasy. Ale několik z nich, tak zabraných do své práce, že neměli čas pro nic jiného, žilo jako poustevníci. Byla to jeskyně právě takového samotářského trpaslíka, kam Vorynn zavedl Driena.

Proletěli horským údolím a vklouzli do podzemní chodby, jež se zarývala do vnitra hory v mnoha zákrutech a serpentínách. Vorynn letěl rychlostí, která brala dech, dokud se nedostali do prostorné jeskyně.

Drien, který se konečně mohl postavit na nohy a rozhlédnout se, se oťásl. - Vířící čern, která skrývala Azraie u protější stěny jeskyně, nebyla k tomu jedinou příčinou. V jeskyni bylo dusno, vzduch byl špatný a horko sklíčující. Temnotu pouze zčásti rozptylovaly louče na stěně a zář z kovářské výhně, bohatě sycené uhlím.

U výhně stál kdosi, jenž musel být trpaslík, ale byl více než osm stop vysoký. Jeho paže a nohy se vzdouvaly svaly, úměrnými k jeho velikosti.

Právě když Drien a Vorynn vešli, trpaslík zvedl kleště, které v jeho ohromné ruce vypadaly jako hračka, a vytáhl z ohně rudě sálající rozpálený meč.

Jeho čepel byla víc než šest stop dlouhá. Obří trpaslík pozvedl kladivo a začal vykovávat tvar zbraně, jako kdyby mu vetřelci byli zcela hostejní. Jeho oči zíraly strnule jako v transu.

Drien pohlédl na ohromný meč a zase zpět vzhůru na svého podivného spojen-ce.

„Ta čepel je příliš dlouhá pro elfa," řekl tiše. Nechtěl si připustit, že by byl stěží schopen uzvednout takovou zbraň, natož ji účinně použít.

„Je magie a magie," odpověděl Vorynn, rozptyluje tak Drienovy pochyby.

Od protější strany jeskyně se ozvalo dunění z tmavého oblakového sloupu. Z mraku se vystřel nehmotný výběžek, podobný kroužícímu kouři z pochodně. Z něho vyšlehl oheň přímo na meč, ležící na kovadlině. Když oheň přejel přes čepel, po její jedné straně se objevila tmavá runa. Drien neměl ani tušení o podstatě této cizí magie, ale jeho vědomí se oťásl pod vlivem zla, vyzářejícího z tohoto znamení.

Ještě než tmavá runa byla dokončena, Vorynn zahřměl zpět na svého nepřítele. - Vyslal dlouhý výběžek bílého kouře spolu s tenkým paprskem modrého ohně. I ten zasáhl čepel a vepsal do ní zářící stříbrně bílou runu.

Azrai zahřměl v odpověď, a místnost se naplnila hlukem a silou magie. Drien byl zatlačen zpět ke stěně a odtud pouze mlhavě uviděl za stínem zlého boha zvířecího muže, zčásti lesní kočku, zčásti humanoida, tisknoucího se ke vzdálené zdi. Drien ztratil veškerou naději, když uviděl, jak je netvor ohromný. Byl více než dvanáct stop vysoký, více než dvakrát vyšší než elf.

Pro šero a mlhu, stále se převalující jeskyni, která zahalovala oba bohy, mohl Drien rozeznat jen málo ze svého protivníka, kromě jeho velikosti a žlutých očí, které zrudly a zablýskly, když hleděl na elfa.

Ale ten měl záhy jme problémy, než aby se staral o nepřítele, kterému se měl později postavit. Dva bohové stáli proti sobě na opačných stranách výhně, každý o něco víc než deset stop od ohně a kovadliny. Jejich hromy způsobily, že kamenná klenba jeskyně i hora sama se tráslly. Zdálo se, že síla, která se z nich uvolňovala, spotřebovávala všechny dýchatelný vzduch, jak se runa po runě, tmavá překrývaná stříbrně bílou, objevovaly na čepeli.

Hřmění zesílilo; - atmosféra podzemní prostory svírala elfského pána, jako by hora sama svou vahou spočívala na jeho hrudi. Vzduch zhoustl ohnivými jiskrami, vyskakujícími z čepele a tančícími kolem stěn jeskyně jako živé bytosti.

Po stěnách kolem i ve vzduchu se navzájem honily černé a bílé plameny. Svět-lo, vrhané bílými, bylo zápětí pohlcováno černými, takže výsledkem byla jakási podivná, děsivá záře. - Kde se tyto dva plameny dotkly, odumřely, ale vzduch byl nabit množstvím nepatrných potenciálních soubojů.

Trpaslík stále ještě bušil do meče, jeho mocná paže, třímající kladivo velikosti dětské hračky, se pravidelně zvedala a

dopadala. Jeho hrud' se namáhavě zvedala, jako by i on pociťoval nedostatek vzduchu. Ve svém obluzení však pokračoval v práci, zdánlivě nevšímavý k souboji, který se zapisoval na zbrani, již zpracovával.

Zhotovení meče bylo stejně tak součástí zápasu mezi těmito dvěma bohy jako boj, k němuž dojde později. A oni budou potřebovat další bojovníky, jestliže si budou chtít udržet svůj podíl na souboji, uvědomil si Drien. Moc rád by věděl, jak dlouho přežije nesnesitelnou atmosféru a tlak v jeskyni. Pak uviděl, že obrovský zvířecí muž se zapotácel a dopadl na protější stěnu. Světla v jeskyni se začala mí-hat a odplouvat z dosahu elfova vidění. Žádná živá bytost nemohla dlouho snášet uvolněnou moc a sílu, jako byla tato.

Oba bohové zahřměli proti sobě současně.

„Dávám mu jméno Deathirst!" vykřikl Azrai, ale jeho slova se smísila s Voryn-novými.

„Dávám ti jméno Starfire!"

Síla, která naplnila jeskyni, byla větší než cokoliv předtím. Cítil se, jako by se jeho kosti drtily na prach, a byl překvapen, že je ještě stále naživu.

Dokonce ani skalnatá masa hory nedokázala odolat náporu sflý v jeskyni. S ra-chotem tak mohutným, že přehlušil i hřmění bohů, se hora rozštěpila. Do jeskyně, jež se tak náhle otevřela vzduchu a slunci, vniklo světlo. - Zároveň spadla dolů sprška malých kamenů, ale mocí bohů se tyto úlomky vypařily, ještě než dopadly na jeskynní dno.

Od výhně se vznesl bledě šedý kouř a oheň odumřel pod náporem vynaložené moci. Trpaslík ležel na zemi, zmenšený do své původní velikosti, která činila méně než čtyři stopy výšky. Nebyl mrtev; jeho prsty se slabě zatínaly do topůrka kladiva. Zvířecí muž u protější stěny také ztratil svou obludnou výšku. Stále však převyšoval Driena přinejmenším o stopu a musel být aspoň dvakrát těžší než Drien.

Na kovadlině teď neležel jeden, ale dva meče. Také se zmenšily, takže nyní měly přirozenou velikost. Na jednom zářily tmavé runy, druhý se zdál prázdný.

Vorynn vyslal vpřed jeden hmotnější úponek, vymrštil prázdný meč vzhůru a hodil jej do ruky Drienovi pohybem tak rychlým, že ho oko nebylo schopno sledovat. Pak sáhl i po druhém, ale Azrai ho předešel.

Čepel, která byla vložena do ruky elfského pána, byla lehká jako pírko a Drien pocítil úlevu. Nebyl by býval schopen udržet meč tak těžký a obrovský, jak se zdál předtím. Úponek mlhy, který mu vložil meč do ruky, se potom rozběhl po jeho paži nahoru. Drien ucítil smrtící chlad prázdnoty a podivil se, že není ještě zmrzlý, ale když se výběžek zase odtáhl, odnesl s sebou všechna fyzická i mentální zranění, jež Drien utrpěl během střetnutí bohů.

Než měl vůbec čas si to uvědomit, zahalil ho mrak znovu a vznesli se trhlinou v hoře k obloze. Pod ním svět Aebrynisu se zdál couvat zpět, jak se vznášeli výš a výš, až se najednou ocitli nad oblaky. Několik stop od nich stoupal s nimi tmavý sloup mlhy, v němž mohl Drien vidět zvířecího muže, třímajícího druhý meč.

I přes temný, převalující se mračný závoj, který skrýval Azraie, mohl rozeznat rysy svého protivníka, i když ne barvu srsti, která pokrývala téměř celé jeho tělo.

Tento kočičí muž byl více zvířetem než humanoidem, stejně jako většina stvůr, které Drien viděl v osadě. Jeho prodloužené prsty na nohou mu poskytovaly dobrý základ pro rovnováhu, takže mohl stát vzpřímeně. Ve srovnání s jeho pažemi a nohama byl jeho trup dlouhý a jeho ramena byla zakulacená jako u zvířete zvyklé-ho na chůzi po všech čtyřech. Místo zvířecích pracků měl obrovské ruce s prsty ukončenými dlouhými drápy.

Hlava byla spíš kočičí než lidská, s ušima položenými dozadu, jak větřil přes prázdný prostor mezi oběma vznášejícími se bohy. Z horní čelisti mu vyčnívaly dlouhé tesáky a jeho oči zazářily oranžovým plamenem, když pohlédl na Driena. Zvířecí muž mohl mít sílu zvířete a pravděpodobně i jeho vychytralost. K tomu mohl také disponovat i inteligencí humanoida. Elfský pán se utká se strašným nepřítelem.

„Nastal čas, ays splnil svou část úkolu," řekl Vorynn, když se dostali na místo určení. Uvolnil Driena, a ten stanul na měkkém poddajném povrchu mraku. „Shromáždění se může přesvědčit, že z mé strany nenastane žádné vměšování do vašeho souboje."

Drien se rychle rozhlédl kolem sebe a uviděl pět mlhavých sloupů tvořících vý-seč kruhu o více než sto yardech v průměru. Vorynn od něho odstoupil, aby zaujal své místo mezi nimi, Azrai rovněž uvolnil svého bojovníka a posunul se, aby uza-vřel zbývající mezeru. - Drien si jednou rukou zastínil oči před září slunce, odrážející se od zvlněného bílého povrchu. Jas ještě více zesílil září, vycházející z oněch pěti bílých sloupů. Na oslnivé bělobě kolem - výrazně jako na reliéfu - vynikala Azraiova temnota, žlutohnědá tříslově zbarvená srst zvířecího muže a Drienův oděv v barvě lesa. V Drienově mysli vřel zmatek pocitů. Byl rozzloben na tyto podivné bohy a je-jich vměšování do jeho života a do jeho lesa. Měl strach, když byl takto vysazen na povrch mraku, aby bojoval s monstrem, které bylo zčásti humanoid a z převážné většiny zvíře.

Ale byla mu přece předtím poskytnuta možnost volby, vzpomněl si. Souhlasil s tím, že bude bojovat za Sielwode, a nevymínil si volbu bojiště.

Vypudil zlost ze své mysli a uchopil pevněji meč. Jak s ním nepatrně pootočil, povšiml si zajištění a podíval se dolů na čepel, podivuje se stříbrně bílým runám, kterými byla ozdobena jedna strana. Potom pochopil, proč zde byly meče dva, když předtím viděl trpaslíka zpracovávat

pouze jeden. Moc bohů rozdělila meč stejně tak, jako rozdělila horu.

Vorynn pojmenoval bílý meč Starfire - Hvězdný oheň, a to byl ten, který třímal Drien. Azrai dal černému meči jméno Deathirst - Žiznivá smrt, a bylo vidět, jak runy na jedné straně čepele zvířecího muže vystupovaly ve své černi, jako by pohl-covaly jas čirého vzduchu.

Drien pokročil na svém místě vpřed a pak znovu dozadu. Nepokusil se o žádný výpad proti zvířecímu muži, který stál připraven asi o padesát yardů dále. Ve chví-li, kdy mu od jeho protivníka zatím nehrozilo žádné bezprostřední nebezpečí, pro-tože i on mžoural proti oslňující září, jež je obklopovala, si elf našel čas k tomu, aby se obeznámil s

půdou, na níž bude bojovat. Mlžný opar, který dosahoval téměř výše jeho kolenou, mu nedovoloval vidět jeho chodidla. Zdálo se, že mračný povrch je dost pevný. Když udělal krok, jeho noha se do něj zabořila a pak byla zase vymrštnuta zpět, jako by kráčel po silné, ale pružné stromové větvi. Drien si nevšímal protivníka a přecházel kolem, zkoušeje přizpůsobit se pružné hmotě pod sebou.

Zvířecí muž se nestaral o výhody či nebezpečí povrchu, na němž se měl odehrát jejich zápas. Vyřít se dopředu, převážil se a téměř ztratil rovnováhu a měl co dělat, aby neupadl. Nedával si pozor na své pohyby, protože byl příliš dychtivý, aby svého soka zabil.

Stále opatrný, odtančil Drien stranou od prvního výpadu stvůry. Uskočil, dopadl na obě nohy a odrazil se od poddajného povrchu.

Kolem v kruhu šesti bohů zaduněl hromový rachot, který se zdál vyjadřovat zklamání, ale elf myslel především na to, jak dosáhnout konečného vítězství, než aby čelil hned prvnímu útoku. Mohutný kočičí muž nakonec zakolísal a padl na plochu na tvář. Zmizel v mlze, zahalující povrch.

Drien se ani nepohnul, aby se pokusil využít nepřítelova pádu. Ten byl od něho příliš daleko, skrytý v mlze, a on měl nyní potíže sám se sebou. Dostal se totiž do té části mraku, kde mlžný opar u jeho nohou byl řidší. Mohl vidět své kotníky. Povrch ale vypadal tenký a nestačil, aby zlověstně poklesl, když na něj šlápl. Spěšně se vrátil z tohoto nebezpečného místa na pevnější půdu.

V té chvíli, kdy elf byl zase na nohou, i kočičí muž se zvedl a rozběhl se k němu. Drien už věděl vše, co chtěl a na co měl čas, aby to zjistil, vykročil proti němu a zkřížil ocel s ocelí.

Meče na sebe narazily a vyšlehl z nich blesk, který oba protivníky napůl oslepil. Drien usilovně mrkal, aby se zbavil skvrn, které mu tančily před očima. Viděl před sebou duhovky ohnivě zbarvených očí svého nepřítele, zúžené do úzkých škvírek, než se opět do široka otevřely. Dunění bohů znělo spokojeně. Elf poznal sílu zvířecího muže a dobře věděl, že nebude schopen odrazit příliš mnoho ran, ve dených takovou razancí.

Meče se zdály být rovnocenné, ale Drien se nikdy nemohl rovnat síle svého soka. Bude se muset spolehnout na svou obratnost. Jeho naděje, že kočičí muž bude mít potíže, aby si udržel rovnováhu na kolísajícím povrchu, rychle klesala. Zprvu zvířecí muž zřejmě jednal podle té části svého vědomí, které patřilo humanoidovi, ale když nyní elf pozoroval jeho rysy, jejich výraz byl stále víc podobný zvířeti; tato zvířecí součást jeho mysli zcela automaticky kontrolovala jeho rovnováhu.

Drien ustoupil a přivřel oči a otevřel je znovu, jenom když použil Starfire, aby jím odrazil úder Deathirstu, provázený oslepujícím zábleskem, kdykoliv se tyto dva meče střetly navzájem.

Záře z jejich boje zůstávala viset ve vzduchu podobná křišťálovým koulím ba-henního plynu, stoupajícím nad močály. Než jeden záblesk stačil odumřít, zkřížily se čepele znovu, zmnožující počet ohnivých koulí, až jimi byli oba zápasníci zcela zavaleni.

Drienova naděje, že obratností překoná svého divoce se kolem sebe ohánějícího nepřítele, záhy padla. Využívaje pouhé své větší síly a zvířecí rychlosti, donutil kočičí muž Driena ustupovat. Vše, co mohl elf udělat, bylo pouhé odrážení ran. Již jen prudkost jejich nárazu a síla, kterou musel vynaložit, aby úder odvrátil, ho vyčerpaly k smrti. V kruhu bohů znělo vítězné hřmění černého sloupu a ostatní duněli méně hlasi-tě, jako by vyslovovali pochyby.

I když Drien neporozuměl významu tohoto hřmění, pomyšlení, že temný bůh by snad mohl být nejistý, dohnal elfa k rozhodující akci. Odrazil další úder a svou vlastní čepelí rozrazil kryt kočičího muže, zasáhnuv ho hluboko do jeho levé paže.

Ten zavyl a zaútočil znovu, jako by ho pohánělo šílenství z vlastní bolesti. Při val ran zatlačil Driena zpět, až se dostal do méně hutného místa. Pod jeho nohou se povrch nečekaně prohnul a on padl nazpět. Mlžné útržky se převalovaly nad jeho tvář, ale stále mohl vidět krutý a zlomyslný úšklebek kočičího muže a uslyšel triumfální rachot, jež vydával Azrai.

Kočičí muž vyskočil do vzduchu s úmyslem vrhnout se na elfa s hrotem meče zaměřeným do jeho srdce.

S poslední zoufalou nadějí ve svou záchranu se Drien zachytil levou rukou na pevnějším povrchu, zatímco mečem ve své pravici rozpáral před sebou řídké mlžné předivo. Stačil se odvalit stranou, právě když zvířecí muž padal na něho s napřaženou čepelí, a ta otvor ještě více rozšířila. Kočičí muž zavyl hrůzou, když se náhle propadl mezerou v řidším místě mračného povrchu.

Drien zoufale zaťal prsty do svažujícího se povrchu mraku. Instinktivně věděl, že nesmí upustit meč, a sevřel proto čepel zuby, zatímco se vytahoval oběma rukama na pevnější místo.

Hřmění bohů bylo ohlušující - triumfální rachot šesti bohů a zuřivý ryk Azraie - ale ani to nepřehlušilo pronikavé ječení kočičího muže, jak padal. Jeho hlas se zdál se vzrůstající dálkou přecházet do vyšší polohy a zvuk trval nekonečně dlouho, jak se řítit k Aebrynisu hluboko dole. Pak se stvůra konečně dostala tak daleko, že její křik nebylo slyšet, ale ještě po zdánlivě nekonečný čas stále padala čirým vzduchem.

Černý mrak, který byl Azraiem, zmizel.

Jakmile se Drienovi podařilo na třesoucím se nohou vstát, přistoupil k němu jeden ze zahalených bohů. Malý mračný sloup, který ho skrýval, se zdál odplouvat, ale stále ještě část zůstávala. Uvnitř Drien stěžl rozeznal bílý obrys Vorynnovy postavy.

„Byl jsi skvělý bojovník, elfský pane.“

Jsa si vědom moci nesmrtelných, s nimiž jednal, vytáhl Drien meč a nabídl jej bohu, ale Vorynn neudělal nejmenší pohyb, aby si jej vzal.

„Tato čepel je vyrobena proto, aby byla k užítku těch, kterým je určeno kráčet dole po zemi. Není pro nás, co jsme zde. Použil jsi tento meč s odvahou a zručností a je tvůj, jestli se rozhodneš si ho podržet.“

„Je to úžasný a podivuhodný meč, a větší odměna, než zaslouží vítězství v jed-nom zápase,“ řekl Drien, obraceje

Starfire v rukou.

„Odměna?" zaduněl jemně Vorynn. „Právě tak i kletba, myslím. Náš nepřítel se vrhl dolů pod oblaky. Nemůže sice zabránit smrti svého bojovníka, ale může znovu získat Deathirst. Dá potom ten meč jinému, koho si zvolí za svého bojovníka - a tyto dva meče budou opět v budoucnu použity jeden proti druhému. Rozmysli si to dobře, elfský pane. Chceš zvolit, že v letech, které přijdou, ty i tvoji potomci budou možná vyzváni, aby čelili zlému meči?"

Drien uvažoval o Vorynnových slovech. Spíše silou vůle než vlastní silou se sebral natolik, aby se narovnal a vzpřimil ve své celé výšce.

„Jestliže se má Deathirst znovu objevit v našem světě, je tak jisté, že Starfire je zde proto, aby se s ním střetl. -S mocí, kterou s ním dostanu, a se ctí mého jména ani já, ani moji potomci nebudou v boji se zlem od našeho společného nepřítele nikdy poraženi."

Drien si nebyl vědom, že by se nějak pohnul, ale náhle otevřel oči a uviděl, jak se nad Sielwode šíří svítání. Ležel, zabalen do svého pláště, na hromadě spadlých listů, pečlivě uspořádaných tak, aby vytvořily lůžko.

Kolem něho porůznu vstávali bojovníci, kteří přežili boj u tábora zvířecích mužů. Úkosem ho pozorovali - někteří jaksí zmateně, jiní s jakýmsi vyčkáváním, které zase rychle skryli.

Rozuměl jim. Přestože neměli příliš chuti znovu unikat bleskům, padajícím na ně s oblohy, očekávali, že je povede k dalšímu útoku, a nebylo jim jasné, proč to neudělal.

Nerozuměl tomu, co se s ním stalo, a nezkoumal to. Jeho noc byla naplněna podivnými sny. Mocné bytosti se halily do oblaků. Rozštěpily meče i horu. Vybojoval zápas na bílém oblačném povrchu. Usoudil, že to byl podivný sen, který vyvolala potřeba vyhnat vetřelce z pralesa. - Usnul s myslí plnou boje, který měl nastat.

Když se zvedl, upravil si Starfire v pochvě. Pro něho to byla vždy jeho zbraň. Jeho mysl nikdy nezkoumala jeho historii, ani ho nespojovala se svým snem. Vy-táhl čepel z pochvy a pozvedl ji. Elfové kolem něho se na něj dívali a smáli se, jako by už mnohokrát viděli tento meč, vedoucí do boje.

„Vpřed!" vykřikl na bojovníky. „Boj bude rychlý a vítězný, a déle už nestrpíme žádné vetřelce v posvátném pralesi Sielwodu!"